

*”We feel like they are joking
with us, with our lives”*

Et kvalitativt studie af unge uledsagede asylansøgere, når de
overgår fra at være en mindreårig til en voksen asylansøger

Line Davidsen Ibsen

Studienummer: 20123589

Mette Strandhauge Bentsen

Studienummer: 20126108

Vejleder: Mie Engen

Antal anslag: 239.336

Titelblad

Aalborg Universitet, august 2017
Institut for sociologi og socialt arbejde

Projekttitlel: "We feel like they are joking with us, with our lives"
- Et kvalitativt studie af unge uledsagede asylansøgere, når de overgår fra at være en mindreårig til en voksen asylansøger

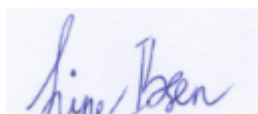
Afleveringsdato: 1. august 2017

Vejleder: Mie Engen

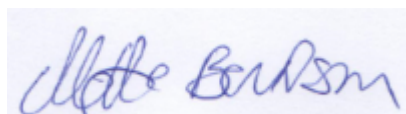
Antal sider: 99,7 á 2.400 anslag

Antal anslag: 239.336

Line Davidsen Ibsen
Studienummer: 20123589

Mette Strandhaughe Bentsen
Studienummer: 20126108

Abstract

This thesis investigates the life of young unaccompanied asylum seekers on an asylum center for adults. In recent years young unaccompanied asylum seekers have represented a larger proportion of the total number of asylum seekers in Denmark compared to previous years (Udlændinge- og Integrationsministeriet 2017: 4; Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet 2016: 13). At the same time the public and political debate have shed light on the poor conditions for young unaccompanied asylum seekers. Research has concluded that young unaccompanied asylum seekers are considered a particularly vulnerable asylum-seeker group because they are separated from their families and often suffer from mental and physical disabilities (Christensen 2006: 37). Therefore, they are more prone to be affected by waiting time and uncertainty of the outcome of their asylum application (Vitus 2010: 39-40). Based on our interest in the area of asylum, especially young unaccompanied asylum seekers, and in cooperation with a municipal operator in asylum centers in Denmark, we designed the following research question:

How are the needs of young unaccompanied asylum seekers met when they move from an asylum center for children to an asylum center for adults and how can the inclusion of young people be improved in an asylum center for adults, so that the needs of the young people are met as far as possible?

We investigate the needs of young unaccompanied asylum seekers with reference to Erik Allardt's Scandinavian welfare theory, where social problems are defined as lack of welfare due to lack of satisfaction of basic needs (Allardt 1975: 12). This thesis is based on qualitative interviews both focus group and single interviews with young unaccompanied asylum seekers, asylum seekers who are residents councilors and staff. Through a hermeneutical approach, we want to create an understanding of the informants' experiences. We interpret the empirical data in Erik Allardt and Axel Honneth's theoretical framework.

The first part of the analysis contains an analysis of the needs and situation of the young people, as well as the transition from the children's center to the center of residence, based on the perspectives of the young people and residents councilors. This analysis shows that young unaccompanied asylum seekers do not experience being recognized for their needs. The conditions

that they live under, including uncertainty about what the future will bring, contributes to despair and meaninglessness. The young people experience systematic violations at the basis of their position as asylum seekers, they have limited rights and opportunities to participate in social communities, according to Honneth's theoretical model (Honneth 2006: 175-179). Consequently, they have minimal possibilities for being included in communities at the asylum center as well as in the Danish society.

The second part of the analysis analyzes the social work at the asylum center. This includes how the employees of the asylum center understand the social work and their perspective on the opportunities and limitations they have in order to meet the needs of the young people - as well as the perspectives of the volunteer consultants on the opportunities for voluntary work in this regard. This analysis part clarifies that professionals experience having extremely limited opportunities to support and meet the needs of young unaccompanied asylum seekers and therefore increase their inclusion in community centers and in the Danish society. This is rooted in the structural framework in the area of asylum, which affects their ability to create new activity initiatives, and is further limited because of a low number of volunteers in the local area.

Throughout this thesis it emerged that the young people experienced lack of satisfaction of needs and thus lived under lack of welfare. Instead, their experiences were characterized by systematic violations. On the basis of Honneth's perspective, it can be discussed whether or not the young people have the opportunity to improve their situation. Because of their position as asylum seekers they experience legal and social exclusion from the Danish society and their systematic violations are not heard in political discourse and are suppressed by the political system (Honneth 2006: 17, 184). Therefore, it is necessary to change the overall structural and policy framework in order to create better conditions for young unaccompanied asylum seekers. We hope that our research will highlight this issue and thus be a step towards better conditions for young unaccompanied asylum seekers.

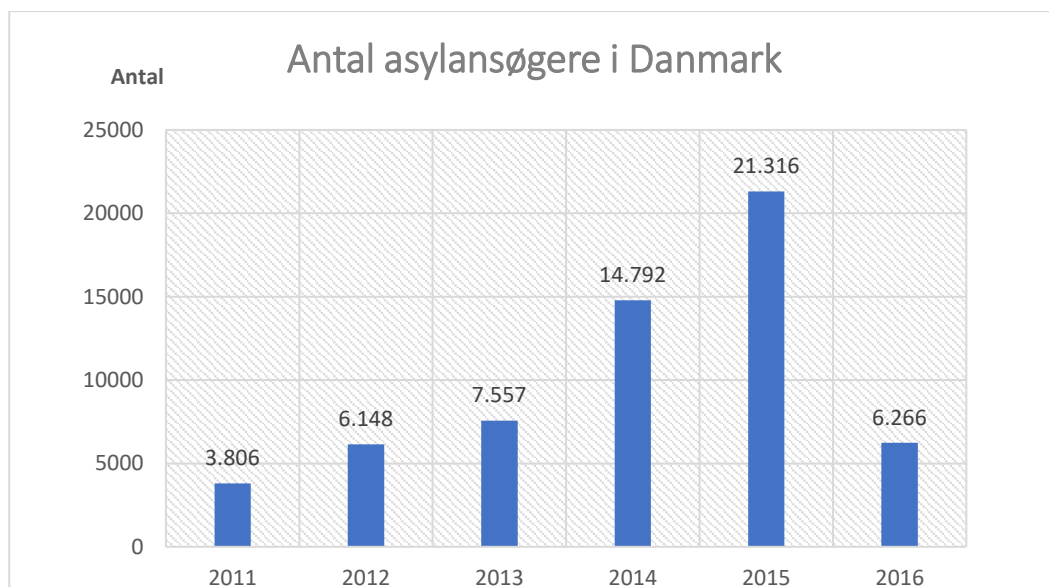
Indhold

Abstract	1
Kapitel 1: Problemfelt.....	5
Eksisterende forskning	7
Juridiske rammer	11
Unge uledsagede asylansøgere behov og inklusion	12
Problemformulering	14
Afgrænsning og begrebsafklaring.....	15
Kapitel 2: Videnskabsteori, forskningsproces og dataindsamlingsmetoder	17
Videnskabsteori.....	17
Forskningsproces.....	19
Mødet med praksis.....	19
Casestudie	20
Praksisforskning.....	21
Forstående forskning.....	22
Kvalitative metoder	23
Indledende viden.....	23
Rekruttering af informanter	24
Fokusgruppeinterviews	26
Enkeltinterviews	29
Interviewguides	30
Observation	32
Etiske overvejelser.....	33
Transskribering	36
Analysestrategi.....	38
Meningskodning.....	38
Meningsfortolkning	39
Præsentation af analysen	39
Kapitel 3: Teori.....	40
Behov.....	40
Anerkendelse og krænkelse	42
Kobling af teorierne.....	46
Kapitel 4: Det sociale arbejde og empiri.....	47
Det sociale arbejde på asylcentret.....	47

Præsentation af informanter.....	51
Unge uledsagede asylansøgere	51
Repræsentanter fra beboerrådet.....	52
Medarbejderne på asylcentret.....	53
Asylcentrets fysiske rammer	54
Kapitel 5: Analyse	56
Første analysedel.....	56
Forskelle mellem børnecenter og opholdscenter	56
Voldsomme reaktioner under overgangen	58
Oplevelser af utryghed og manglende tillid	60
Sociale relationers betydning for inklusion på opholdscentret	63
Mangel på meningsfuld undervisning	66
Betydningen af en aktiv og meningsfuld hverdag.....	69
Ventetidens konsekvenser	71
Mangel på behandling.....	74
Ufrivillige flytninger	75
Delkonklusion	76
Anden analysedel	77
Asylcentre som opbevaringssted.....	77
De unge lever i en kompleks og presset situation.....	80
Et liv på eget ansvar.....	81
Sanktionering ved sygdomsfravær i skolen.....	82
Beboermentorere som støttende foranstaltning.....	84
Mangfoldig beboersammensætning gavner de unge	87
Vanskelige betingelser for nye tiltag	90
Kapitel 6: Konklusion og afsluttende refleksioner.....	94
Konklusion	94
Afsluttende refleksioner	96
Litteraturliste.....	97

Kapitel 1: Problemfelt

Mange millioner mennesker oplever politisk, religiøs eller racemæssig forfølgelse i deres hjemland og flygter på grund af faren for at få krænket sine menneskerettigheder, blive fængslet, tortureret eller dræbt (Dansk Flygtningehjælp 2016: 6). I 2015 var antallet af flygtninge rekord stort med: ” [...] 60 millioner mennesker på flugt. Alene i EU blev antallet af flygtninge næsten fordoblet mellem 2014 og 2015” (Folketingets EU-oplysning u.å.). Samme år søgte 1.076.685 mennesker asyl i EU og søgte dermed beskyttelsesstatus som flygtning. Et menneske, der er i risiko for at blive forfulgt i hjemlandet, kan gennem godkendelse af en asylansøgning anerkendes som flygtning (Dansk Flygtningehjælp 2016: 7). Det høje antal af flygtninge førte til, at Danmark i 2015 oplevede en markant stigning i antallet af asylansøgere i forhold til forrige år (Udlændinge- og Integrationsministeriet 2017: 4). Denne stigning har dog været langt større i andre europæiske lande, da Danmark modtog knap 2 procent af antallet af det samlede asylansøgertal i EU (Folketingets EU-oplysning u.å.).

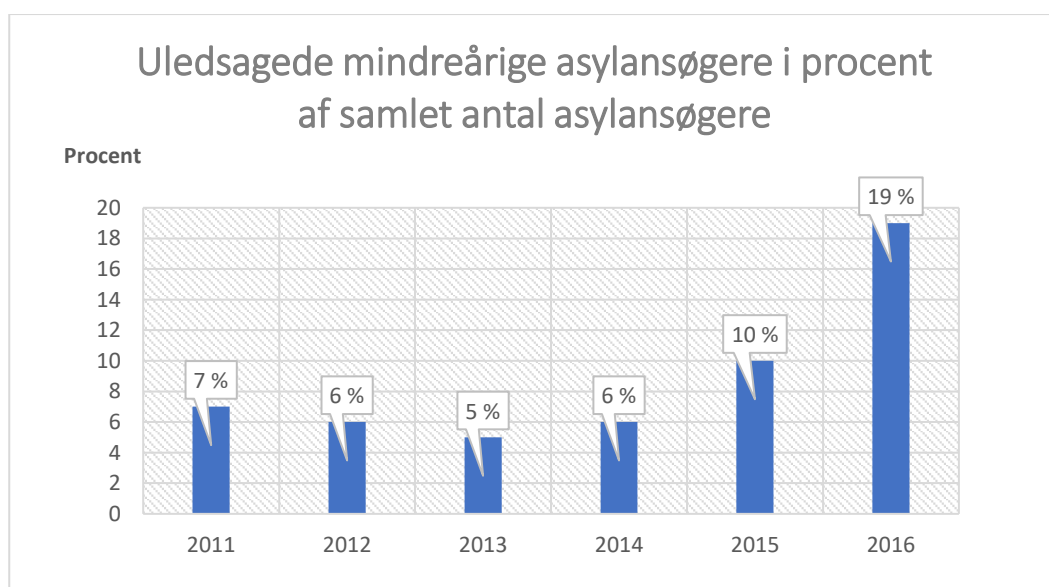

Tabel 1 (Udlændinge – og Integrationsministeriet 2017: 4; Udlændinge -, Integrations- og Boligministeriet 2016a: 13)

Tabel 1 viser det samlede antal asylansøgere i Danmark fordelt over årene 2011 til 2016. Siden den store stigning i 2015 er der sket et markant fald i antallet af asylansøgnere i 2016, hvor blot 6.266 personer søgte asyl i Danmark, mens antallet var på 21.316 asylansøgere i 2015 (Udlændinge- og Integrationsministeriet 2017a: 4; Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet 2016: 13). Mange

europæiske lande indførte grænsekontrol, inklusiv Danmark, i slutningen af 2015 og starten af 2016, hvilket, sammen med EU's aftale med Tyrkiet om at stoppe migranter, der rejser fra Tyrkiet til Grækenland, kan være årsager til det markante fald i antallet af asylansøgere i Danmark (Dr.dk 2017).

De seneste seks år er gennemsnitsalderen faldet blandt asylansøgere, hvilket skyldes, at en større procentdel af det samlede antal asylansøgere udgøres af uledsagede mindreårige asylansøgere (Udlændinge- og Integrationsministeriet 2017: 4; Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet 2016: 13). De er under 18 år og kommet til landet uden forældre eller en anden værge (Ny i Danmark.dk 2016e).

Tabel 2 Udregninger er foretaget på baggrund af de seneste tal på udlændingeområdet og findes i Bilag Å side 325 (Udlændinge- og Integrationsministeriet 2017: 4, 6; Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet 2016: 13, 17)

I tabel 2 ovenfor ses, at uledsagede mindreårige asylansøgere udgjorde 7 procent af det samlede antal asylansøgere i 2011. Gruppen er steget markant med 19 procent af alle registrerede asylansøgere i 2016. Denne stigning kan skyldes et stort antal mindreårige uledsagede asylansøgere fra Afghanistan. Denne gruppe udgjorde halvdelen af de 1.184 uledsagede mindreårige asylansøgere, der kom i 2016 (Udlændinge- og Integrationsministeriet 2017: 6). Det er specielt store drenge, der flygter fra Afghanistan på grund af frygten for at blive ufrivilligt rekrutteret af Taliban som blandt andet selvmordsbomber (Bendixen 2016a).

Med baggrund i den hidtidige stigning af asylansøgere indtil 2016 og dermed også stigningen af uledsagede mindreårige asylansøgere er forholdene for den sidstnævnte gruppe problematiseret af blandt andet Nordisk Råds Udvalg for Velfærd i Norden¹. Udvalget stiller sig kritisk over for forholdene for uledsagede mindreårige asylansøgere i de nordiske lande og har haft uledsagede flygtningebørn som fokusområde i 2016 (Nordisk Samarbejde 2016; Nordisk Råd 2016: 2). Baggrunden herfor er modtagelsen af det høje antal flygtninge i Norden i 2015 og de udfordringer det medførte (Ibid.: 4). Herunder fandt Udvalget for Velfærd i Norden det særligt relevant at beskæftige sig med problemstillinger i forbindelse med uledsagede flygtningebørn, da de anses som værende en særligt udsat flygtningegruppe. Problemstillingerne for uledsagede flygtningebørn drejer sig om deres retssikkerhed og behov for omsorg og tryghed (Ibid.: 4). På baggrund af den opnåede viden om problemstillingerne for målgruppen har udvalget udsendt ni tiltag, der i henhold til retningslinjerne i FN's Børnekonvention skal forbedre forholdene for uledsagede mindreårige asylansøgere i de nordiske lande (Ibid.). De ni tiltag omhandler blandt andet forkortelse af ventetiden for asylansøgningen, kvalificering af praksis for sikker modtagelse i hjemlandet ved afslag på asylsagen, kvalificering af aldersundersøgelser, samt orientering om de unges rettigheder og inddragelse af frivillige i det sociale arbejde (Nordisk Råd 2016: 4-5).

Eksisterende forskning

Relaterede problematikker anskueliggøres i eksisterende dansk forskning af uledsagede mindreårige asylansøgers ophold på asylcentre i Danmark. Området er afdækket gennem søgning på blandt andet Bibliotek.dk, hvor vi udvalgte relevant forskning i forhold til unge uledsagede asylansøgers situation og levkår. Forskning om dette emne var dog begrænset, og den nyeste danske forskning, vi fandt frem til, er fra 2010.

Kathrine Vitus' præsenterer i artiklen "Waitingtime – The de-subjectification of children in Danish asylum centres" (2010) et feltstudie, som skildrer den usikkerhed, der præger ventetiden for asylbørn. Vitus foretager her en kritisk analyse af ventetidsbetingelsernes indflydelse på asylsøgende børn og unges subjektiveringsproces. Vitus anvender et teoretisk perspektiv på

¹Nordisk Råds Udvalg for Velfærd i Norden hører under Nordisk Råd, som består af parlamentarikere fra Danmark, Finland, Norge, Sverige og Island (Nordisk Samarbejde u. å.). Selve Nordisk Råds Udvalg for Velfærd i Norden har til formål at udvikle og kvalificere den nordiske velfærdsmodel, herunder sikre retssikkerhed, livskvalitet og velfærd for borgere, som befinder sig i Norden (Nordisk Samarbejde 2016).

subjektiveringsprocessen, hvor subjektets identitetsudvikling er en del af en tidsmæssig sammenhæng (Vitus 2010: 27). Det faktum, at man som asylansøger ikke ved, hvor længe man skal vente for at få svar på sin asylansøgning, præger hverdagen og tydeliggøres af Vitus: *"Trapped between categories, many of the children I met in Danish asylum centres not only waited for something crucial to happen but also waited without knowing when the waiting would stop"* (Ibid.: 39). Ventetiden på asylcentre og uvisheden om fremtiden gør, at nutiden kan miste sin eksistentielle værdi, hvilket kommer til udtryk ved kedsomhed, træthed, rastløshed og fortvivlelse blandt de mindreårige asylansøgere (Ibid.: 39-40). Hyppige flytninger er på baggrund af Vitus' forskning ligeledes kritisabelt i henhold til barnets tarv, da børn og unge asylansøgere kan blive stressede af flytninger fra center til center. Dette skyldes, at det kræver energi at tilpasse sig nye omgivelser og mennesker samtidig med, at de unge adskilles fra de relationer, de har skabt med jævnaldrende. Adskillige flytninger gør det dermed vanskeligt for de unge at skabe en stabil ramme for deres hverdag, der er væsentlig for den unges identitetsdannelse og tryghedsfølelse (Vitus 2010: 31).

SFI's deskriptive undersøgelse præsenteret i *Uledsagede asylansøgerbørn* (Christensen 2006) beskriver levevilkår for uledsagede mindreårige asylansøgere under ophold på Børnecenter Gribskov, der var det eneste børnecenter i Danmark på daværende tidspunkt. Undersøgelsens resultater viser, at mange af de uledsagede mindreårige asylansøgere lider af afsavn og har oplevet tab. Derudover oplever nogle af de unge psykiske problemer, der kan komme til udtryk ved sorg, tristhed, angst og konflikter (Christensen 2006: 37). Yderligere anskueliggør undersøgelsen de forskellige boligforhold, der findes på henholdsvis børnecentre og opholdscentre. Børnecentre bemannes døgnet rundt af specialuddannet personale, der er ansat til at tage sig af de unge, hvilket der ikke er i samme grad på et opholdscenter, som er et asylcenter for voksne og familier. (Bendixen 2016a). Ved sammenligning af pladsforholdene på de to centertyper er et topersoners-værelse på et børnecenter på samme størrelse som et værelse for en hel familie med to til tre børn på et opholdscenter (Christensen 2006: 33).

I det følgende tages udgangspunkt i britisk forskning om trivsel blandt uledsagede mindreårige asylansøgere. Da forskning i socialt arbejde er større i Storbritannien end i Danmark, fandt vi det relevant at inddrage britisk forskning. Ved anvendelse af forskning i socialt arbejde på tværs af lande er vi opmærksomme på, at der findes forskellige betingelser for det sociale arbejde i henholdsvis

Storbritannien og Danmark, da det sociale arbejde: "[...] er tæt sammenvævet med hvert enkelt lands kultur, historie samt sociale, økonomiske og politiske strukturer, både nationalt, regionalt og lokalt" (Harder & Nissen 2015: 13). Dermed kan det sociale arbejde i dansk kontekst være forskellig fra det sociale arbejde, der udføres i britisk kontekst (Ibid.). Til trods for varierende betingelser og indhold i henholdsvis socialt arbejde i Danmark og Storbritannien vurderer vi, at landene har en vis grad af fællestræk, og at det derfor er muligt at sammenligne forskningsresultater på tværs af de to lande (Harder & Nissen 2015: 13-14). Ravi Kohli og Rosie Mathers artikel "Promoting psychosocial well-being in unaccompanied asylum seeking young people in the United Kingdom" (2003) viser resultater omhandlende psykosocial trivsel blandt uledsagede asylansøgere. Her beskrives tre psykologiske barrierer, som de unge oplever, når de ankommer til et ukendt land og skal takle de forvirrende omstændigheder, de befinder sig i. Den første barriere skyldes, at de ikke kender de pågældende regler, sociale normer og vaner samt skal lære disse på kort tid for at tilpasse sig det nye land. Den anden barriere opleves på baggrund af dårlige minder om krig og efterfølgende traumer. For at bearbejde disse traumer må de have tillid til, at de kan søge trøst hos fremmede socialarbejdere. Endeligt skyldes den tredje barriere, at de uledsagede asylansøgere skal forstå, hvordan det komplekse asylsystem fungerer samtidig med, at de må håndtere den usikkerhed, der følger med, når man søger om asyl (Kohli & Mather 2003: 201). Artiklen fokuserer ikke blot på de unges sårbarhed, men fremhæver ligeledes, at de unge rummer en vis robusthed, hvilket er et mindre udforsket perspektiv i forskning på området. Socialarbejdere, der har med målgruppen at gøre, oplever, at de unge har et stort ønske om at opnå succes og tage udfordringer op, når de skal falde til i et nyt land, hvorfor de overordnet kan siges at demonstrere resiliens. Begrebet resiliens indebærer dels individets evne til at overkomme svære omstændigheder, at tilpasse sig forhold hvor individet udsættes for stort pres samt at komme sig over traumer (Ibid.: 204).

De unge asylansøgere kan rumme modenhed svarerende til et ældre barn og samtidig rumme en sårbarhed som et yngre barn. At de unge rummer forskelligrettede karakteristika betyder altså, at den unge ikke nødvendigvis har en psykisk modenhed, der svarer til den unges alder. De unges flugt fra deres hjemland uden familie eller anden værgе indebærer, at de unge i forskellig grad er påvirket af traumatiske oplevelser. Disse traumatiske oplevelser kan være alt fra at have set sine familiemedlemmer blive dræbt eller tortureret til selv at have deltaget i voldelige handlinger (Kohli & Mather 2003: 203). Eftervirkningerne af disse oplevelser påvirker, ifølge Kohli og Mather, de

uledsagede unge ved gentagne og indgribende erindringer om de traumatiske oplevelser, som kan give sig til kende som mareridt og flashbacks. Derudover kan de unge have svært ved at koncentrere sig – særligt med skolearbejde, hvor deres evne til at huske og indlære nyt stof er svækket. Endvidere kan de bære på en følelse af dårlig samvittighed over deres mulighed for en bedre og mere håbefuldt fremtid sammenlignet med muligheder for de familiemedlemmer, der stadig befinder sig i hjemlandet eller er blevet dræbt (Ibid.).

I artiklen "Agency and Silence: Young People Seeking Asylum Alone in the UK" (2010) af Elaine Chase skildres unge uledsagede asylansøgere mistillid til asylsystemet. Ifølge Chase er der som udgangspunkt mange uledsagede mindreårige asylansøgere, der ikke deler deres oplevelser under flugten fra hjemlandet og tidligere liv med professionelle i asylsystemet, når de kommer til asyllandet. Årsagerne til denne stilhed er, ifølge Chase, sproglige og kulturelle barrierer, men stilhed kan også være en slags forsvarsmekanisme for de mindreårige (Chase 2010: 2051). Stilhed som forsvarsmekanisme er en måde til at håndtere oplevelsen af at blive kontrolleret og overvåget. De unge oplever at blive: "[...] *variably exercised by social care professionals, immigration officials, other statutory sector personnel, as well as by the media and the general public*" (Ibid.: 2052). De unge uledsagede asylansøgere kan siges at have et ambivalent forhold til systemets professionelle, da de på den ene side rummer en følelse af mistillid på baggrund af kontrol og indskrænkning af muligheder, men på den anden side oplever de mindreårige uledsagede asylansøgere, at systemerne i form af uddannelse og immigration giver tryghed og livschancer, hvilket kan stå i kontrast til hjemlandets muligheder (Ibid.: 2064).

Mindreårige uledsagede asylansøgere kan altså udvise resiliens i kraft af deres håndtering af deres situation. Samtidig kan de bære rundt på komplekse problemstillinger som følge af traumatiske erindringer fra hjemlandet, savn til familien, ventetid på asylsagen og en usikker fremtid. Disse omstændigheder kan føre til fortvivlelse, angst og psykiske problemer, men de søger ofte ikke støtte hos socialarbejdere på området på grund af en udpræget mistillid til asylsystemet. Asylsystemets indretning påvirker altså forholdene for unge uledsagede asylansøgere. I det følgende præsenteres derfor de juridiske rammer og den pågældende praksis på asylområdet i Danmark.

Juridiske rammer

I den pågældende danske asylprocedure indgår uledsagede mindreårige asylansøgere under samme betingelser for at søge asyl som voksne. Hertil skal nævnes, at de uledsagede mindreårige asylansøgere kategoriseres som særligt sårbare i forhold til andre asylansøgere, hvorfor asylsagsbehandlingen sker efter særlige retningslinjer, hvilket indebærer, at den mindreårige uledsagede asylansøgers modenhed vurderes forud for behandlingen af asylsagen (Ny i Danmark.dk 2016e). Størstedelen af de uledsagede mindreårige asylansøgere vurderes modne til asylansøgningsprocessen (Bendixen 2016a). Ligeledes skal asylsagsbehandlingstiden for uledsagede mindreårige asylansøgere være kortere end voksnes (Ny i Danmark.dk 2016e). Som særlig foranstaltning har uledsagede mindreårige asylansøgere ret til en personlig repræsentant under asylansøgningen. Den personlige repræsentant er uafhængig af udlændingemyndighederne og har til formål at støtte barnet i anliggender i forbindelse med asylsagen og personlige forhold (Ny i Danmark.dk 2016e).

De unge uledsagede asylansøgere har sjældent bevis på deres alder med på flugten og de alderstestes derfor, hvis der er tvivl om den unges alder (Ibid.). Alderstesten bliver foretaget af Retsmedicinsk Institut, der vurderer alderen ud fra tre parameter; den unges afklædte krop, røntgenbillede af tandsæt og håndens knogler (Bendixen 2016b). Det stigende antal uledsagede mindreårige asylansøgere de seneste år har formodentlig medvirket til, at et øget antal af unge bliver alderstestet. Dog blev der i 2016 foretaget flere aldersundersøgelser end i 2015 til trods for, at der ankom færre unge asylansøgere til Danmark i 2016 end i 2015 (Ibid.). Cirka 70 % af dem, der bliver alderstestet, vurderes til at være over 18 år og skal dermed flyttes fra børnecenter til opholdscenter (Ibid.).

Der findes altså forskellige betingelser for asylansøgere afhængigt af, om de betragtes som et barn og bor på børnecenter eller betragtes som en voksen på opholdscenter. Når en uledsaget asylansøger går fra at være barn til voksen er vedkommende ikke længere berettiget til de særlige rettigheder, som de rent juridisk havde som mindreårige, såsom retten til en personlig repræsentant, til at bo på et børnecenter og de særlige hensyn ved asylsagsbehandlingen. De unge flyttes fra børnecenter til opholdscenter og opfattes som selvstændige voksne, der skal klare sig selv (Bendixen 2016b). Dette kan siges at være en stor kontrast for de unge, da de går fra at leve under

særlige vilkår på børnecenter til at klare sig selv på opholdscenter. Forskning viser, at stressfaktorer, såsom uvisheden om asylsagsbehandlingen, kan rive op i tidligere traumer, den unge har oplevet. Specielt når den unge nærmer sig 18 år, kan vedkommende påvirkes af denne stressfaktor (Chase 2010: 2051).

Unge uledsagede asylansøgers behov og inklusion

I denne sammenhæng er det interessant at undersøge, hvorvidt der bliver taget højde for de komplekse udfordringer, de unge kan have, når de bliver flyttet fra et børnecenter til et opholdscenter. Heriblandt hvordan unge mennesker, der er flygtet til Danmark som uledsagede mindreårige, bliver modtaget og inkluderet på et opholdscenter, når de ikke længere er mindreårige. I tidligere forskning har der, som præsenteret, primært været fokus på forholdene og udfordringerne for de *mindreårige* uledsagede asylansøgere. Der har således ikke været fokus på, hvordan de unge påvirkes af overgangen fra barn til voksen, og hvorvidt deres behov imødekommes i praksis, når de overgår fra børnecenter til opholdscenter. Netop imødekommelse af de unges behov anser vi som udgangspunktet for en værdig overgang og tilværelse. På baggrund heraf inddrager vi den finske sociolog Erik Allardts skandinaviske velfærdsteori, til definitionen af det sociale problem som specialets problemstilling indkredser. I tråd med Allardt anser vi sociale problemer som modpol til velfærd i objektiv forstand (Ejrnæs & Monrad 2013: 54-55). Det betyder, at vi ud fra Allardts definition af velfærd vil undersøge, hvorvidt de unge uledsagede asylansøgere oplever behovstilfredsstillelse og dermed velfærd, eller oplever mangel på behovsdækning. I dette tilfælde kan mangel på behovsdækning få konsekvenser for de unge i form af social eksklusion (Ibid.: 56).

På baggrund af den skitserede eksisterende forskning og de strukturelle rammer på asylområdet i Danmark kan unge uledsagede asylansøgere altså befinde sig i en sårbar situation. Hermed kan man stille spørgsmålstejn ved de unges forudsætninger for at opleve inklusion under ophold på et opholdscenter, når de flyttes dertil som kategoriserede voksne. Dette leder frem til en vis sammenhæng mellem den situation, individet befinder sig i, og vedkommendes muligheder for at føle sig inkluderet. Med afsæt i Larsen (2010) omfatter det at befinde sig i en socialt sårbar situation eller i socialt udsathed: "[...] mennesker, som på én og samme tid er meget dårligt stillede eller

ekskluderede på en række centrale levekårsområder” (Larsen 2010: 20). Eksklusion er ofte en proces, hvor individet gennem tid lever under ringe levekår eller ufrivilligt ikke deltager *inden for en række centrale områder i samfundet* (Ibid.: 21). Med afsæt i specialets problemstilling kan unge uledsagede asylansøgere være ufrivilligt ekskluderede fra at deltage inden for områder i det danske samfund, hvor de kan tilegne sig forskellige former for ressourcer, og hvor deltagelse opleves som meningsfuld, der kan gavne de unges trivsel (Ibid.: 21). Inklusion dækker dermed over deltagelse i forskellige arenaer, hvilket i specialets problemstilling også kan indebære arenaer på asylcentret. Her skal det dog pointeres, at de unge uledsagede asylansøgere befinder sig i en situation, hvor de ikke selv har valgt det pågældende asylcenter. Som med eksklusion, der ofte ikke sker fra den ene dag til den anden, anser vi ligeledes inklusion som en proces (Ibid.), hvor de unge uledsagede asylansøgere i forskelligt omfang vil bevæge sig ud af en sårbar og udsat situation.

Problemfeltet skitserer altså en nutidig problemstilling, hvor unge uledsagede asylansøgere befinder sig i særligt udfordrende omstændigheder. Som uledsaget mindreårig asylansøger har man status som barn og placeres på børnecenter under særlige rammer. Her findes pædagogisk støtte, hvilket ikke er tilfældet på et opholdscenter. Vi har gennem problemfeltet argumenteret for de forskellige forhold, der findes på børnecentre og opholdscentre, der bevirker, at de unge skal omstille sig på nye forhold i overgangen. De uledsagede unge er en gruppe asylansøgere, der både rummer sårbarhed og resiliens. Sårbarheden kan komme til udtryk ved psykologiske problematikker som traumer fra deres tidligere oplevelser, mistillid til socialarbejdere og systemet samt udfordringer ved at lære et nyt lands sociale normer, regler og vaner. Herudover kan sårbarhed spores hos de unge i form af kedsomhed, træthed, rastløshed og fortvivlelse, da de under asylsagens ventetid kan opleve, at nutiden mister sin eksistentielle værdi. Samtidig kan de unge udvise resiliens og dermed have evnerne til at klare sig i et nyt land, med nyt sprog og kultur på trods af svære livsomstændigheder. Dette leder frem til en nysgerrighed af, hvordan unge uledsagede asylansøgere oplever opholdet på et opholdscenter, heri hvordan og hvorvidt der tages højde for deres behov. Sårbarheden, som de unge uledsagede asylansøgere kan rumme, kan give udfordringer, når de skal overgå til et opholdscenter. Det er dermed relevant at tage højde for, at de ikke nødvendigvis rummer en psykisk modenhed som en 18-årig, når de skal bo på et opholdscenter for voksne. Vi vurderer i den forbindelse, at de stadig har de samme behov, selvom

de bliver eller testes til at være 18 år og flyttes fra et børnecenter til et opholdscenter. Nogle af de rettigheder, de har som juridisk mindreårige, ophører endda, når de bliver 18 år, hvilket kan være en udfordring for de unge at vænne sig til, når de flytter til et opholdscenter. Derved kan der stilles spørgsmål ved, hvorvidt de unges behov imødekommes, når overgår fra børnecenter til opholdscenter.

Problemformulering

Specialet vil undersøge, hvilke behov de unge har, og hvordan modtagelsen og inklusionen af unge uledsagede asylansøgere kan kvalificeres, så de uledsagede asylansøgers behov i højere grad imødekommes. Problemformuleringen lyder derfor således:

Hvordan imødekommes unge uledsagede asylansøgers behov på et opholdscenter, når de flytter fra et børnecenter, og hvordan kan inklusionen af de unge kvalificeres på et opholdscenter, så de unges behov så vidt muligt imødekommes?

På baggrund af den viden vi har opnået om problemstillingen gennem research til problemfeltet, informative interviews med fagpersoner på feltet samt møder med nøglepersoner på asylcentret, har vi udformet arbejdsspørgsmål, der til sammen søger svar på problemformuleringen. Da vi er interesserede i både et brugerperspektiv og professionelt perspektiv, har vi inddelt spørgsmålene i to undergrupper:

Brugerperspektiv

- Hvilke behov har de unge?
- Hvordan opleves forskellen på børnecenter og opholdscenter?
- Hvorvidt bliver der taget hensyn til de unges behov?

Professionelt perspektiv

- Hvilke udfordringer findes der ved at imødekomme de unges behov?
- Hvordan er inklusionen af de unge på et opholdscenter?

- Hvilke muligheder findes der for at skabe mere inklusion?

Afgrænsning og begrebsafklaring

Specialets problemformulering er delt i to, nemlig en problemanalyserende første del og en problemløsende anden del. Problemformuleringen, som er styrende for undersøgelsen, søger at skabe anvendelsesorienteret viden, der gennem kobling mellem teori og praksis har til formål at udvikle praksis. Denne kobling er relevant, da socialt arbejde befinder sig i et spændingsfelt mellem teori og praksis. Tidligere har det sociale arbejde i høj grad været praksisorienteret og dermed præget af handling frem for teoretisk abstraktion. I dag er det sociale arbejde i højere grad teoriorienteret, hvor der foretages undersøgelser af praksis til udvikling af metoder og redskaber (Uggerhøj 2008: 41). Vores undersøgelse er netop et forsøg på at udforme kvalificeret viden udvundet fra praksis til anvendelse i praksis.

Udlændingestyrelsen² har ansvar for asylansørgeres forsørgelse og indkvartering i Danmark. Denne opgave løses i samarbejde med en række forskellige driftsoperatører landet over, heriblandt kommuner og Røde Kors. Driftsoperatøren er på vegne af Udlændingestyrelsen ansvarlig for den daglige drift af asylcentre (Udlændinge- og Integrationsministeriet 2016; Ny i Danmark.dk 2016a). Specialets problemstilling undersøges på et asylcenter, som er drevet af en kommune. Vi har valgt at anonymisere denne kommune, hvilket argumenteres for i afsnittet "Ethiske overvejelser". Asylcentret er således specialets case, hvilket vi vil uddybe senere. Dermed undersøger vi praksissen på ét enkelt asylcenter ud af de 41 asylcentre, der findes i Danmark pr. 2. maj 2017 (Ny i Danmark.dk 2017a).

I specialet har vi fokus på unge uledsagede asylansørgeres modtagelse og inklusion, når de ankommer fra børnecenter til opholdscenter, hvor vi undersøger processen fra de indkvarteres, til de bliver en del af hverdagen på opholdscentret. Derfor beskæftiger vi os med unge uledsagede asylansørgere, som ankom til Danmark uden forældre eller anden værg, da de var under 18 år (Ny i Danmark.dk 2016e). Vores undersøgelse finder sted på et opholdscenter, hvor beboerne er voksne,

² Udlændingestyrelsen er en styrelse under Udlændinge- og Integrationsministeriet. I henhold til udlændingelovens § 42 a, stk. 5, har Udlændingestyrelsen ansvaret for at levere og drive indkvarteringssteder for asylansørgere (Udlændingestyrelsen- og Integrationsministeriet 2017: 10).

derfor vil specialets målgruppe benævnes *unge* uledsagede asylansøgere og ikke mindreårige uledsagede asylansøgere.

Vi har vurderet, at det er relevant at tage udgangspunkt i de unges behov for at øge de unges trivsel og inklusion på asylcentret. Som nævnt forstår vi behov i tråd med sociologen Erik Allardts skandinaviske velfærdsteori om behovstilfredsstillelse. Her anses sociale problemer som modsætningen til velfærd, der opnås gennem opfyldelse af forskellige velfærdsdimensioner (Ejrnæs & Monrad 2013: 54), hvilket er udfoldet i "Teori". Inddragelsen af skandinavisk velfærdsteori skyldes, at vi gennem denne har mulighed for at undersøge, hvorvidt de unge oplever behovsdækning ud fra de objektive kriterier, som velfærdsdimensionerne er udtryk for (Ibid.: 55). Behov er netop en central del af problemformuleringen, hvor vi har fokus på, hvordan de unge uledsagede asylansøgers behov bedst muligt imødekommes. I den forbindelse finder vi det væsentligt at tage højde for, hvordan de unge selv oplever og definerer deres behov og dermed give de unge (med)ejerskab i definitionen af deres behov som unge uledsagede asylansøgere (Andersen 2015: 107). Derfor tages afsæt i et brugerperspektiv³ til forståelse af unge uledsagede asylansøgers behov, hvor der arbejdes: "[...] *ud fra borgeren og ikke 'rundt om' borgeren*" (Ibid.), hvilket ifølge både ældre og nyere forskning efterspørges inden for socialt arbejde (Ibid.: 106). Med imødekommelse af behov henviser vi til, hvorvidt der bliver taget hensyn til de behov, de unge har, når de ankommer fra børnecenter til opholdscenter. Behov spiller en væsentlig rolle i problemformuleringen da vi vurderer, de unges oplevelse af at deres behov imødekommes vil have en positiv indvirkning på deres muligheder for at føle sig inkluderet på asylcentret. Dermed argumenterer vi for, at der findes en sammenhæng mellem, de unges behovsopfyldelse og deres oplevelse af at være inkluderet på asylcentret.

Inklusion definerer vi som anerkendelsen af, at man har en rolle og deltager i et socialt system. Det er væsentligt at tage højde for, at det er muligt at være inkluderet i nogle sociale systemer, mens man er marginaliseret fra andre. Derimod vil eksklusion i et socialt system ofte føre til eksklusion fra andre systemer (Mortensen 2009: 26). Med udgangspunkt i specialets problemstilling forstår vi dermed inklusion som en tilstand, hvor unge uledsagede asylansøgere trives og føler sig som en del

³ Til trods for at kilden Andersen (2015) benytter betegnelsen borgerperspektiv, vælger vi at betegne det som brugerperspektiv, da asylansøgere ikke har en position som borger i samfundet.

af fællesskaber blandt øvrige beboere på opholdscenter og samfundet generelt. Det er hermed interessant at se på, i hvilken grad de unge asylansøgere oplever at være inkluderet, og hvordan inklusionen kan kvalificeres ved så vidt muligt at imødekomme deres behov.

Med begrebet kvalificeres henviser vi til forbedring af inklusionsprocessen på opholdscentret. Med inspiration fra praksisforskning søger vi indsigt i, hvordan unge uledsagede asylansøgere behov imødekommes på et opholdscenter og medvirke til idéudvikling og kvalificering af de disse tilgange, så det sociale arbejde i højere grad kan imødekomme de unges behov. Uddybende dækker kvalificeres over, at praksis udvikles til i højere grad at være forskningsbaseret, herunder med et teoretisk grundlag for det sociale arbejde. Derudover ønsker vi at kvalificere gennem mere systematisk indsamling af praktisk viden og erfaringer hos medarbejdere, altså praktikere der har erfaringer med målgruppen (Henriksen, Sørensen & Westersø 2016: 37-38).

Kapitel 2: Videnskabsteori, forskningsproces og dataindsamlingsmetoder

I dette kapitel findes en beskrivelse af specialets videnskabsteoretiske ståsted, tilrettelæggelse af undersøgelsen samt metoder til indsamling af empiri. Først præsenteres det videnskabsteoretiske ståsted, der bygger på overvejelser over menneskets natur, og dermed hvad den undersøgte virkelighed består af samt overvejelser over, hvordan vi når frem til videnskabelig viden. Efterfølgende beskrives forskningsproces og dataindsamlingsmetoder.

Videnskabsteori

Vores udgangspunkt for viden har et hermeneutisk videnskabsteoretisk ståsted. Baggrunden herfor er, at vi anser mennesket som et grundlæggende fortolkende væsen, hvis forforståelse er skabt på baggrund af den samtid, vedkommende lever i, og som vedkommende fortolker sin omverden ud fra. Dermed bliver fortolkning udgangspunktet for menneskets handling (Berg-Sørensen 2013: 220-221). Det hermeneutiske perspektiv, på hvordan verden forstås, og hvorvidt vi kan opnå ny viden, danner grundlag for vores undersøgelse, der har det formål at belyse, hvordan unge uledsagede asylansøgere behov imødekommes i overgangen fra børnecenter til opholdscenter, og hvordan de kan inkluderes på opholdscentre, så deres behov imødekommes. Dette søger vi at opnå indsigt i

gennem de unges egne forståelser og forståelser hos andre aktører, der beskæftiger sig med de unge, og dermed har en udvidet erfaringshorisont i forhold til at forstå de unges behov. Måden, hvorpå vi opnår denne indsigt, er gennem fortolkningsarbejde. Meningen i interviewudsagn er ikke umiddelbart tilgængelig og kan siges at være skjult, hvilket er vores opgave at bringe frem gennem fortolkning (Juul 2013: 108, 110). I dette fortolkningsarbejde har vi som forskere indflydelse på, hvordan aktørernes udsagn fortolkes og dermed hvilken mening, der bringes frem. Herved er vi en del af det, vi undersøger, hvorfor vores fremgangsmåde kan beskrives ud fra Hans-Georg Gadamers filosofiske hermeneutiske tilgang, der antager et ontologisk udgangspunkt, hvor forskeren er en del af det, der undersøges (Berg-Sørensen 2013: 221). Vores møde med de forskellige aktører er altså præget af de forståelser af unge uledsagede asylansøgere, vi har som personer, og er dannet af vores tidligere erfaringer også kaldet erfaringshorisont (Ibid.: 222). Disse forforståelser implicerer muligheder og begrænsninger for vores fortolkninger og er dermed afgørende for, hvad vi er i stand til at forstå og ikke forstå, samt hvad vi lægger mærke til og undres over i mødet med aktørerne (Juul 2013: 122). Vi anser vores forforståelser som produktive for erkendelsen af de unges behov, da de skærper vores evne til at stille relevante spørgsmål til undersøgelsesfeltet (Ibid.: 123). Ved at sætte vores forforståelser i spil og dermed udfordre dem, testes deres berettigelse for forståelse af de unge. I denne proces er det væsentligt at være åben over for de nye erfaringer, der forekommer ved at anvende vores forståelser i mødet med feltet (Ibid.: 124-125). Således sker erkendelsesprocessen eller fortolkningen af mening kontinuerligt undervejs i undersøgelsen, da den konstant skabes gennem vores dialog med feltet (Ibid.: 133). Meningsfortolkningen opstår ved horisontsammensmeltning, som sker i mødet mellem forskellige horisonter, hvor horisonterne forandres. Horisontsammensmeltning indebærer, at man kan sætte sig ind i og forstå, hvad den anden udtrykker. Herved udfordres og provokeres vores forståelse af feltet således, så vores forståelseshorisont kan udvides, hvilket muliggør en revurdering af vores fordomme. (Ibid.: 126).

Vores forståelseshorisont forud for specialet byggede primært på nyhedsmediernes fremstilling, og da denne i en vis grad er overfladisk, var vi nysgerrige efter at opnå en dybere og mere nuanceret forståelse af feltet. Ved specialets start havde vi altså begrænset viden om feltet. For at opnå et mere helhedsorienteret billede af denne gruppe af asylansøgere fandt vi det interessant at foretage en nærmere undersøgelse af, hvordan deres udfordringer og behov håndteres i asylsystemet. Udviklingen af vores forforståelse udtrykkes i problemfeltet, hvor de unge uledsagede

asylansøgers situation sættes ind i en større kontekst, der danner baggrund for de udfordringer, der er ved overgangen fra at være barn og bo på børnecenter til at være voksen og flyttes på et opholdscenter. Hermed blev vores erfaringshorisont udvidet ved at sætte os ind i omfanget af problemstillingen og danne os et større billede af de unges livssituation. På den måde sker en revidering af vores forforståelser under udviklingen af undersøgelsen (Berg-Sørensen 2013: 222-224).

Hvor dette afsnit omhandlede, hvordan vi opfatter virkelighedens beskaffenhed, og hvordan vi erkender virkeligheden, dermed den ontologiske og epistemologiske dimension, beskæftiger vi os med den metodologiske dimension i det efterfølgende afsnit. Der vil således blive beskrevet, hvordan vi opnår den viden, som er formålet med vores undersøgelse (Olesen 2015: 85), og hvordan undersøgelsen er tilrettelagt.

Forskningsproces

Dette afsnit rummer en beskrivelse af forskningsprocessen i specialet. Forskningsprocessen er styret af undersøgelsens formål (Patton 2002: 213) og omhandler de valg, vi løbende har foretaget i form af; forskningstype og forskningsdesign samt hvordan disse valg præger undersøgelsens karakter.

Mødet med praksis

Specialet tager udgangspunkt i en aktuel problemstilling fra det sociale arbejdes praksis, som den udfolder sig på asylcentret. Koordinerende professionelle fra den konkrete praksis har peget på udfordringer ved inklusionsprocessen af unge uledsagede asylansøgere, og specialets undersøgelsesfokus er således udformet i samarbejde med professionelle fra driftsoperatøren. Vi valgte at samarbejde med de professionelle om udformningen af problemstillingen, da vi vurderede, at de kunne give os indblik i organisationens muligheder for ændringer af praksis (Henriksen, Sørensen & Westersø 2016: 40). Forskningsprocessen startede med, at vi på baggrund af interesse for det sociale arbejde med unge uledsagede asylansøgere, tog kontakt til driftsoperatørens udviklingskonsulent. Hun fortalte os, at én af de hovedproblemstillinger, der findes i deres praksis, er at ruste unge til at overgå fra et børnecenter til et opholdscenter. Dette skyldes, ifølge hende, at de to centerformer er meget forskellige, hvorfor de unge føler sig ensomme og derfor har svært ved

at finde sig tilrette. Praksisproblemstillingen blev diskuteret på et møde med udviklingskonsulenten og kommunikationskonsulenten. På baggrund heraf blev specialets problemstilling indkredset, således at vi valgte at have fokus på modtagelsen og inklusionen på opholdscentret, hvilket samtidig kan belyse behovet for at ruste de mindreårige uledsagede asylansøgere, når de skal overgå fra børnecenter til opholdscenter, samt sammenhængen i overgangen. På mødet diskuterede vi desuden muligheden for at inddrage forskellige aktørers perspektiver fra praksis. Derefter udviklede vi specialets problemstilling og præsenterede den på et møde nogle uger efter med udviklingskonsulenten og en af de pædagogiske medarbejdere, kaldet en netværker. Sammen udarbejdede vi en nærmere konkret plan for undersøgelsen i forbindelse med muligheder for interviews.

Casestudie

Repræsentanterne fra driftsoperatøren gav os mulighed for at undersøge inklusionsproblemstillingen på ét af driftsoperatørens asylcentre. Herved opfatter vi inklusionsudfordringen på det pågældende asylcenter som case på specialets problemstilling. Et casestudie-design giver mulighed for at opnå en dybere forståelse af de unges behov og inklusionsudfordringen, hvor der tages højde for de kontekstuelle forhold på asylcentret, som påvirker problemstillingen i praksis. Casestudie-designet har en force i form af designets åbenhed over for nye informationer, der frembringes i forskningsprocessen. Samtidig opnår man med forskerens tætte forhold til virkeligheden samt kombination af forskellige dataindsamlingsmetoder, data, der i højere grad giver en dækkende og troværdig forståelse af problemstillingen (Launsø & Rieper 2005: 94-95). Formålet med casen er at skabe forståelse for og ny viden om den konkrete empiriske virkelighed, der findes i forbindelse med problemstillingen. Samtidig er det videnskabelige afsæt for tolkning, teoretisk viden, hvilket betyder, at casen kan siges at være inspireret af den teorifortolkende casestudie type. Specialet anvender netop teori til at opnå forståelse for den empiriske viden, der kan udledes ved casestudiet (Antoft & Salomonsen 2012: 34, 38-39). Under udviklingen af specialets problemstilling fandt vi det relevant at tage udgangspunkt i Erik Allardts behovsbegreb for dermed at undersøge, hvorvidt unge uledsagede asylansøgere får opfyldt grundlæggende behov. Dermed havde grundtanken i skandinavisk velfærdsteori, hvor manglende

behovsdækning anses som et socialt problem, indflydelse på den videre udvikling af problemstillingen og interviewguides.

På baggrund af de seneste års udvikling i antallet af uledsagede mindreårige asylansøgere, som skitseret i problemfeltet, er der mange i denne gruppe af asylansøgere, som bliver aldersvurderet til eller fylder 18 år, og dermed overgår fra børnecentre til opholdscentre. Det kan derfor antages, at mange opholdscentre oplever udfordringer i forhold til at modtage og inkludere denne gruppe af asylansøgere. Dermed kan specialets problemstilling ses som en generel problemstilling. Vores undersøgelse af unge uledsagede asylansøgere på det enkelte asylcenter kan give en generel forståelse af denne gruppes behov (Launsø & Rieper 2005: 29). For at opfylde kvalitetskriteriet overførbare er det en forudsætning, at forholdene i den pågældende kontekst kan sammenlignes med forholdene på asylcentret (Ibid.: 29). Graden af lighed mellem to forskellige cases afgør altså specialets overførbare. Derfor er det en forudsætning, at forholdene i den pågældende kontekst kan sammenlignes med forholdene på det udvalgte asylcenter (Ibid.: 29).

Praksisforskning

Ved at undersøge hvilke udfordringer asylcentret oplever i forbindelse med unge uledsagede asylansøgere, tager specialet udgangspunkt i praksis' behov for at gøre opmærksom på problematiske forhold på området. Undersøgelsen er inspireret af praksisforskning, hvor vi gennem undersøgelse af virkeligheden gør det muligt at italesætte tavs erfaringsbaseret viden, der kan skabe værdi og udvikling af praksis (Henriksen, Sørensen & Westersø 2016: 24). Netop udgangspunktet i en problemstilling i praksis kan gøre undersøgelsen mere relevant for medarbejderne på asylområdet i forhold til traditionel forskning (Ibid.: 37). Ifølge Henriksen, Sørensen og Westersø (2016) kan praksisforskning foretages af praktikerne og/eller af forskningsinstitutioner, studerende, brugere samt undervisere på tværs. Kravet er, at der leves op til kvalitetskriterier ved forskningsaktiviteter såsom forskningsbaseret design og dataindsamlingsmetoder (Ibid.: 28-29). Specialet vil bidrage med viden om det sociale arbejde, der gør sig gældende på asylområdet, hvilket kan føre til en opkvalificering af det sociale arbejdes praksis. Ønsket om at bidrage med viden findes relevant på baggrund af både international og national kritik af socialt arbejde, der omhandler praksisfeltets mangel på teoretisk og forskningsmæssig viden som grundlag for den udførte praksis

(Ibid.: 38). Specialets formål med praksisforskning er altså at skabe anvendelsesorienteret viden, som kan benyttes i praksis.

I forhold til hvordan inklusionsprocessen af unge uledsagede asylansøgere kan kvalificeres på opholdscentre, knytter kvalitetssikringen sig overordnet til i hvilket omfang, der med undersøgelsen er skabt dybere indsigt i de unges behov og kvalificerede handlemuligheder i forhold til at imødekomme disse (Launsø & Rieper 2005: 31-32). I specialets tilfælde har den anvendelsesorienterede del af specialet levet op til sit formål, hvis undersøgelsen har medvirket til at starte udviklingsprocesser på asylcentret. Specialets formål er altså at skabe større indsigt i de unges behov blandt de forskellige aktører og samtidig udforme forslag, der senere kan føre til udvikling af inklusionsproceduren af praksis (Ibid.).

Forstående forskning

Forud for en kvalificering af praksis er det væsentligt at opnå viden om, hvordan praksis allerede fungerer (Henriksen, Sørensen & Westersø, 2016: 24). Derfor er formålet med første del af problemformuleringen; hvordan imødekommes unge uledsagede asylansøgere behov på et opholdscenter, når de flytter fra et børnecenter, at skabe uddybende viden om det vidensgrundlag og de tilgange, der findes i praksis. Dette opnår vi ved at undersøge de unges oplevelser og på dette grundlag undersøge, hvordan inklusionen af de unge kan kvalificeres. Vi har fokus på førstehåndsperspektivet og har derfor valgt at undersøge de unges egen opfattelse af deres behov og situation i overgangen fra børnecenter til opholdscenter, hvilket kan karakteriseres under den forstående forskningstype. Hermed vil der i tråd med det hermeneutiske videnskabsteoretiske ståsted være fokus på at opnå forståelse gennem fortolkning af unge uledsagede asylansøgere behov. Vi søger at opnå viden på baggrund af fortolkning af de forskellige aktørers egne fortolkninger af muligheden for at imødekomme de unges behov. I tråd med den hermeneutiske tilgang overskrider vi aktørernes egne fortolkninger ved at sætte fortolkningerne ind i et større perspektiv, og dermed afstedkomme med nye fortolkninger – altså ny viden. Hermed er målet at opfylde helhedskvalitetskriteriet (Launsø & Rieper 2005: 28).

I den forstående forskningstype er konteksten for det undersøgte essentiel (Ibid.), hvorfor vi gennem problemfeltet og afsnittet "Det sociale arbejde på asylcentret" har haft fokus på at

klarlægge den lovgivningsmæssige og institutionelle kontekst, der gør sig gældende for driftsoperatøren. I og med specialets problemstilling rummer komplekse forhold, der dels omhandler forståelsen af unge uledsagede asylansøgere behov samt dels har til formål at udvikle den eksisterende inklusionsproces af de unge på opholdscenter, er det i tråd med det hermeneutiske ståsted vigtigt at tage højde for kontekstens betydning (Launsø & Rieper 2005: 94). Ved at sætte aktørernes fortolkninger i en social og institutionel sammenhæng søges at opnå gyldighed i specialets resultater. Den forstående forskningstype giver os altså mulighed for at opnå dybere indsigt i de unges behov og dermed opnå forståelse for, hvad der skal til for at imødekomme de unges behov på et opholdscenter, således at den unge får mulighed for at blive inkluderet. Denne forståelse vil kunne danne grundlag for besvarelsen af anden del af problemformuleringens, der beskæftiger sig med kvalificeringen af inklusionen af de unge på opholdscenter.

Kvalitative metoder

For at besvare specialets problemformulering er det væsentligt at have de rette metoder til at opnå den ønskede viden. Specialets videnskabsteoretisk ståsted fordrer, at vi opfatter forståelse og fortolkning af de udforskedes eget perspektiv som kilde til viden. Derfor finder vi det relevant at anvende kvalitative metoder til at indsamle data (Antoft et al. 2012: 13). Specialet er primært en interviewundersøgelse, som suppleres af en kort foretaget observation. Det følgende kapitel indeholder altså specialeprocessens metodiske og etiske overvejelser.

Indledende viden

Foruden forskning på området har vi opnået indsigt i de problematikker unge uledsagede asylansøgere har ved at foretage informative interviews med informanter, som arbejder enten med unge uledsagede asylansøgere, eller unge som er tilkendt asyl. På den måde er vores interviewspørgsmål i den videre undersøgelse blevet mere virkelighedsnære og kvalificerede (Halkier 2016: 19). Vores formål med de informative interviews var altså at få viden om, hvad der kendetegner unge uledsagede asylansøgere, så vi kunne få indsigt i de udfordringer, de unge oplever når de kommer fra et børnecenter til et opholdscenter. Da vores hensigt med disse interviews var at opnå viden til vores videre undersøgelse, og vi kun hidtil havde begrænset viden, gik vi

eksplorativt til værks. Vi tog kontakt til forskellige organisationer, som har med denne gruppe af unge mennesker at gøre. Dette førte til interview med to repræsentanter fra Integrationsnet, én fra Røde Kors Asyl og en repræsentant fra Red Barnet Ungdom.

Rekruttering af informanter

Specialets problemstilling tager afsæt i behov hos unge uledsagede asylansøgere og deres inklusion på asylcentret. Derfor fandt vi det relevant at interviewe personer, der i denne sammenhæng hører under forskellige aktørgrupper på asylcentret. Opdelingen i aktørgrupper er lavet på baggrund af, at de i hver aktørgruppe har fælles erfaringer, da de har samme position i det sociale felt (Patton 2002: 388) og dermed har nogenlunde samme udgangspunkt i interviewsituationen (Halkier 2016: 31). I det følgende ses en oversigt over de informantgrupper, vi har valgt at inddrage i undersøgelsen:

- **Unge uledsagede asylansøgere.** Vi foretog fokusgruppeinterview med seks unge mænd. Derudover lavede vi enkeltinterview med både en ung kvinde og en ung mand, der tidligere havde deltaget i fokusgruppeinterviewet.
- **Beboerrådsmedlemmer.** Her foretog vi enkeltinterview med fem beboere, der er en del af beboerrådet på asylcentret.
- **Medarbejdere.** Vi interviewede fem medarbejdere. På asylcentret betegnes de 'netværkere'.
- **Driftsoperatørens frivilligkonsulent.** Vi lavede et enkeltinterview.

Rekrutteringen af informanterne er foretaget af medarbejdere på asylcentret. Dette valgte vi på grund af vores begrænsede kendskab til praksis på asylcentret, asylansøgere som målgruppe samt eventuelle sprogbarrierer. Dermed har vi været afhængige af medarbejdere til rekrutteringen af informanter og godkende vores adgang til feltet (Bloksgaard & Andersen 2012: 36). På baggrund af udvælgelseskriterier, som vi havde udformet i samarbejde med netværksmedarbejderen og udviklingskonsulenten, var det dermed muligt at rekruttere unge beboere, der havde oplevet

overgangen fra børnecenter til opholdscenter samt beboerrådsmedlemmer og medarbejdere. Da netværksmedarbejderen, som skulle stå for rekrutteringen informanter til fokusgruppeinterviewet af unge uledsagede asylansøgere, var fraværende i dagene op til interviewet skulle afholdes, blev informanterne rekrutteret i hast af en anden medarbejder. Alle de unge informanter levede op til kriteriet om at have boet på et børnecenter, mens blot én af informanterne var kompetente nok til at tale engelsk under interviewet. Yderligere blev to af informanterne til fokusgruppeinterview med de unge rekrutteret af et par af de øvrige deltagere i interviewet. Rekrutteringen af disse to unge rummer således træk fra rekrutteringsformen, snowball-sampling, da deltagere i fokusgruppeinterviewet har ledt videre efter yderligere deltagere (Bryman 2012: 424; Halkier 2002: 36-37). Snowball-sampling endte med at blive karakteristisk ved rekrutteringen af medarbejderne. Rekrutteringen af beboerrådsmedlemmer fungerede således, at alle dem, som havde tid den dag, blev bedt om at deltage i et interview.

Vi startede således med at interviewe de unge, dernæst beboerrådsmedlemmer, medarbejdere og slutteligt frivilligkonsulenten. Efter overvejelser over hvilken form for viden vi ville opnå gennem interviews med de forskellige aktører, valgte vi denne rækkefølge. Da specialets problemstilling har fokus på unge uledsagede asylansøgers oplevelse af at bo på et opholdscenter og dermed brugerperspektivet, fungerer de unges perspektiv som et centralt førstehåndsperspektiv i forhold til specialets problemstilling, hvorfor vi ønskede at opnå indsigt i dette fra start. Herved ville vores forståelse af unge uledsagede asylansøgers behov, og hvordan disse imødekommes på opholdscenter, ikke være præget af de øvrige informantgruppers perspektiver forud for interview med de unge selv. Efterfølgende interviewede vi repræsentanter fra beboerrådet, da de, i og med de er asylansøgere og bor på asylcentret, også indtager et brugerperspektiv. Det var relevant at få indblik i de forskellige brugerperspektiver, inden interviews med medarbejdere og frivilligkonsulenten, da vi ikke ønskede at være influerede af medarbejdernes syn inden. Herved opnåede vi et professionelt perspektiv til sammenligning med brugerperspektivet. Baggrunden for at interviewe frivilligkonsulenten var at afdække mulighederne for inddragelse af frivillige i inklusionsprocessen af unge uledsagede asylansøgere.

Fokusgruppeinterview

Som interviewform havde vi valgt fokusgruppeinterview til at indsamle viden fra de udvalgte aktørgrupper. I det følgende afsnit vil vi begrunde hvorfor og beskrive vores erfaringer, som førte til revurdering af metode videre i processen.

Vi ønskede at opnå indsigt i informanternes hverdagslivserfaringer og vurderinger, og derfor fandt vi det relevant at gennemføre fokusgruppeinterview, hvor informanterne kunne erfaringsudveksle i gruppesammenhæng. Opsætningen, der findes ved fokusgruppeinterview frem for enkeltinterviews, anså vi for velegnet, da informanterne kunne supplere hinanden og udfordre hinandens perspektiver. Ved fokusgruppeinterview er det væsentligt at tage højde for den konkrete situation, altså de påvirkninger, der kan forekomme i interaktionen mellem deltagerne. De erfaringer, som informanterne fremhæver, vil dermed være påvirket af den konkrete kontekst under interviewet, hvor andre inden for deres aktørgruppe samt vi som moderatorer er tilstede. Dermed vil deres erfaringer og forståelser antageligt blive udtrykt anderledes, hvis de havde en dialog med deres familiemedlemmer eller lignende (Halkier 2016: 14-15). Fokusgruppeinterview adskiller sig fra gruppeinterview, der ligesom individuelle interviews er kendetegnet ved mange spørgsmål fra interviewer til informant (Ibid.: 9). Individuelle- og gruppeinterview indebærer ofte høj grad af interaktion mellem interviewer og informanter sammenlignet fokusgruppeinterview, der derimod er præget af meget interaktion informanterne imellem og denne interviewform kendetegnes ved: "... kombinationen af gruppeinteraktion og forsker-bestemt emne-fokus..." (Ibid.: 10). Vi er interesserede i deres fortællinger, som fremkommer på baggrund af dialogen imellem dem, og herunder hvordan de påvirker hinanden i forhold til, hvad de lægger vægt på i overgangen til opholdscenter, samt hvad der motiverer de unge.

At deltagerne i hver aktørgruppe er en del af konteksten på asylcentret, anså vi som en styrke ved fokusgruppeinterview som interviewmetode, da informanterne herved ville kunne spørge ind til hinandens forståelser og erfaringer ud fra denne kontekstuelle forståelse, som vi som udefrakommende forskere ikke har (Halkier 2016: 15). Informanternes erfaringshorisont minder altså mere om hinanden, og dermed var udgangspunktet, at de muligvis ville have lettere ved at kommentere på hinanden, da de til dels har samme forståelseshorisont. Informanternes fælles

erfaringsdeling kunne give mulighed for at udfolde flere og mere uddybende beskrivelser af den enkelte deltagers erfaringer. Derudover kunne de forskellige informanter i det enkelte fokusgruppeinterview fungere som kontrol for den viden, der blev diskuteret, da informanter naturligt vil sørge for at korrigere i det, der bliver sagt, i tilfælde af ukorrekte udsagn (Robson & McCartan 2015: 299). Dermed gav denne interviewmetode mulighed for skabelse af mere kompleks og forskelligartet data sammenlignet med enkeltinterview (Bloksgaard & Andersen 2012: 30).

Samtidig var en af årsagerne til valget af fokusgruppeinterviewet, at gruppesammenhængen havde potentiale til at give deltagerne en oplevelse af at være en del af et fællesskab og have kontrol over situationen (Ibid.: 31). Specielt for aktørgrupperne; unge asylansøgere og beboerrådsmedlemmerne, der kan betegnes som minoritetsgrupper, kunne der være risiko for i enkeltinterview, at de ville blive særligt påvirkede af det asymmetriske magtforhold i form af vores forskellige strukturelle positioner, som præger forholdet mellem os som forskere og dem som informanter (Bloksgaard & Andersen 2012; Kvale & Brinkmann 2012: 52). Vi anså derfor fokusgruppeinterview som en velegnet interviewform til at mindske dette asymmetriske forhold. Ved interview i gruppesammenhænge var vi dog opmærksomme på risikoen for, at en enkelt eller få informanter kunne blive for dominerende, hvilket kunne medføre konflikter i gruppen under interviewet (Robson & McCartan 2015: 299-300). Dette ville kunne få indflydelse på, at en eller flere deltagere ikke ville føle sig tryk, og derfor ikke ville få delt sine erfaringer og vurderinger (Halkier 2016: 14). En anden ulempe ved fokusgruppeinterview kunne være ensretning af forståelser eller polarisering, der kunne mindske deltagernes varierede udtryk, erfaringer og forståelser. Disse gruppe-effekter forsøgte vi at tage højde for ved at spørge yderligere ind, når forskelligrettede forståelser kom til udtryk (Halkier 2016: 14-15; Bloksgaard & Andersen 2012: 31). Vi anså dog fordelene som overskyggende ulemperne og besluttede os for at lave fokusgruppeinterview med henholdsvis unge uledsagede asylansøgere, beboerrådet og medarbejderne.

Erfaringer på baggrund af fokusgruppeinterview med de unge uledsagede asylansøgere

Det første fokusgruppeinterview, vi foretog, var med de unge uledsagede asylansøgere. Til trods for at vi forud for interviewet havde forsøgt at forberede os på det kulturmøde, der ville finde sted, idet informanterne kom fra forskellige kulturer, og vi kom med vores kultur (Kvale & Brinkmann 2012:

164), blev interviewet en kulturel udfordring. Vi forsøgte at tage højde for betydningen af tværkulturelle interviews, heriblandt: "[...] *andre normer for samspil med fremmede vedrørende initiativ, umiddelbarhed, spørgeformer og lignende*" (Ibid.: 164). Til trods for at vi afprøvede interviewguiden på bekendte og havde gjort os kulturelle overvejelser, måtte vi erkende, at det ikke var muligt at forberede sig på, hvordan interaktionen under interviewsituationen ville udfolde sig. De unge uledsagede asylansøgere overtog agendaen, da selve asylsagen og de betingelser, de lever under, fyldte så meget i deres liv.

Som tidligere beskrevet var baggrunden for valg af fokusgruppeinterview blandt andet, at metoden gav mulighed for, at informanterne kunne erfaringsudveksle ved at udfordre og supplere hinandens perspektiver. Til trods for at vi forsøgte at forklare dem, at interviewet ville foregå som en samtale mellem hinanden med et par spørgsmål fra os, fungerede det ikke til fulde i interviewet med de unge. Det kan tydes som om, at det var unaturligt for dem at sidde i en gruppesammenhæng og tale om deres erfaringer. Samtidig tolkede vi, at de havde behov for at uddybe og udfolde deres erfaringer i større grad, end fokusgruppeinterview gav mulighed for. Forud for interviewet var et argument desuden for at vælge fokusgruppeinterview, at denne metode kunne mindske det asymmetriske magtforhold, der kan siges at være mellem den unge asylansøger og os som to universitetsstuderende. Efter fokusgruppeinterviewet vurderede vi, at forholdet mellem os som interviewere og de unge som informanter under et enkeltinterviews ikke ville være udpræget asymmetrisk. Dette blev vi opmærksomme på efter en samtale med en medarbejder, som mindede os om, at de unge har erfaring med at være i interviewsituationer i forbindelse med deres asylsag, hvor magtforholdet til sammenligning er mere udpræget asymmetrisk. Set i lyset af deres interesse i at dele deres problematikker og udfordringer ville det i højere grad have været relevant at foretage enkeltinterviews med de unge.

Vi forsøgte at være tydelige i forhold til hensigten med vores projekt, og derfor årsagen til at ville interviewe dem. Baggrunden herfor var, at vi var opmærksomme på risikoen for, at de unge uledsagede asylansøgere kunne forveksle os med journalister eller autoriteter, som beskæftiger sig med deres asylsag (Vitus 2010: 32). Alligevel spurgte de ind til, hvilken betydning interviewet havde i forbindelse med deres asylsag, og de havde meget fokus på, hvad de fik ud af at deltage. En anden udfordring ved fokusgruppeinterviewet var sprogbarrieren. Fem af informanterne talte det afghanske sprog, dari, og hentede derfor en beboertolk, hvilket medførte en del ventetid. Dette

betød, at der ikke var et naturligt flow i dialogen. Ofte var der flere informanter, der talte på dari, inden tolken fik mulighed for at oversætte. Tolken oversatte opsummerende fra samtalen, hvilket skabte forvirring hos os i forhold til hvem, der havde sagt hvad. En ulempe ved at have tolk på er risikoen for, at tolken kommer til at agere interviewer eller informant (Kvale & Brinkmann 2012: 164-165). Om dette skete under interviewet, var svært for os at afgøre, da vi ikke forstod, hvad tolken og informanterne indbyrdes talte om. Der var kun én enkelt informant, som ikke havde samme sprog som de andre og udelukkende benyttede engelsk. Til trods for at vi forsøgte at få alle til at deltage i interviewet, betød den sproglige udfordring, at det primært var nogle af de afghanske informanter, der talte. Samtidig opstod der let forvirring over meningen med oversættelsen, selv ved brug af det engelske sprog. Sprogbarrieren har dermed haft betydning for vores mulighed for at fortolke de udforskedes egne fortolkninger.

At en enkelt person under fokusgruppeinterviewet kan blive for dominerende, er som nævnt en risiko ved fokusgruppeinterview. Dette oplevede vi ved, at én enkelt af de afghanske unge mænd til dels påvirkede de andre informanter, da det ofte var ham, der tog ordet. Det var derfor en udfordring for os at holde, specielt denne informant, på sporet og sørge for, at alle fik et ord indført, samtidig med at vi vigtigst af alt ønskede at vise vedkommende respekt for hans fortællinger.

Efter fokusgruppeinterviewet vurderede besluttede vi at foretage et par enkeltinterviews med to unge uledsagede asylansøgere for at opnå dybere forståelse for de unges situation. Samtidig vurderede vi, at den sproglige og kulturelle barriere også ville kunne blive en udfordring ved et fokusgruppeinterview med beboerrådets medlemmer. Derfor besluttede vi os for at foretage enkeltinterviews med dem i stedet. Derfor vil enkeltinterview som metode blive beskrevet. Vi valgte at fastholde fokusgruppeinterview som metode til at interviewe medarbejderne. Baggrunden herfor var, at vi ønskede indblik i deres arbejds erfaringer og ikke personlige livserfaringer, hvorfor vi fandt fordele ved at medarbejderne kunne erfaringsudveksle.

Enkeltinterview

Som beskrevet tidligere erfarede vi, at fokusgruppeinterview ikke var den ideelle interviewform til at opnå indsigt i unge uledsagede asylansøgers perspektiv (Kvale & Brinkmann 2012: 168-169). Vi søger, gennem de unge uledsagede asylansøgere som aktører i feltet, at opnå indsigt i deres

erfaringer med at bo på børnecenter og flytte til opholdscenter. Her fandt vi dybdegående enkeltinterview som interviewform velegnet til at opnå indsigt i deres personlige erfaringer og forfølge deres fortællinger (Johnson & Rowlands 2012: 2-3). Ligeledes benyttede vi dybdegående enkeltinterview til interview af medlemmer fra beboerrådet - her til at opnå indsigt i deres personlige vurderinger og erfaringer i forhold de unge uledsagede asylansøgere, der kommer fra et børnecenter til opholdscenter (Ibid.). Denne form for interview, hvor man kun interviewer én person ad gangen, giver plads til, at vi som interviewere kan tildele informanten den nødvendige opmærksomhed og tid til at fordybe os i vedkommendes personlige erfaringer og vurderinger, og hvilken mening de tillægges (Ibid.: 2-4). Informanternes erfaringer og vurderinger kan rumme forskellige forståelser af inklusionsproblematikken og sådanne nuancer kan netop udforskes i dybdegående interviews, der muliggør fordybelse (Ibid.: 5).

Interviewguides

Vi udformede forskellige interviewguides til henholdsvis interview med de uledsagede unge asylansøgere, beboerrådsmedlemmer og medarbejdere samt frivilligkonsulenten. Arbejdsspørgsmålene (jf. Problemformuleringen) operationaliserede vi til temaer i interviewguidesene (Bilag K, O, U, X). Den opnåede viden fra de informative interviews blev anvendt aktivt til udformningen af de forskellige interviewguides, hvilket var med til at sikre, at fokus fastholdes i interviewsituationen gennem centrale spørgsmål (Halkier 2016: 44).

Specialet har mere fokus på indholdet i diskussionerne under fokusgruppeinterviewene fremfor selve interaktionen, hvorfor vi valgte en stram model til strukturering af fokusgruppeinterviewene for at opnå viden om de forskellige aktørers erfaringer og perspektiver i forhold til inklusionsprocessen (Ibid.: 44). Til trods for at den stramme model giver mindre plads til deltageres frie tale end en løs eller åben model, har vi gennem åbne spørgsmål i interviewguiden givet plads til, at deltagerne kan komme på banen med nye idéer og perspektiver (Ibid.: 44). Interviewguides til enkeltinterviews har en semi-struktureret udformning. Vi havde dermed udformet forskellige temaer med spørgsmål, som kunne være guidende under interviewet. Med en semi-struktureret interviewguide gav det os mulighed for at være åben og følge informantens svar (Bryman 2012: 471).

Ved interview af unge uledsagede asylansøgere fandt vi følgende temaer relevante at runde:

- Erfaringer fra børnecenter
- Modtagelsen på opholdscentret
- Hverdagsliv på opholdscentret
- Overgangen fra børnecenter til opholdscenter

Da det sociale arbejde på de to centertyper er udformet forskelligt, har spørgsmålene under dette tema til hensigt at undersøge i hvor høj grad, de unge følte sig inkluderede på børnecentret, og hvilke omstændigheder der muliggjorde dette, mens de to følgende temaer drejer sig om deres oplevelse af inklusion på opholdscentret. Her er vi interesserede i, hvordan de unge blev modtaget på opholdscentret, herunder hvorvidt der blev taget højde for den forandring, de skulle igennem efter at have opholdt sig på et børnecenter. Derudover formulerede vi spørgsmål om indholdet i deres hverdag herunder, hvorvidt de har mulighed for at deltage i aktiviteter, der er tilpasset deres aldersgruppe samt i hvilket omfang de kan søge støtte blandt medarbejdere og medlemmer fra beboerrådet på asylcentret. Gennem det sidste tema ønskede vi indsigt i de unges refleksioner over, hvorvidt asylcentrenes/samfundets forventninger til dem har ændret sig, efter de enten fyldte 18 år eller blev aldersvurderet til 18 år samt hvilke udfordringer, de har oplevet i overgangen fra børnecenter til opholdscenter.

Til udformning af interviewguide til medlemmer i beboerrådet fandt vi det relevant at komme omkring følgende temaer:

- Opgaver som beboerrådsmedlem
- Unge uledsagede asylansøgere
- Modtagelsen af de unge på opholdscentret
- Hverdagslivet på opholdscentret

Gennem det første tema ønskede vi baggrundsviden om beboerrådsmedlemmernes deltagelse i beboerrådet. Med det følgende tema var vi interesserede i beboerrådsmedlemmernes personlige erfaringer med unge uledsagede asylansøgere. Vi var interesserede i beboerrådsmedlemmernes forståelse af, hvordan de unge påvirkes af at bo på et center for voksne samt deres forståelse af

hvilke former for støtte, de unge har brug for i denne situation. De næste to temaer havde til hensigt at give indblik i, hvordan de som medlemmer af beboerrådet indgår i modtagelsen samt inklusionen af unge uledsagede asylansøgere på asylcentret.

I interviewguiden til medarbejderne fandt vi det relevant at tale om følgende temaer:

- Modtagelsen af unge uledsagede asylansøgere
- Inklusion af de unge

Formålet med det første tema var medarbejdernes forståelse af, hvordan de unge oplever overgangen fra børnecenter til opholdscenter, samt hvordan modtagelsen af de unge fungerer. I forlængelse heraf åbnede spørgsmålene for deres refleksioner over, hvorvidt der er behov ændringer modtagelsesproceduren, eventuelt med inddragelse af beboere på asylcentret. Med det andet tema ønskede vi at skabe fokus på de unges trivsel på asylcentret, herunder hvad medarbejderne oplever, at de unge har brug for støtte til.

Til udformning af interviewguiden til driftsoperatørens frivilligkonsulent fandt vi det relevant at runde følgende temaer:

- Frivillige på asylcentre
- Inddragelse af frivillige

Det første tema havde til hensigt at skabe overblik over den frivillige sektors rolle på asylcentret, samt hvordan andre af driftsoperatørens asylcentre benytter frivillige i det sociale arbejde på centrene. Gennem det følgende tema ønskede vi at sætte fokus på aktiviteter for unge på asylcentret, og hvordan der både på nuværende tidspunkt og i fremtiden kan inddrages frivillige i forhold til aktiviteter for unge.

Observation

Ved at supplere interviewmetoderne med en kortvarig observation som dataindsamlingsmetode opnår vi mulighed for en mere dækkende forståelse problemstillingen, da de forskellige metoder fremkommer med forskellige former for data (Halkier 2016: 16). Hvor fokusgruppeinterview gav forståelse af inklusionsudfordringen gennem aktørernes erfaringer og vurderinger, kan observation

som metode give os forståelse for den specifikke kontekst på asylcentret, som aktørerne færdes i og deres erfaringer skabes under (Patton 2002: 262). På baggrund af tidsrammen for specialet var observationsmuligheden dog begrænset, derfor lavede vi ikke et større observationsstudie. Når observationen er kortvarig, er det ikke givet, at man opnår tilstrækkelig viden om feltet (Kristiansen & Krogstrup 2012: 110). Den afgrænsede observation, vi foretog os, udformede sig som en rundvisning på centret af unge uledsagede asylansøgere samt deres beboerrådstolk. Rundvisningen havde til formål at bidrage med yderligere kontekstforståelse af aktørerne på deres præmisser og særligt få indblik i, hvordan de uledsagede unge opfatter deres egen situation (Ibid.: 58). Baggrunden herfor er, at vi kan få en fornemmelse for miljøet på asylcentret, og interaktionen kan fortsættes med informanterne under mere uformelle rammer. Observation kan være med til at udvide vores erfaringshorisont og danne grobund for den videre undersøgelsesproces. Efter observationen skrev vi hver især detaljerede observationsnotater. Disse findes i bilag Z og Æ, og indeholder en beskrivelse af, hvad vi observerede, herunder vores sansemæssige indtryk som lugte, lyde og stemninger, samt hvilke refleksioner vi gjorde, mens vi blev vist rundt (Ibid.: 151). Med udgangspunkt i observationsnotaterne har vi lavet en beskrivelse af de fysiske rammer på asylcentret, der præsenteres i empiri. Denne beskrivelse har til hensigt at give læseren et billede af miljøet på asylcentret, som den praktiske problemstilling udspilles under.

Etiske overvejelser

I forlængelse af de metodiske overvejelser i dette kapitel er det relevant at tydeliggøre de etiske problemstillinger, man kan møde i forskning. Derfor handler følgende afsnit om de etiske overvejelser, vi har gjort os under specialets proces både i forhold til casen, interviews, observation og analysen.

Vi har valgt at anonymisere den udvalgte case for at beskytte aktørgrupperne på asylcentret. Idet vi undersøger asylcentret som case, er det ikke afgørende, hvilket asylcenter vi undersøger, så længe der bliver taget højde for konteksten, asylcentret befinder sig i (Launsø & Rieper 2005: 95).

At foretage et interview kræver etiske overvejelser. Dette bunder i den asymmetriske magtrelation mellem interviewer og informant, hvor intervieweren anses som den mest magtfulde part (Kvale & Brinkmann 2012: 80, 95). I tråd med Kvale og Brinkmann (2012) sætter specialet fokus på fire

områder i en interviewundersøgelse, der bør gennemgå etiske overvejelser: *informeret samtykke, fortrolighed, konsekvenser og forskerens rolle* (Ibid.: 86). Ved informeret samtykke forstås, at interviewpersonerne informeres om formålet med undersøgelsen, således at informanterne kan vurdere, om de vil deltage i interviewet. Herved sikres, at interviewpersonerne deltager på frivillig basis, og de informeres om, at de når som helst kan trække sig fra undersøgelsen eller vælge ikke at svare på spørgsmål (Ibid.: 89). Da vi havde kontakt til informanterne via repræsentanter fra asylcentret og ikke direkte kontakt, var det ikke muligt for os at have fuldstændig kontrol over, hvilken viden informanterne fik om undersøgelsens formål inden selve interviewet. Vi udarbejdede dog en informationsseddel på engelsk primært til de unge uledsagede asylansøgere, som kunne bruges til at rekruttere de unge informanter. Som indledning til alle interviews fortalte vi, hvad vi undersøgte, og hvad formålet med denne undersøgelse var. På den måde havde de mulighed for at overveje en ekstra gang, om de stadig ville deltage. I de to fokusgruppeinterviews vægtede vi en mere fri dialog, hvilket betød, at det ikke var til at forudse, hvordan interaktionen mellem informanterne ville udvikle sig. Vi kunne derfor kun i overordnede træk informere dem om, hvordan interviewsituationen ville udfolde sig.

Overordnet handler fortrolighed i interviewundersøgelser om at beskytte interviewpersonernes privatliv. Her holdes interviewpersonernes personlige identificerbare karakteristika fortrolige medmindre interviewpersonerne er indforståede med, at denne form for information offentliggøres (Ibid.: 91). I specialet har vi valgt at anonymisere navnene på de uledsagede unge asylansøgere og repræsentanterne fra beboerrådet for at beskytte deres privatliv, da de udtaler sig på baggrund af personlige erfaringer. Medarbejderne anonymiseres samtidig for at beskytte deres faglige position. Det skal dog siges, at til trods for at vi har givet informanterne pseudonymer, vil de enkelte muligvis kunne identificeres internt på centret.

Som forskere har vi ansvaret for at overveje, hvilke konsekvenser det kan have for interviewpersonerne samt den gruppe de repræsenterer at deltage i undersøgelsen. Disse konsekvenser kan både have karakter som fordele og ulemper for informanterne og er ofte ikke til at forudsige. Det er væsentligt, at vi som forskere overvejer, hvor langt man kan gå med personlige spørgsmål, så det sikres, at interviewpersonen ikke ytrer noget, som senere fortrydes eller medvirker til, at relationen får et terapeutisk præg (Kvale & Brinkmann 2012: 92). Da de unge og til dels beboerrådsmedlemmerne befinder sig i en sårbar situation som asylansøgere, forsøgte vi at

holde spørgsmålene fra at blive for grænseoverskridende eller terapeutiske. Samtidig med at det var svært at forudsige den specifikke interviewsituation, var det vanskeligt at tage fuldstændig højde for hvilke konsekvenser, det kan få for informanterne at deltage. Det var derfor en udfordring, når samtalen under et interview udviklede sig til at dreje sig om sårbare emner såsom dårlige leveforhold, flugt og krig. Af respekt for informanterne lod vi dem fortælle og forsøgte efterfølgende at spore os ind på interviewguiden igen. Vi forsøgte desuden at fremhæve de fordele, som vi anså for at være forbundet med deres deltagelse, hvilke indebar deres mulighed for at dele deres erfaringer og på sigt skabe forandring på området.

Vi har samtidig tilstræbt at efterleve informeret samtykke, fortrolighed og anonymitet i forbindelse med observation. Indledende til observationen under rundvisningen var vores forespørgsel om at måtte observere på asylcentret godkendt. Efter fokusgruppeinterviewet med de unge ville de gerne vise os rundt, og dermed gav de deres samtykke. Da det kun var dem fra interviewet, som havde indvilliget i den observation, der ville foregå under rundvisningen, kan der ses en etisk problemstilling ved, at resten af asylcentrets beboere ikke vidste noget. Hvilket vi forsøgte at balancere ved at udvise respekt og høflighed over for asylansøgerne, og det miljø de befinder sig i. Vi har samtidig i observationsmaterialet bevaret fortroligheden gennem anonymitet.

Ved fortolkning og analyse af informanternes udsagn har vi desuden behandlet disse på en etisk forsvarlig måde, således har vi med afsæt i specialets hermeneutiske ståsted fortolket informanternes egne fortolkninger, hvor vi ligeledes har taget højde for den kontekst, som udsagnene blev sagt i (jf. "Videnskabsteori"). Ved analyse af informanternes udsagn har vi ud fra specialets fokus og udsagnenes beskaffenhed ligeledes overvejet, hvor dybdegående vi kunne analysere dem (Kvale & Brinkmann 2012: 79-81).

I forbindelse med afrapporteringen af analysen er det væsentligt at overveje, hvilke etiske problematikker der kan være på spil i forbindelse med vores udlægning af informanternes udsagn (Kvale & Brinkmann 2012: 298). Derfor er den forståelse af specialets problemstilling, som vi formidler gennem analysen ikke en kopi af problemstillingen i praksis, og med til at skabe en bestemt forståelse hos læseren (Ibid.). På samme måde har vi, i henhold til overvejelser over

specialets fortrolighed, overvejet hvilken betydning det ville få i afrapporteringen af specialet, at både specialets case, nøglepersoner og informanter er blevet anonymiserede (Ibid.). Vi har ikke valgt at camouflere asylansøgere nationaliteter i afrapporteringen, da disse var væsentlige at tage i betragtning for at forstå meningen i deres udsagn og dermed lave en etisk forsvarlig fortolkning (Ibid.). Som nævnt, er det vanskeligt for os som forskere at forudse, hvilke etiske og politiske konsekvenser det kan få for informanterne, at specialets analyse afrapporteres og anvendes som forskning (Ibid.: 299-300). Denne etiske problemstilling søger vi at tage højde for ved at være opmærksomme på ikke at fremstille de forskellige informantudsagn i specialet på en måde, som eksempelvis kan medføre ubehagelige spændinger mellem informanterne på asylcentret (Ibid.).

Transskribering

I dette afsnit beskrives, hvordan transskriptionerne af interviewsamtalerne er foretaget. Vi har transskriberet alle enkeltinterviews, mens vi ved fokusgruppeinterviews har foretaget kondensering (Bilag L-N, P-T & V). Ved transskription findes tekniske og fortolkningsmæssige overvejelser over konverteringen fra talesprog til skriftsprog samt en diskussion af transskriptionernes videnskabelige gyldighed og pålidelighed i henhold til specialets hermeneutiske afsæt.

Efter vi havde gennemført enkeltinterviews, transskriberede vi de mundtlige interviewsamtaler til skriftlig form, der gjorde det muligt at foretage en nærmere analyse (Kvale & Brinkmann 2012: 202). Transskriptionerne blev lavet på baggrund af lydoptagelser af de interviews, der til sammenligning med fysisk tilstedeværelse i interviewsituationen ikke rummer kropssprog, stemmeleje og kropsfagter (Ibid.: 200). Vi havde videooptaget fokusgruppeinterviews for at skabe de bedste vilkår for bearbejdningen af den data, der fremkommer på baggrund af interviewet. Ved videooptagelsen kunne vi se, hvordan de unge påvirkede hinanden, og herved sikrede vi, at vi kunne kende forskel på, hvem der talte. For en sikkerheds skyld optog vi lyden med vores mobiltelefoner (Halkier 2016: 59-60). Da vi begge har transskriberet, var det nødvendigt at fastlægge en skriveprocedure for transskriptionerne. (Ibid.: 203). Skriveproceduren blev udformet på baggrund af specialets formål, hvor vi søger indblik i forskellige aktørers erfaringer og oplevelser. Af denne grund var det væsentligt, at transskriptionerne indeholdte en ordret beskrivelse af interviewsamtalerne, hvor gentagelser, pauser, latter, "øh" samt betydningsfuld nonverbal kommunikation, som vi kunne huske fra interviewet er med (Ibid.). Dette skyldes, at en høj detaljegrade i transskriptionerne giver

de bedste forudsætninger for at fortolke meningen i interviewsamtalerne (Ibid.: 204-205), hvilket er centralt i tråd med specialets hermeneutiske ståsted. Valget faldt på ordrette beskrivelser som transskriptionsform for på den måde at opnå størst mulig gyldighed i transskriptionernes som videnskanal i forhold til specialets problemstilling (Ibid.: 208-209). En fastlagt skriveprocedure har desuden til hensigt at sikre reliabiliteten af interviewtransskriptionerne og skabe rammerne for den fortolkningsproces, som vi begge foretager ved transskription, da man ikke entydigt kan vurdere, hvornår eksempelvis en sætning slutter eller har en pause (Ibid.: 206-207).

I interviewtransskriptionerne kan informanternes udsagn få et andet udtryk end de havde under interviewet og eksempelvis virke mere usammenhængende (Ibid.: 200). Vi oplevede i særdeleshed sproglige udfordringer ved transskription af interviewsamtalerne med unge uledsagede asylansøgere samt repræsentanter fra beboerrådet. Som beskrevet i "Fokusgruppeinterview" foregik interviewene på engelsk, som hverken er vores eller deres modersmål, og det engelske blev dermed præget af vores forskellige accenter. Til trods for at interviewoptagelserne var af udmærket kvalitet, var det på grund af den sproglige barriere ikke muligt at forstå alle ord i disse interviews, og vi har i stedet noteret, når tale har været uforståelig (Ibid.: 200-201). Under anvendelsen af citater i analysen valgte vi at modificere de citater, som grundet engelsk-sproglige udfordringer til dels er uforståelige. Dette letter læsningen af specialets analyse, men har samtidig en etisk dimension, da vi herigennem undgår at udstille informanterne (Ibid.: 209-210).

Hvad angår transskription af fokusgruppeinterviewene, valgte vi en anden transskriptionsform end en ordret beskrivelse af hele interviewsamtalerne, som foretaget ved enkeltinterviews. Dette skyldes for fokusgruppeinterviewet med de unge de sproglige udfordringer samt oversættelse fra en tolk under interviewet. Ved tolkning var det svært at vurdere, hvem der sagde hvad, da der ofte var flere informanter, der ytrede sig på deres modersmål, inden tolken oversatte til os. Ved fokusgruppeinterviewet med medarbejderne valgte vi samme fremgangsmåde, da interviewet indeholdte dele som var irrelevante for problemstillingen samt tidsfaktoren (Kvale & Brinkmann 2012: 202). Derfor besluttede vi os for at udvælge centrale citater direkte fra videooptagelsen og transskriberede disse efter samme procedure som ved enkeltinterview, så vidt det var muligt. Derefter nedskrev vi den overordnede mening ud fra hvert citat og sorterede dem under centrale temaer, således at citater med lignende indhold blev samlet under samme tema. Denne

fremgangsmåde blev foretaget med inspiration fra meningskondensering, hvor den mening informanterne udtrykker kondenseres til mindre tekststykker (Ibid.: 267-269).

Analysestrategi

Analysen har til formål at søge svar på specialets problemformulering, derfor er det væsentligt at have en analysestrategi, som kan opnå dette. Analysen har til hensigt at besvare, hvordan unge uledsagede asylansøgerees behov imødekommes, og hvordan inklusionsprocessen af de unge kan kvalificeres. Da vi som beskrevet i "Videnskabsteori" søger at besvare problemformuleringen ud fra informanternes fortolkninger, vil specialets hermeneutiske position præge analysestrategien. Først i afsnittet beskriver vi analyseprocessen, altså de strategier vi har anvendt til at udforme analysen, efterfølgende beskriver vi opbygningen af selve analysen, og dermed sådan som den er præsenteret i specialet.

Meningskodning

For at danne et overblik over interviewtransskriptionerne og skabe struktur i indholdet har vi foretaget meningskodning ved at gennemlæse transskriptionerne og udvikle koder eller nøgleord undervejs (Kvale & Brinkmann 2012: 223-224). Meningskodning er foretaget ved begge former transskriptioner, som blev beskrevet i afsnittet "Transskribering". Kodningen bestod i, at vi på baggrund af eksempelvis den handling, oplevelse eller refleksion, der beskrives i et bestemt tekstudsnit, knyttede et eller flere nøgleord til dette tekstafsnit (Ibid.: 224-225). Nøgleordene fungerer som kode for tekstafsnittets indhold og gør det muligt senere at finde frem til interviewudtalelser, der hører under et bestemt nøgleord (Ibid.: 223-224). Som specialets forskningsproces, der har været praksisnær og i høj grad styret af empiriske fund, er kodningen ligeledes datastyret, hvor vi undervejs i gennemlæsningen af interviewtransskriptionerne har udformet koder (Ibid.: 224-225). Dermed vil analysestrategien fokusere på empirien under meningskodningen og dernæst inddrage teori til at skabe forståelse for de meningskodede fortolkninger. Derfor kan tilgangen i specialet betegnes som abduktiv, da vi ønsker at opnå en fyldestgørende forståelse af empirien gennem meningsfortolkning. Dermed er teorien udvalgt på baggrund af essentielle dele af empirien, som vi, ud fra problemformuleringen, fandt relevant at

sætte i en forståelsesramme. Dette gøres ved 'kreativ' fortolkningsarbejde, hvor der er behov for at søge de teorier, der bedst kan skabe forståelse af empirien (Brinkmann 2013: 84).

Meningsfortolkning

Med henblik på at opnå en dybere forståelse af det umiddelbare meningsindhold i interviewudsagnene lavede vi meningsfortolkning (Brinkmann 2013: 84; Kvale & Brinkmann 2012: 230). Hvor meningskodning og meningskondensering koncentrerer meningsindholdet, udvides indholdet ved meningsfortolkning (Kvale & Brinkmann 2012: 230). Her træder vi som fortolkere uden for det, der er blevet sagt i interviewsituationerne og frembringer meningsstrukturer, som ikke var tilgængelige i det umiddelbare meningsindhold i interviewudsagnene (Ibid.). Fortolkningen af interviewudsagnenes mening sættes i en teoretisk referenceramme og gennemgår kritisk fortolkning. Dermed kan fortolkningen overskride aktørernes egne forståelser af unge uledsagede asylansøgere (Ibid.). I tråd med den tidligere nævnte abduktive tilgang i specialet skal det pointeres, at vi kun har anvendt teori, hvor det gav mening og har dermed ikke forsøgt at 'presse' teori ned over empirien (Ibid.: 264).

Til beskrivelse af måden, hvorpå vi fortolker interviewudsagn, er der taget udgangspunkt i specialets hermeneutiske ståsted (jf. "Videnskabsteori"). I forlængelse af et hermeneutisk perspektiv kan der frembringes multiple fortolkninger og dermed en mangfoldighed af betydninger af ét bestemt interviewudsagn (Ibid.: 231, 234). Sådanne forskellige fortolkninger anser vi ikke som modsigende, da de kan medvirke til en nuanceret forståelse (Ibid.: 232) af unge uledsagede asylansøgers udfordringer, når de kommer fra børnecenter til opholdscenter. Hvilken betydning eller mening vi analyserer frem af interviewudsagnene, er betinget af de spørgsmål, vi stiller empirien og dermed hvilken form for viden, vi ønsker at opnå på baggrund af interviewudsagnene (Ibid.: 235-236). Arbejdsspørgsmålene (jf. problemformuleringen) er styrende for vores fortolkning af empirien, således sikres fortolknningernes gyldighed, da læseren kan eftergå fortolkningerne (Ibid.).

Præsentation af analysen

I de ovenstående afsnit har vi beskrevet, hvordan vi har bearbejdet vores empiri og dermed strategien i analyseprocessen. I det følgende beskrives, hvordan analysen er præsenteret for læseren i specialet. Analysen er opdelt i to analysedele, der beskæftiger sig med forskellige

perspektiver; asylansøgernes og de professionelles. Første analysedel analyserer de unges behov og situation samt overgangen fra børnecenter til opholdscenter ud fra de unges og beboerrådsmedlemmernes perspektiver. Anden analysedel analyserer det sociale arbejde på asylcentret. Herunder hvordan medarbejderne forstår det sociale arbejde på asylcentret og dermed hvilke muligheder og begrænsninger, de har for at imødekomme de unges behov samt frivilligkonsulentens perspektiver på det frivillige arbejdes muligheder for dette. De to analysedele beskæftiger sig hver især med temaer, som er udledt på baggrund af kodningen af empirimaterialet.

Kapitel 3: Teori

I dette afsnit præsenteres den udvalgte teori, der benyttes til at fortolke empirien. Erik Allardts skandinaviske velfærdsteori dannede grundlag for definitionen af det sociale problem og dermed specialets problemstilling. Ligeledes anvendes Allardts teoretiske begrebsapparat i analysen til forståelse af, hvilke behov de unge har og i hvilken grad de oplever behovstilfredsstillelse. Gennem kodning af empirien fandt vi det desuden relevant at inddrage teori, der kan skabe forståelse for de krænkelsererfaringer, der kom til syne i informanternes udtalelser. Til dette faldt valget på Axel Honneths anerkendelsesteori.

Behov

Til forståelse af de unge uledsagede asylansøgere behov tager specialet afsæt i den finske sociolog, Erik Allardts, velfærdsteori fra 1975. Ifølge Allardt er et godt samfund kendetegnet ved høj grad af individuel velfærd. Individuel velfærd indebærer at det enkelte individ har mulighed for at få opfyldt centrale behov (Allardt 1975: 12). Skandinavisk velfærdsteori dækker både over individ- og samfundsniveau. Der er fokus på den individuelle behovstilfredsstillelse, men også på hvordan samfundets sociale struktur influerer individets adgang til samfundets goder og dermed påvirker dets mulighederne for at opnå behovstilfredsstillelse (Ibid.: 15-16, 27). Allardt opfatter velfærd som individuel behovstilfredsstillelse og ikke tilfredsstillelse af individers subjektivt udtrykte ønsker, da behov har en mere grundlæggende karakter. Ligeledes kan mennesker have svært ved at udtrykke sine ønsker, hvilket specielt kan gøre sig gældende for mennesker som lever under ringe forhold, der tilmed kan have svært ved at forestille hvilke forventninger de kunne have til tilværelsen, hvis

de levede under bedre forhold (Ibid.: 15-16). Allardt foretager samtidig en distinktion mellem velfærd og lykke, da han anser velfærd som en objektiv konstaterbar tilstand af behovstilfredsstillelse, mens lykke defineres ud fra individets subjektive følelse af lykke, som har en mindre stabil karakter som velfærd. Velfærd og dermed behov kan altså undersøges gennem menneskelig adfærd og menneskelige relationer (Ibid.: 19, 23-25). Ud fra informanternes ytringer er det muligt at få indblik i hvilke behov unge uledsagede asylansøgere har og derudfra objektivt vurdere, hvorvidt de får tilfredsstillet deres behov under ophold på asylcentret og dermed lever et liv med en acceptabel grad af velfærd.

Allardts skandinaviske velfærdsteori er inspireret af psykologisk behovsteori, herunder Abraham Maslows behovshierarki. Mens Maslow anser behov som hierarkiske, således at primære behov danner grundlag for opfyldelse af psykiske og sociale behov, opfatter Allardt behov som ligestillede (Allardt 1975: 38). Allardt differentierer mellem tre forskellige overordnede former for behovstilfredsstillelse, der svarer til forskellige alment gældende velfærdsdimensioner; *at have* (materiel velstand), *at elske* (social velfærd) og *at være* (psykisk velfærd) (Allardt 1975: 27; Ejrnæs & Monrad 2013: 54). *At have* dimensionen rummer individers fysiologiske grundbehov som mad, varme og tryghed. For at opnå dette har individet brug for ressourcer i form af blandt andet bolig, uddannelse, indkomst, sundhed og politiske ressourcer. Allardt opfatter denne velfærdsdimension som grundlæggende for at leve under et rimeligt velfærdsniveau (Allardt 1975: 28-29). Den anden velfærdsdimension, *at elske*, dækker over individets behov for kærlighed, hvilket indebærer relationer, hvor parterne udviser gensidig omtanke. Her føler individet solidaritet og oplever at høre til et netværk af sociale relationer. Manglende tilhørsforhold til et sådant fællesskab kan få negative konsekvenser for individet, eksempelvis psykiske problemer (Ibid.: 30-31). *At være*, den tredje velfærdsdimension omhandler individets behov for personlig udvikling af potentialer og selvrealisering. Her kan individet realisere sig selv gennem respekt, værdsættelse og følelsen af at være uundværlig. Derudover indbefatter denne velfærdsdimension at individet har indflydelse på eget liv gennem beslutninger og rettigheder (Ibid.: 33-34). Ifølge Allardt er de forskellige velfærdsdimensioner forbundne og kan derfor ikke undersøges adskilt. Tilfredsstillelse inden for én af velfærdsdimensionerne kan i forskellig grad virke hindrende eller øge individets ressourcer i forhold til at opnå behovstilfredsstillelse inden for en anden velfærdsdimension. Eksempelvis kan individets tilknytning til et socialt fællesskab virke hindrende for individets mulighed for at opnå

materiel velstand, mens deltagelse i et andet fællesskab kan have en positiv indflydelse på individets tilegnelse af materiel velstand (Ibid.: 26, 31). På baggrund af Allardts behovsteori vil vi ud fra empirien undersøge hvorvidt de unges behov imødekommes, ud fra deres fysiske leveforhold, hvorvidt de har mulighed for at være en del af et gavnligt fællesskab samt hvorvidt de har mulighed for at træffe beslutninger for eget liv og herigennem opnå selvrealisering.

Anerkendelse og krænkelse

I bearbejdningen af interviewmaterialet blev det ud fra informantgruppernes udsagn klart, at de unges krænkelseserfaringer fylder meget i deres liv. For at opnå en dybere forståelse af de unges oplevelser af systematiske krænkelse fortolker vi dem ud fra den tyske filosof Axel Honneths kritiske samfundsperspektiv.

I hovedværket *Kamp om anerkendelse - Sociale konflikters moralske grammatik* fra 1992 argumenterer Honneth for, at mennesket har et grundlæggende behov for at opbygge reciprokke anerkendelsesrelationer (Honneth 2006: 7). Opnåelse af anerkendelse af den værdi, som individet tillægger sig selv, er essentielt for individets personlige identitetsudvikling. Anerkendelse er dermed en forudsætning for, at individet kan realisere sig selv (Ibid.: 6, 127). Honneth anser, at hvis anerkendelse nægtes, opstår negative følelsesreaktioner. Følelsesreaktionerne danner ifølge Honneth bevæggrund for individets kampe for at opnå anerkendelse og opbygge gensidige anerkendelsesrelationer (Ibid.: 180-184). Honneths anerkendelsesteori er inspireret af og videreudvikler Hegels teoretiske model over anerkendelseskampen. Honneth benytter til videreudviklingen af anerkendelsesteorien, Meads socialpsykologi til empirisk at udfolde Hegels teoretiske tanker for på den måde at opnå en normativ samfundsteori, der både bygger på et teoretisk og empirisk grundlag (Ibid.: 21, 127). Han anser det som væsentligt at overskride de teoretiske begreber gennem fænomenologisk at undersøge anerkendelse empirisk (Ibid.: 100).

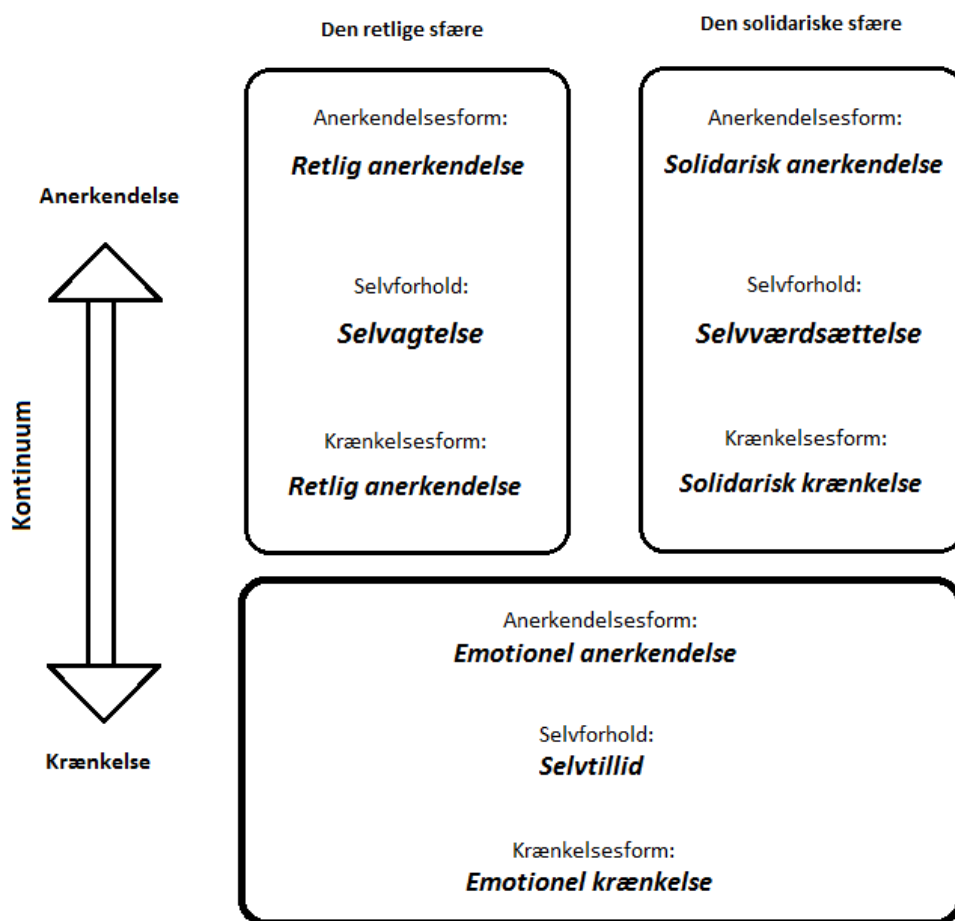
Honneths forståelse af anerkendelse af todelt og medtager både et identitets- og samfundsperspektiv. For det første er individets muligheder for at opbygge et positivt selvforhold afhængig af samfundsmæssige forudsætninger for at indgå i reciprokke anerkendelsesrelationer (Ibid.: 8-10, 180-181). Samtidig er et fuldt integreret samfund kendetegnet ved at muliggøre individers indgåelse i anerkendelsesrelationer og dermed dets evne til at: "[...] *integrere borgernes*

forskellige værdihorisonter, præstationer og færdigheder" (Ibid.: 13). Således gør det normative aspekt sig gældende, idet samfundet, ifølge Honneth, bør rumme forudsætninger for, at samfundets individer kan indtage en social position, der giver mulighed for at indgå i ligeværdige interpersonelle relationer (Ibid.: 13). Da Honneth anser samfundets indretning som medvirkende til fremkomsten af ulige forudsætninger for individers selvrealisering, forholder han sig kritisk over for samfundets indretning (Ibid.: 8-10).

Med afsæt i den samfundsmæssige betydning for individers identitetsudvikling skelner Honneth mellem tre forskellige sfærer, hvor individet kæmper for at opnå gensidige anerkendelsesrelationer. Her kan individets opnå forskellige former for gensidig anerkendelse i form af: "*[...] følelsesmæssige bånd, gennem tildeling af rettigheder eller ved, at man orienterer sig efter de samme værdier*" (Ibid.: 130). De tre former for anerkendelse udløser tre adskilte former for selvforhold. Den første form for anerkendelse opnås i *privatsfæren* og udgøres af individets primærrelationer, som familie og venner. Gennem gensidige følelsesbetonede forhold til primærrelationer opnås anerkendelse i form af kærlighed (Ibid.: 130). Her støtter parterne hinanden emotionelt og individet oplever, at dets personlighed bliver anerkendt (Ibid.: 130-131). Anerkendelse gennem kærlighed kan blandt begge parter frembringe selvforholdet; selvtillid (Ibid.: 145). Selvtillid gør individet i stand til at udtrykke sig og opfatte sig selv som et deltagende individ i både nære fællesskaber og perifere samfundsfællesskaber. Opnåelse af kærlighed i privatsfæren er således en betingelse for, at individet ligeledes kan opnå anerkendelse i de to øvrige sfærer: *den retlige* og *den solidariske sfære*, som er præget af den historiske kontekst, frem for at have en mere universel karakter som i privatsfæren (Ibid.: 146, 148, 164).

Den retlige sfære indebærer anerkendelse af individet i kraft af dets lovsikrede rettigheder som samfundsmedlem. Gennem denne form for anerkendelse kan individet udvikle selvrespekt som borger i kraft af dets ligestillede status og adgang til samfundet goder. Dermed kan individet realisere sig selv som et fuldmyndigt retssubjekt. Til denne forståelse skal tilføjes, at individer godt kan opnå selvrespekt, selvom de ikke har adgang til samfundsmæssige rettigheder, dog opnår individet den højeste form for selvrespekt, når det anerkendes som en lige medborger i et givent samfund (Ibid.: 161-162). I denne forbindelse er det værd at bemærke, at asylansøgers rettigheder er begrænsede, da de som asylansøgere ikke er medlemmer af det danske samfund. Den tredje sfære, *den solidariske sfære*, dækker over individets deltagelse i forskellige former for fællesskaber

af kulturel, politisk eller arbejdsmæssig karakter. Anerkendelse gennem disse fællesskaber sker, når individet anerkendes for dets unikke karakteristika, som eksempelvis handlinger eller funktioner (Ibid.: 163, 173). Individet indgår som en del af fællesskabet i eksempelvis en gruppe eller i samfundet, og værdsættes som bidragyder til fællesskabets virke. Herigennem kan individet udvikle selv værdsættelse i kraft af medlemskab i et solidarisk fællesskab (Honneth 2006: 164, 171-173). For at illustrere Honneths skelnen mellem forskellige anerkendelsesformer har vi udformet en figur. Den illustrerer de tre anerkendelsessfærer, hvor de tre tilhørende anerkendelsesformer er skitseret i toppen af hver boks, mens krænkelserformerne findes i bunden. Pilen langs venstre side symboliserer, at forholdet mellem anerkendelse og krænkelse er et kontinuum og dermed, at grænserne mellem dem er flydende. I midten af hver boks ses de forskellige selvforhold, individet kan opnå gennem anerkendelse. Som nævnt anser Honneth emotionel anerkendelse som grundlæggende for individets udvikling og som en forudsætning for, at individet kan opnå retlig og solidarisk anerkendelse. Dette er illustreret i figuren ved, da emotionel anerkendelse er placeret som et fundamentalt niveau under de to andre anerkendelsesformer.

Ovenstående referer til den identitetsmæssige betydning af anerkendelse. Som nævnt er individers indgåelse i reciproke anerkendelsesrelationer ligeledes en forudsætning for et fuldt integreret samfund, hvorfor de tre anerkendelsesformer ligeledes kan opfattes som samfundsmæssige integrationskomponenter. Individets anerkendelse gennem kærlighed danner således forudsætninger for, at mødet med samfundet bliver succesfuldt, mens anerkendelse i kraft af grundlæggende rettigheder muliggør, at samfundets medlemmer er ligeværdige. Gennem solidarisk anerkendelse i mangfoldige fællesskaber dannes ligeledes grundlag for individers ligeværdighed (Ibid.: 13).

Fravær af anerkendelse kan være skadende for individets positive selvforhold, hvilket er katastrofalt, da disse, som beskrevet, er essentielle for individets udvikling. Når ens grundlæggende behov for anerkendelse ikke bliver mødt, opleves krænkelse eller ringeagt. Hver af de tre

anerkendelsesformer følges af tre moralske krænkelserformer, der danner bevæggrund for individets kamp for anerkendelse (Honneth 2006: 175-176). I privatsfæren kan fysisk vold i form af eksempelvis voldtægt og misbrug beskadige individets fundamentale selvtillid (Ibid.: 176-177). Krænkelser i den retlige sfære kan eksempelvis udgøre nægtelse af rettigheder eller diskrimination i det retlige system. Denne form for krænkelser kan virke destruerende for individets selvrespekt (Ibid.: 177-178). I fællesskaber i den solidariske sfære kan individet opleve krænkelser, hvis anerkendelsen for dets personlige egenskaber og ressourcer ikke er til stede. Denne form for krænkelser kan nedbryde individets følelse af at være et betydningsfuldt medlem af et givent socialt fællesskab og dermed dets selvværdsættelse (Ibid.: 178-179).

Som nævnt er forholdet mellem anerkendelse og krænkelser flydende. Hvad der kan defineres som krænkelser og anerkendelse er et empirisk anliggende (Ibid.: 128, 175). Således tages der, i tråd med specialets hermeneutiske ståsted, udgangspunkt i informanternes egne fortolkninger af de unges deres situation. Vi har dermed fortolket, hvornår de unges har oplevet at blive krænket eller anerkendt, ud fra informantgruppernes egne fortolkninger.

Kobling af teorierne

Allardt og Honneths teorier har lighedspunkter, idet begge teorier beskæftiger sig både med individ- og samfundsniveau. Nogle af aspekterne ved henholdsvis velfærdsdimensionerne og anerkendelsessfærerne minder om hinanden. Forskellene gør sig gældende i Allardts fokus på opnåelsen af individuel velfærd gennem forskellige behov, mens Honneth fokuserer på opnåelsen af en personlig identitet, hvilket sker gennem gensidig anerkendelse.

Baggrunden for valget af begge teoretiske begrebsrammer skyldes, at skandinavisk velfærdsteori i modsætning til anerkendelsesteorien giver os mulighed for at analysere de fysiske rammers betydning for de unge uledsagede asylansøgere individuelle velfærd. Samtidig rummer anerkendelsesteorien den retlige sfære, som bidrager til kritisk analyse af de unges rettigheder.

Vi anvender skandinavisk velfærdsteori til at forstå de unges behov, samt hvorvidt de oplever, at behovene bliver dækket. Anerkendelsesteorien har sin berettigelse, da vi derigennem kan opnå en dybere forståelse af de unges oplevelser af manglende anerkendelse af deres behov og dermed deres oplevelser af systematiske krænkelser i et kritisk samfundsperspektiv. På baggrund af deres status som asylansøgere befinder de sig i en udsat position, hvor deres muligheder for at opbygge

medmenneskelige relationer er begrænsede. Derfor kan stilles spørgsmål ved deres forudsætninger for at opnå anerkendelse i inden for de tre forskellige sfærer. Med afsæt i et kritisk perspektiv kan der yderligere stilles skarpt på det danske samfunds evne til at integrere de unge, da de unge uledsagede asylansøgere potentialer for at opnå anerkendelse ikke er på lige fod med danske statsborgeres.

Kapital 4: Det sociale arbejde og empiri

Indholdet i kapitlet har til hensigt at skabe grundlag for analysen og vil løbende blive sammenholdt med de analytiske fund. Først beskrives rammebetingelserne for det overordnede praktiske indhold i det sociale arbejde på asylcentret. Dernæst præsenteres specialets informanter og slutteligt beskrives asylcentrets fysiske rammer.

Det sociale arbejde på asylcentret

For at forstå den kontekst, der findes for asylcentret som case, vil der i det følgende afsnit blive redegjort for den form for socialt arbejde, der udføres på asylcentret. Vi har valgt at fokusere på de rammebetingelser, som findes for det sociale arbejde med asylansøgere på asylcentret med udgangspunkt i kontrakten mellem Udlændingestyrelsen og driftsoperatøren. Årsagen hertil er at skabe en forståelse for, hvordan de pågældende rammebetingelser påvirker de muligheder og begrænsninger, der findes i det sociale arbejde i forhold til at modtage og inkludere unge uledsagede asylansøgere på et opholdscenter. Derudover vil vi introducere de mere praktiske forhold, der har indflydelse på de konkrete vilkår på asylcentret. Vi er dog bevidste om, at det sociale arbejde på asylcentret dækker over mange forskellige faglige aktiviteter og praksiskontekster, som har yderligere betydning for det sociale arbejdes udformning (Healy 2009: 19-20).

De rammebetingelser, som gør sig gældende på asylcentre, kan siges at dække over det sociale arbejdes formål, hvilket præges af den institutionelle kontekst, som det sociale arbejde indgår i. Den institutionelle praksiskontekst indebærer offentlige politikker, som danner grundlag for skabelse og udvikling af den institutionelle praksis (Ibid.: 19-21). Derfor er det væsentligt at tage højde for, hvilke forudsætninger de offentlige politikker giver for praksis på driftsoperatørens asylcentre i forhold til

unge uledsagede asylansøgere. De krav og retningslinjer, som Udlændingestyrelsen stiller driftsoperatøren i forhold til driften af asylcentre, dækker over, hvad indkvarteringsopgaven skal indebære, hvilket er beskrevet i den seneste kontrakt mellem driftsoperatøren og Udlændingestyrelsen gældende for 2017. Her beskrives, at indkvartering på asylcentre har til formål at sikre, at beboerne: "*[...] får en værdig og tryk ventetid under asylsagens behandling og indtil overgangen til integration eller udrejse af Danmark*" (Ny i Danmark.dk u.å.⁴). For at skabe en værdig og tryk ventetid for beboerne rådes driftsoperatøren til at lave en helhedsorienteret indsats, der tager udgangspunkt *den enkelte beboers særlige livsvilkår og individuelle forudsætninger* (Ibid.). Den enkelte beboer bør selv have ansvar for at få dagligdagen til at fungere, og skal så vidt, det er muligt, inddrages i de daglige aktiviteter på asylcentret. Løsningen af indkvarteringsopgaven skal ske: "*[...] med et særligt hensyn til sårbare grupper, herunder uledsagede mindreårige asylansøgere*" (Ibid.). I denne sammenhæng anser vi, som nævnt, unge uledsagede asylansøgere som en sårbar gruppe.

Driftsoperatøren skal stille fagligt kvalificeret personale til rådighed på asylcentre. Ved bestemmelse af antal medarbejdere og personalesammensætningen skal tages højde for det enkelte asylcenters indkvarteringsbehov samt beboersammensætning (Ny i Danmark.dk u.å.). Uledsagede mindreårige asylansøgere indkvarteres på børnecentre, og disse skal danne ramme for de unges tryghed og muligheder for at strukturere en dagligdag med aktiviteter, der passer til de unges alder og ressourcer. På opholdscentre er beboerantallet og sammensætningen markant anderledes sammenlignet med børnecentre. Der er indkvarteret cirka 400 beboere på det pågældende asylcenter, mens der på driftsoperatørens børnecentre er plads til op til 100 personer (Bilag Y: 313). I kontrakten beskrives, at driftsoperatøren skal stille et tilstrækkeligt antal personale til rådighed, og at personalet skal have kvalifikationer til at arbejde med asylansøgerbørn. Ifølge Udlændingestyrelsen befinder uledsagede mindreårige asylansøgere *sig i en særligt sårbar situation*, hvorfor personalet skal tage særligt hensyn til de unges behov (Ny i Danmark.dk u.å.). I kontrakten findes altså ingen uddybning af, *hvad* disse behov indebærer. Samtidig nævnes, at indsatsen over for asylansøgere bør tage afsæt i en individuel vurdering af beboerens behov, men det er ikke et krav. Her er det interessant at undersøge de unge uledsagedes behovsdækning ud fra

⁴ Da vi har anonymiseret asylcentret, henviser kilden til hjemmesiden med alle kontrakter mellem Udlændingestyrelsen og driftsoperatører. Citaterne stammer fra kontrakten mellem Udlændingestyrelsen og den driftsoperatør, vi har udvalgt som case.

Allardts skandinaviske velfærdsteori, samt hvorvidt de imødekommes for dermed at få en dybere forståelse for, hvilken form for støtte denne gruppe behøver, når de overgår til at bo på et opholdscenter.

Foruden de overordnede rammebetingelser for det sociale arbejde på asylcentret er det relevant at præsentere selve det praktiske indhold i det sociale arbejde. Det kan udledes af kontraktens retningslinjer, at omdrejningspunktet for det sociale arbejde på asylcentre er relationsarbejde. Forskning på området har vist, at unge uledsagede asylansøgere er præget af psykiske problemer, som kan komme til udtryk ved sorg, tristhed, angst og konflikter (jf. Problemfeltet). Derfor kan det ud fra kontrakten siges, at det sociale arbejde på asylcentret har til hensigt at støtte til de unge i at takle sådanne problematikker. Det sociale arbejdes mulighed for at støtte unge mennesker er forskelligt på henholdsvis børnecentre og opholdscentre, da der er flere socialarbejdere på et børnecenter end opholdscenter. Normeringen på et børnecenter er 1:5, mens den på et opholdscenter er 1:50 (Bilag Ø). Derudover er børnecentre typisk mindre, og der er færre beboere at forholde sig til (Bendixen 2016a). De unge kommer altså fra et særligt miljø på et børnecenter til et opholdscenter, hvor de i højere grad må klare sig selv og håndtere udfordringer på egen hånd.

Medarbejdernes opgaver på asylcentret består i at støtte i asylansøgernes kommunikation, og arrangere rejser til møder, med Udlændingestyrelsen og andre myndigheder (Bilag Ø). Hos driftsoperatøren har alle asylcentre et beboerråd, hvis opgave er at agere mellemlid mellem personale og beboere. Beboerrådet fremsætter forslag og ønsker fra beboerne til personalet, samtidig med at de sørger for, at oplysninger fra medarbejdere kommer ud til beboerne (Bilag Ø). Derfor kan beboerrådet siges at være aktør i det sociale arbejde på asylcentre. En anden aktør i det sociale arbejde på asylcentre er frivillige. Driftsoperatøren har samarbejde med både frivillige uden for en organisation samt med de to organisationer Red Barnet Ungdom og Ungdommens Røde Kors. På asylcentret er der dog kun en børneklub drevet af Ungdommens Røde Kors. Der er ikke nogle sociale tilbud drevet af frivillige for voksne for tiden (Bilag A). Det sociale arbejde på asylcentret udføres altså ikke kun af det offentliges medarbejdere, men der er fokus på inddragelse af beboerrådet og frivillige.

Når man opholder sig på et asylcenter, er man forpligtet til aktivering og skolegang for at kunne optjene den fulde tillægsydelse⁵. Unge asylansøgere fra 18-21 år på opholdscentret har 20 timers skolegang og ikke aktivering, bortset fra pligter som rengøring (Bilag B: 53). Derudover er beboerne forpligtede til at læse deres post og deltage i møder (Bilag Ø). Ifølge lovgivningen har undervisning af voksne asylansøgere til formål at skabe en meningsfuld hverdag. Samtidig skal undervisningen udvikle asylansøgerens almene og faglige færdigheder samt øge deres ansvarlighed og asylcentrets fællesskab (Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet 2010: § 32). Undervisningen består ifølge lovgivningen af dansk sprog, kultur og samfundsforhold, derudover afgør driftsoperatøren om undervisningen desuden skal indeholde tekniske fag, IT-fag, fremmedsprog og modersmålsundervisning (Ibid.: § 35, § 36). Driftsoperatøren kan desuden tilrettelægge undervisningen, således at andre færdighedsfag kan inddrages, som kan styrke færdigheder uanset om asylansøgeren får opholdstilladelse eller bliver sendt til hjemlandet (Ibid.: § 32, § 35). For mindreårige asylansøgere er reglerne, at børnene skal tilbydes folkeskolens fag på lige fod med tosprogede elever, derudover tilbydes modersmålsundervisning (Ibid.: § 6).

Hvad angår sundhedsbehandling, er voksne asylansøgere ikke dækket af det danske sygesikringssystem, men hører under Udlændingestyrelsens forsørgelse. Dette indebærer, at voksne asylansøgere har ret til at få dækket udgifterne for deres sundhedsbehandling af Udlændingestyrelsen, hvis det drejer sig om smertelindring eller en akut tilstand, hvor behandling: *"[...] ikke kan vente, fordi der er risiko for livsvarige mén, for udvikling eller svær progression af tilstanden, eller for at tilstanden bliver kronisk"* (Ny i Danmark 2016d). Anderledes ser det ud for mindreårige asylansøgere, der: *"[...] er berettiget til samme sundhedsbehandling som herboende børn"* (Ibid.). De unges berettigelse til sundhedsbehandling ændrer sig altså markant, når de flytter fra børnecenter til opholdscenter.

⁵ Som asylansøger, der er over 18 år, modtager man i Danmark kontante ydelser, herunder en grundydelse og mulighed for tillægsydelse, som kan optjenes ved at deltage i aktivering og/eller undervisning. Desuden kan der være forskellige arbejdsopgaver, man skal udføre på asylcentret. Udformningen af pligterne beskrives i den kontrakt, der indgås mellem asylansøgeren og asylcentret (Ny i Danmark.dk: 2017b).

Præsentation af informanter

Dette afsnit indeholder en præsentation af specialiets informanter. Her er medtaget de oplysninger om informanterne, som vi fandt væsentlige. Ved asylansøgerne, de unge og beboerrådsmedlemmer har vi så vidt muligt skaffet oplysninger om deres alder, hjemland samt længden på deres ophold i både i Danmark og på asylcentret. I forhold til medarbejderne har vi noteret deres arbejdsopgaver og ansvarsområder på asylcentret, hvilket vi anser at have betydning for deres professionelle perspektiv. Medarbejderne har hovedsageligt en pædagogisk uddannelsesmæssig baggrund. Ved alle informanter er deres navne erstattet med pseudonymer.

Unge uledsagede asylansøgere

Abdullah	Tuan	Romal
Mand fra Afghanistan	Mand fra Afghanistan	Mand fra Afghanistan
Boet på et børnecenter og fire måneder på dette opholdscenter	19 år	Aldersvurderet til over 18 år, men mener ikke selv, at han er det
Ahmed	Mustafa	Samir
Mand opvokset i Etiopien, fra Somalia	Mand fra Afghanistan	Mand fra Afghanistan
20 år – aldersvurderet, mener han er 17 år	Har været i Danmark i 2 år	Boet på et børnecenter, dette opholdscenter
Boet på børnecenter i 12 måneder og boet fire måneder på opholdscenter	Boet på ét børnecenter og ét opholdscenter	

Tahmina
Kvinde fra Afghanistan
Boet på børnecenter og boet på asylcentret i 4 måneder
Har fået godkendt asylansøgningen på interviewtidspunktet

Repræsentanter fra beboerrådet

Fawad	Rajah	Manu
Mand fra Afghanistan	Mand fra Sri Lanka	Mand fra Afghanistan
27 år	Har været i Danmark i 4 år	Har været på opholdscentret i 6 måneder
Været på opholdscentret i 1 år og 8 måneder	Været i beboerrådet i cirka 2 år	I beboerrådet siden ankomsten
I beboerrådet siden ankomsten	Er telefonvagt på asylcentret efter kl. 16	Har tidligere arbejdet i menneskerettighedskommisionen.

Inna	Helia
Kvinde fra Rusland	25 årig kvinde fra Iran/Irak
Boet på opholdscentret i 3 år og 3 måneder	Har været i Danmark i 1 år og 5 måneder
Beboerrådsmedlem i ca. 1 år	Blev beboerrådsmedlem 3 måneder efter ankomsten
	Har fået opholdstilladelse i Danmark

Medarbejderne på asylcentret

Klaus	Martin	Kim
Tilknyttet 'integration' (kontakt til kommunen i forbindelse med beboere, der har fået tilkendt asyl, samt administrativt arbejde), kapacitet, ekstern praktik og studerende ansvarlig.	Lige startet i sit job på asylcentret og har tidligere været ansat på et andet opholdscenter. Derudover har han tidligere arbejdet på et børnecenter	Af arbejdsområder er han tilknyttet jobcenter/kontrakter mm. Dette indebærer også indberetning af den ydelse, som beboerne får udbetalt. Derudover står han for sport med unge fyre. Tidligere har han arbejdet på to forskellige børnecentre

Jonna	Anika	Frivilligkonsulent
Arbejder hovedsageligt i receptionen på asylcentret, hvor hun står for udlevering af post, transportbilletter til asylsagsinterview og sygehusbesøg samt udlevering af ydelser/'Pocketmoney'	Hun arbejder hovedsageligt i receptionen. Derudover er hun tilknyttet 'integration' samt samarbejde med børneskole/børnehave.	Leder af driftsoperatørens frivilligsektion

Asylcentrets fysiske rammer

Dette afsnit indeholder en beskrivelse af asylcentrets fysiske rammer på baggrund af vores observationsnotater (Bilag Z & Æ) fra rundvisningen på asylcentret i midten af april. Afsnittet rummer dermed både en beskrivelse af boforholdene på centret samt vores sansemæssige indtryk under rundvisningen, der tilsammen kan give læseren et indtryk af de fysiske rammer, som unge uledsagede asylansøgere lever under. Vi blev vist rundt af tre unge fyre fra Afghanistan samt én tolk, der kunne oversætte fra dari til engelsk. De havde alle deltaget i fokusgruppeinterviewet.

Asylcentret består af gråhvide huse, hvor der kan bo op til 22 personer. Når man ankommer fra parkeringspladsen møder man først receptionen, og derefter er en stor græsplæne med ensartede beboerhuse rundt om. På én af murene på receptionsbygningen hænger en infotavle, hvor beboernes ID nummer vises på skærmen, når de har fået post. Hvis de har fået post fra Udlændestyrelsen om deres asylsag, er det vigtigt, at de henvender sig i receptionen og åbner deres post inden for tre dage ellers slettes deres nummer i asyloperatørens system og de må ansøge om asyl på ny. Vi blev vist hen til ét af beboerhusene, som et par af drengene fra fokusgruppeinterviewet boede i. Da vi kom indenfor lugtede det indelukket. Vi kom ind i køkkenet, som havde et spisebord og bænk først i rummet. Det hele så meget slidt ud, og der lå madrester på spisebordet. Selve køkkenet var også meget beskidt med gammelt service og gryder, hvor der var madrester i. Der stod en stor skraldespand, som var fyldt over randen. Madrester og emballage lå rundt på gulvet, så vi måtte kigge os for, hvor vi trådte. Én af os trådte i noget beskidt papir, som hang fast under skoen. De

fortalte, at rengøringen var blevet forsømt i lang tid i dette hus. Reglerne var ellers, at hvert værelse i huset på skift var ansvarlige for at gøre rent i det fælles køkken og bad/toilet, men når nogle af værelserne forsømte rengøringen, gjorde andre også. Fra køkkenet fulgte en lille fordelingsgang til beboernes værelser samt toilet/bad. En fyr kom ud fra et toilet i bar overkrop og så træt ud. Han gav os et lille nik som hej, og vi gik videre til et af de huse, hvor én af de andre unge fyre boede. Udenfor dette hus sad et par mænd op ad husmuren i solen og så ud til at kede sig. Inde i huset var der mere rent end i det andet, og køkkenet var ryddet op. Dog var køkkenvasken stoppet til, så den var halvt fyldt op med vand. Der var ingen siddepladser i køkkenet og det lignede et industrikøkken med bordplader af stål. I forlængelse af køkkenet kom vi til en lille mørk gang, der førte videre til én af de unges værelse. Han åbnede døren og viste en af os værelset, mens de andre gik lidt i baggrunden, da der ikke var meget plads. Det var et meget lille rum som lugtede meget indelukket. Rummet var mørkt, og gardiner eller et tæppe hang over vinduet i den anden ende af rummet og skærmede for sollyset. Der var to køjesenge og i alt fire sengepladser i det lille rum, og dermed ikke meget plads mellem de to køjesenge. Den knappe gulvplads var dækket med vattæpper. I tre ud af fire sengepladser lå der folk og halvsov – klokken var omkring 12. Den unge sagde, at hans soveplads var den sidste. Bagefter så vi toilettet. WC'et var stoppet, og urin stod så højt, at det så ud som om, at det snart ville flyde over kanten. Vi grinede alle af, at det var så ulækkert, og de viste os, at der hverken var ventilation eller vindue i rummet. I kælderen til dette hus var asylcentrets vaskekælder. Her stod omkring ti vaskemaskiner og tørretumblere på række. Vaskerummet var meget beskidt. I et tomt rum ved siden af lå en stor vandpøl på grund af oversvømmelse. Vandet lignede slam, rødt og gulligt. Sådan havde det været i rigtig lang tid, fortalte den ene. De fortalte ligeledes, at der var en del af maskinerne, som ikke virkede. Derfor kunne det tage rigtig lang tid at vaske tøj, samtidig med at de skulle dele maskinerne med de 400 øvrige beboere. Derefter blev vi ledt væk fra asylcentrets grund, og blev lidt forvirrede over, hvor vi nu skulle hen. Et stykke henne af den ubefærdede vej lå aktivitetshuset, som lignede en sportshal udefra. Huset måtte bruges af asylcentrets beboere seks dage om ugen. Om onsdagen blev aktivitetshuset benyttet af beboerne i byen. Asylcentrets kvinder kunne bruge det om søndagen, og resten af ugens dage var det til fri afbenyttelse mellem alle asylcentrets beboere. Tolken fortalte, at de unge ikke brugte aktivitetshuset så meget, da det ofte var optaget af de ældre voksne fra asylcentret. Vi kom ind i indgangen og blev ledt videre ind i en lille kantine. Her var der billardbord og plads til en del

mennesker. De fortalte, at kantinens køkken var til fri afbenyttelse blandt brugerne af aktivitetshuset. Vi gik videre ad en lang gang og ind i et meget mørkt rum, som fungerede som gennemgangsrum, hvor der stod en sofa og et klaver. Længere nede ad en gang var døre til nogle omklædningsrum samt et rum, der blev brugt til en gratis frisør. Det var dog uklart for os, om der var en frisør i øjeblikket. Derudover var der et rum med et skilt på døren, hvor der stod noget med skrædder. Vi fik fortalt, at beboerne selv kunne komme og lappe sit tøj, men da der ikke var flere nåle til symaskinen, blev det ikke brugt i øjeblikket. Udenfor aktivitetshuset så vi nogle fodboldbaner. Da vi kom til receptionsbygningen, sad en del af de øvrige unge, som også deltog i fokusgruppeinterviewet, på en bænk i solen. En medarbejder kom hen til dem med en tom flødebolle pakke fra de flødeboller, vi havde givet dem efter interviewet. Medarbejderen sagde til de unge, at den skulle være endt i skraldespanden i stedet for på jorden i en tone som fik dem alle til at grine. Vi sagde farvel og mange tak for rundvisning og gik ned mod bilen. Da vi kiggede tilbage, vinkede de unge til os, mens de sad eller stod ved bænken.

Kapitel 5: Analyse

Første analysedel

Første analysedel søger forståelse af unge uledsagede asylansøgere oplevelser med at bo på et opholdscenter. Her tages udgangspunkt i oplevelser og erfaringer fra de to informantgrupper, unge uledsagedes asylansøgere samt beboerrådsmedlemmerne. Da de unge tidligere har boet på børnecenter, præsenteres først i afsnittet, hvordan de har erfaret overgangen fra børnecenter til opholdscenter. De unges oplevelser af deres situation på opholdscentret og som asylansøgere analyseres emnevist i et bredere perspektiv ud fra Allardt og Honneths teoretiske begrebsapparat.

Forskelle mellem børnecenter og opholdscenter

Med udgangspunkt i de unge asylansøgere oplevelser samt beboerrådsmedlemmers erfaringer med de unge beskrives her, hvilke grundlæggende forskelle de unge oplever ved henholdsvis børnecenter og opholdscenter. For nogle af de unge uledsagede asylansøgere opleves forskellen mellem børnecenter og opholdscenter som: "[...] *the difference between earth and sky, it's that*

much different" (Bilag L: 139). De øvrige unges oplevelse af de to centertyper giver ligeledes et tydeligt billede af, at der ifølge de unge findes forskellige vilkår på henholdsvis et børnecenter og opholdscenter. Én af forskellene udgør personale bemandingen, hvor der er personale døgnet rundt på børnecenter, er personalet til stede fra klokken 8 til klokken 16 på opholdscentret (Bilag V: 265). Dette betyder, at de unge oplever at være ansvarlige for sig selv på opholdscentret i modsætning til på børnecentret hvor: "[...] *for every two under age person we had one staff, who took care of us, they were taking us to football, volleyball [...] but here it is totally different*" (Bilag L: 140). Personale normeringen var markant højere på børnecentret, og de unge oplevede, at medarbejderne havde mulighed for at lave aktiviteter sammen med dem. De unge udtrykker, at ansvaret lå hos personalet, da de boede på børnecenter: "[...] *they [medarbejderne] were responsible for everything, they took care of us, if we wanted something, if we were talking about something, they just said, yes okay, no problem, we will do that*" (Bilag M: 154). Anderledes opleves det på opholdscentret, hvor de føler, ansvaret er placeret hos dem selv: "[...] *every day you have to wake yourself up, you have to wake up eight o'clock, you have to be in the bus, you have to go to school [...] we have to do everything by ourselves*" (Bilag S: 239). Medarbejdernes rolle opfattes altså væsentligt anderledes på opholdscentret end på børnecentret. Den samlede opfattelse af medarbejderne på opholdscentret, blandt de unge og beboerrådsmedlemmerne, udtrykkes af én af de unge: "[...] *they [medarbejderne] don't ask you in this office, how did you sleep last night, do you have any problem, they don't ask you*" (Bilag N: 164), i modsætning til på børnecentret hvor: "*The personel in the young center they cared about me*" (Bilag L: 140). På børnecentret kender personalet de unge og spørger ind til: "[...] *how is your day going on [...] how is your life, did you sleep well last night*" (Bilag N : 164).

Blandt de to informantgrupper er der enighed om, at beboersammensætningen med både familier, unge og voksne i forskellige aldre er udfordrende for de unge, der kommer fra et børnecenter. Dette udtrykkes af en ung uledsaget asylansøger, der først beskriver forholdet til de øvrige beboere på børnecentret og derefter opholdscentret: "[...] *we're joking, we're talking about something, because we were same age [...] the time I came to grown up center there was many different people, I cannot talk with them, I cannot say, I cannot trust them [...]*" (Bilag M: 157). At bo på asylcenter med beboere, der er markant ældre, medvirker til oplevelsen af utryghed og manglende tillid hos de unge. Sammensætningen af beboerne opleves altså markant anderledes på opholdscentret, der rummer en blandet beboersammensætning, mens de unge har været vant til at bo sammen med

andre asylansøgere på børnecentret, der havde nogenlunde samme alder som dem selv, og tilmed var kommet til landet uledsagede på lige fod med alle andre på børnecentret. De unge oplever altså markante forskelle på henholdsvis børnecenter og opholdscenter også med hensyn til relationer til medarbejderne. På børnecentret oplevede de unge, i modsætning til på opholdscentret, at relationerne til medarbejderne var præget af omsorg, samtidig med at medarbejderne havde ansvaret for dem. I det følgende afsnit fokuseres på, hvordan de unge uledsagede asylansøgere reagerer ved overgangen til den anderledes centertype.

Voldsomme reaktioner under overgangen

Overgangen fra børnecenter til opholdscenter opleves af den unge kvindelige uledsagede asylansøger, Tahmina, som hård og chokerende, da forholdene på opholdscentret på ingen måde levede op til hendes forventninger:

“When I was living in child center, I was thinking [...] whenever I'm getting grown up, maybe they will send me in grown up center, there's everything in my hands, there's a single room for myself, there's everything, I can do that, but [...] the time I go to grown up center, that was really really bad” (Bilag M: 156).

Tahmina havde altså positive forventninger til hvad, der ventede hende på opholdscentret, med eget værelse og mange muligheder. Tahmina fortæller i denne sammenhæng, at hun på børnecentret ikke blev forberedt på, hvordan forholdene var på opholdscentret sammenlignet med forholdene på børnecentret. Samtidig fik hun ingen informationer om, hvordan hendes rettigheder ville ændre sig, når hun juridisk anses som voksen i stedet for barn. I Tahminas optik burde hun have fået information om dette, så hun kunne forberede sig til en tilværelse på opholdscenter:

“[...] when somebody grow up, they are supposed to let her or him know, you are going now in the grown up center, there are different rules, different things, different people, but they never say that [...] whenever somebody grow up, they make a ticket, then you have to go to grown up center [...] I was thinking, the grown up center that's good, but I didn't have any information about it” (Bilag M: 156).

Først efter Tahmina er flyttet på opholdscenter, er hun blevet bevidst om de vidt forskellige forhold, der gør sig gældende på de to centertyper. På baggrund af Tahminas udsagn er det tydeligt, at hun

mener, at børnecentret har forsømt at informere hende om forholdene på et opholdscenter. Da Tahmina har oplevet ikke at blive delagtiggjort i hvilke forhold, hun skulle leve under på opholdscentret, kan det ses som en krænkelsererfaring. I Tahminas tilfælde har de manglende informationer om opholdscentret medvirket til, at hun dannede illusioner om, hvordan livet ville være på et opholdscenter. Det chok hun oplevede, da hendes forestillinger ikke holdt stik, har været vanskelig for hende at håndtere, og fik alvorlige konsekvenser. Tolken, som oversatte for Tahmina, fortalte efterfølgende om Tahminas første tid på asylcentret: "[...] *first day she came here, she did many things [...] she ate 50 panodil, because she doesn't like the grown up center [...]*" (Bilag S: 236). Tahmina befandt sig i en afmagtssituation, hvor hun, foruden usikkerheden i sin situation som asylansøger, skulle håndtere chokket over de forhold, som hun nu skulle bo under på opholdscentret. Et gennemgående træk i den præsenterede eksisterende forskning (jf. "Problemfeltet") er unge uledsagede asylansøgers sårbarhed, som blandt andet kan føre til fortvivlelse, angst og psykiske problemer. At Tahmina tog 50 Panodil piller anses som et drastisk råb om hjælp og et tegn på, hvor voldsomt hendes situation belaster hende. En lignende reaktion havde en ung uledsaget mandlig asylansøger, da han flyttede fra børnecenter til opholdscenter: "[...] *he came from the child center and he just took the small knife or something [...] he was standing in the bathroom and he was crying, I said what are you doing, stop doing it, he said I am thinking a lot, I have a mental problem [...]*" (Bilag T: 252). Sådan lyder det fra beboerrådsmedlemmet, Rajah, der blev tilkaldt som hjælp, da en ung fyr på asylcentret havde lavet selvskade ved at skære sig selv i armen. Yderligere beretter flere af beboerrådsmedlemmerne om erfaringer med unge, der kommer fra børnecenter til opholdscenter og har en udad reagerende måde at håndtere deres situation på, da de eksempelvis slås, smadrer vinduer og døre (Bilag P: 196; R: 231; S: 242). Beboerrådsmedlemmet, Fawad, har erfaring med, at mange unge, der lige er flyttet fra børnecenter til opholdscenter, har problematisk adfærd på grund af afmagt og uvished over deres nye situation: "[...] *many people they're making trouble in the centers, they come from the child center, they don't know anything [...]*" (Bilag S: 241). Med afsæt i disse eksempler på de unge uledsagede asylansøgers reaktioner på overgangen fra et børnecenter tolker vi, at de unge oplever afsavn til tætte relationer og samt grundlæggende tryghed, der hvor de bor. De unge oplever manglende gensidig anerkendelse i nære relationer og venskabelige fællesskaber som, ud fra Honneths perspektiv, er essentiel for den menneskelige eksistens.

Oplevelser af utryghed og manglende tillid

Som føromtalt kan den blandede beboersammensætning, der gør sig gældende på opholdscentre sammenlignet med børnecentre, medvirke til oplevelsen af utryghed og tillidsproblemer hos de unge. Unge uledsagede asylansøgere skal således tilpasse sig et asylcenter, hvor beboerne i modsætning til børnecentre ikke kun består af unge uledsagede asylansøgere. Flere af de interviewede uledsagede unge har fået tildelt et værelse på asylcentret, som de skulle dele med flere ældre voksne. Den unge uledsagede asylansøger Romal beretter om, hvordan han oplever frustration og utryghed ved at dele værelse med beboere, der er meget ældre end ham selv:

"My roommates are older than me, a lot [...] I don't drink, I don't smoke, I don't have any bad habits, but my roommates smoke and drink, they have lots of bad habits, when they do that my body is shaking, I don't know what to do [...] I am afraid, I applied for room change, they are not changing me, I don't want to be with them, so...but I don't have any choice I have to sleep in that room" (Bilag L: 149).

Betydningen af relationerne til roommates kan siges at være væsentlige, da de bor tæt sammen på et lille værelse. Da Romals roommates gør ham bange, betyder det, at hans hjemlige sfære bliver utryk. Utrygheden kan altså føre til, at unge ønsker at blive flyttet til et andet værelse på centret. Heller ikke Samir ønskede at bo med ældre voksne. Både Romal og Samir føler sig magtesløse, da de ikke har indflydelse på, hvem de bor på værelse med: *"[...] what should we do? We cannot do anything, if we yell, if we shout, if we cry, there's nobody who is listening to us, so...we have to bear it" (Bilag L: 149).* De unges oplevelse af boligforholdene på asylcentret bevirker, at de lever i udpræget utryghed, derfor tolker vi, at de unge ikke får opfyldt grundbehovet for tryghed, og dermed oplever manglende behovstilfredsstillelse i 'at have' velfærdsdimensionen. De leveforhold de bor under, som illustreret i "Asylcentrets fysiske rammer", vurderer vi som afvigende fra danske standarder, da de bor på små værelser tvunget sammen med tre andre, som fortolket ud fra de unges udsagn kan skabe utryghed, hvis relationen ikke er god. På denne måde får de fysiske rammer stor indflydelse på den individuelle velfærd, hvis relationerne til sine roommates er angstprægede. Tahmina har lignende erfaring med at bo med voksne, der meget ældre end hende selv. Hun har oplevet, at aldersforskellen er medvirkende til, at hendes roommates havde en anden tankegang end hende selv, blandt andet i forbindelse med sovnetider: *"[...] They are not my age, you know,*

they have different mind [...] I cannot trust them, many times I explained it to them, but they never listen" (Bilag M: 158). De andre kvinder, Tahmina deler værelse med, holdt hende vågen om natten, så hun ikke var frisk til skolegang, hvilket var frustrerende for hende. Deres forskellige aldre og tankegange gjorde ligeledes Tahmina utryg. Efter nogle ugers ophold på asylcentret har hun været heldig at få tilbudt et værelse med en ledig plads, og har det bedre der, hvor hun bor med en anden yngre kvinde: "[...] *my roommate, she said welcome, then she said everything, that's why she's [Tahmina] happy here [...] my roommate also a little bit, she's older than my age [...] she was nice to me [...]*" (Bilag M: 158). Også den mandlige unge asylansøger, Ahmed, har flyttet værelse, da: "[...] *some Somali guys they live in there, so I wanna cook with them and I wanna sleep there*" (Bilag N: 173). Han bor nu med én anden med somalisk afstamning, som ham selv, mens han tidligere boede med tre andre personer. Der danner sig her et billede af, hvordan de interviewede unge påvirkes negativt af at dele værelse med personer, hvor aldersforskellen er stor. Dette giver sig til udtryk gennem angst og utryghed. Omvendt har det positiv indvirkning på de unges trivsel at dele værelse med en person, som den unge føler sig imødekommet af og har noget tilfælles med. På grund af de unges situation som uledsagede asylansøgere er de ikke i længere i daglig fysisk kontakt med deres familie og venner fra hjemlandet, hvorfor de unge med tiden kan komme til at opfatte deres roommates som en del af deres primærrelationer. Tahminas fortælling bærer præg af, at hendes nye roommate er grunden til, at hun er glad og tilpas på sit nye værelse, da roommaten er *nice to her*. Her kan roommatens venlighed ses som udtryk for anerkendelse af Tahmina som person. Også Ahmeds ønske om at bo med personer, der kommer fra samme land som ham selv, tydeliggør, at det har ganske stor betydning for de unge, hvem de bor på værelse med, da det som tidligere beskrevet er vigtigt for de unge at knytte bånd til andre beboere på centret.

Ud fra beboerrådsmedlem Innas udtalelse vil det ligeledes være gavnligt for de unge at bo med roommates, der har samme kulturelle baggrund som dem selv: "[...] *sometimes there are old people who are sick and people from different countries and cultures, and when they are living in the small room for three or four guys together, I think it's not good for the young people [...]*" (Bilag Q: 218). I Innas optik kan kulturelle og aldersmæssige forskelle altså give anledning til konflikter mellem roommates.

Én af beboerrådsmedlemmerne, Manu, har oplevet de unges utryghed og frustrationer på nært hold, da han har delt værelse med tre unge mænd på omkring 20 år:

"I was the oldest one amongst them. On the first day that I arrived, I put my baggage in the room, they were not comfortable with me and they wanted to throw me out and they tried many times [...] the first month was really bad, the interaction [...] was worst...I couldn't because they were so frustrated, they didn't want me there [...] so my experience is whenever any young person was transferred in my room they were so afraid, they were insecure" (Bilag P: 198).

Alderen spiller her en negativ rolle i relationen mellem de unge og beboerrådsmedlemmet, hvor de til trods for deres fælles nationalitet havde svært ved at interagere. At skabe en relation til de utrygge unge krævede tid: *"[...] slowly slowly we became friends"*, hvilket med tiden lykkedes, da han prøvede at lette stemningen: *"[...] I started you know, to make them feel a little bit better like 'Calm down, sit down, there is no problem, this is life'...actually I was making sometimes a joke to make them laugh...so if he laughs he feels a little bit comfortable, but he has no choice, he has to be here"* (Bilag P: 198-199). Manus erfaring symboliserer her de unges manglende handlemuligheder, da de ikke har indflydelse på, hvem de deler værelse med. For at afhjælpe det ubehag, som de unge kan føle ved at bo med voksne, der er meget ældre end dem selv, foreslår flere af beboerrådsmedlemmerne, at de unge bør bo separat. Manu uddyber: *"[...] in my point of view, they should be separated from the beginning from age 18 to 25 [...] they should be living with each other"* (Bilag P: 203). Ifølge Manu kan de unge dermed få en chance for at tilegne sig erfaringer og egenskaber, der hører voksenverden til, da de unge ikke har disse erfaringer fra dag ét, når de flyttes på opholdscenter. Manus forslag om at samle de unge i separate boenheder på asylcentret kan, med afsæt i Honneths perspektiv på anerkendelse, fortolkes som en potentiel mulighed for, at de unge kan danne et fællesskab omkring deres situation. Her har de det til fælles, at de føler sig usikre, da de ikke har samme erfaringer og kompetencer som voksne, samtidig kan fællesskabet dannes på grundlag af anerkendelse af hinanden for de færdigheder og personlige egenskaber, de har som unge.

De fysiske rammer, asylansøgerne bor under, er her relevant at tage i betragtning. Når man bor sammen på så lidt plads, har det stor betydning, hvordan relationen til ens roommates er. Dette kan, som udtrykt i citatet, være en udfordring, da man ikke selv har valgt, hvem man vil bo sammen

med, men er tvunget sammen med mennesker, som kan være meget forskellige fra en selv. Ifølge Honneth afhænger individets autonomi af muligheden for at udfolde individualiteten. Her afskærer leveforholdene den enkeltes mulighed for privatliv, hvilket besværliggør udviklingen af en selvstændig personlighed (Honneth 2006: 118). Dette kan få store konsekvenser for de unge uledsagede asylansøgere, da de netop befinder sig i et tidspunkt i deres liv, hvor de er ved at finde ud af, hvem de er som person. Her får sociale relationer stor betydning for unge uledsagede asylansøgers trivsel på opholdscentret, hvilket uddybes i det følgende.

Sociale relationers betydning for inklusion på opholdscentret

Unge, der flytter til asylcentret uden at kende nogen, kan ifølge beboerrådsmedlemmet Fawad reagere ved at holde sig på deres værelse: "[...] *if they don't know anybody here, all the time they are sitting in the room [...]*" (Bilag S: 238). Det kan være svært for de unge at skabe nye relationer, og venskaber opbygges ikke bare fra den ene dag til den anden: "[...] *the first day they come, they don't know anything until for at least one months or 20 days they don't know anything, they just, they cannot find a friend, like so quickly [...]*" (Bilag S: 241). Det tager altså tid for de unge at opbygge nære relationer og dermed skabe en betydningsfuld relation, der præges af gensidig omsorg og støtte. I denne sammenhæng er det dog væsentligt at pointere, at det er individuelt, hvor hurtigt man skaber nære relationer. Eksempelvis fortæller Ahmed, at han har let ved at møde nye mennesker og derved skabe relationer, hvilket udtrykkes i hans fortælling om, hvordan han brugte den første uge på asylcentret: "*I was trying to know someone...you know, Somali people and someone to play football with [...]*" (Bilag N: 171). Eksemplerne illustrerer vigtigheden af, at de unge uledsagede asylansøgere oplever at have nogle tætte relationer, da de ellers kan føle sig ensomme på et nyt center, da de ikke har deres primære relationer fra hjemlandet i nærheden. At have tætte relationer danner, i tråd med Honneth, udgangspunkt for at indgå i større fællesskaber, som her; større fællesskaber på centret. Dermed kan de unges særlige situation som uledsagede vanskeliggøre deres muligheder for at blive inkluderet i fællesskaber på opholdscentret. At de unge kan opleve deres situation i overgangen fra børnecenter til opholdscenter særdeles belastende, har Romal været vidne til. Han flyttede ind på asylcentret i følgeskab med en ven fra børnecentret:

"[...] me and one other of my friends, when we reached this camp, when my friend saw this camp [...] after spending a day, he ran away from this camp, he escaped, he said

this place is not a good place for living. He said to me you'll become crazy here" (Bilag L: 152).

Romals ven oplevede altså overgangen så vanskelig, at han følte sig nødsaget til at flygte, da forholdene på et opholdscenter, i hans optik, ikke var værdige at leve under. På baggrund af vennens oplevelse af forholdene på asylcentret tolker vi, at hans grundlæggende behov for tryghed ikke blev opfyldt. Til trods for at Romal og hans ven fulgte ad til opholdscentret og dermed kunne støtte hinanden i overgangen har dette venskab ikke været tilstrækkeligt til, at Romals ven efter én dag kunne finde sig tilrette på asylcentret. Da vi kun har Romals perspektiv, og ikke vennens eget, kan der være andre underliggende grunde til at flygte. På baggrund af unge uledsagedes oplevelser af utryghed og manglende tillid, som tidligere skitseret, har disse omstændigheder sandsynligvis spillet ind og påvirket vennens situation.

Ud over venskabelige relationer til øvrige beboere på centret har de unges forhold til medarbejderne ligeledes betydning for de unges situation på asylcentret. En del af de unge beretter om deres relation til medarbejderne eller voksne beboere. Her fortæller Ahmed: *"[...] first when I came here, I meet her [kvindelig medarbejder] yes, and she comes to me like open face and smiling [...] a lot of the personal in here they are so good, they are good persons [...]"* (Bilag N: 175). Ahmed har haft en positiv oplevelse med medarbejderne på opholdscentret fra start og føler sig respekteret af dem. Om relationen til medarbejderne fortæller han dog, at medarbejderne ikke går op hans personlige problemer: *"[...] they don't care about it...I only care about it, and I keep it to myself [...]"* (Bilag N: 184). I tilknytning hertil fortæller Ahmed, at han har det okay med, at medarbejderne ikke interesserer sig for hans personlige anliggender. Ahmed udtrykker accept af sine relationer til medarbejderne, der ikke kan betegnes som nære, da de ikke taler om personlige og dybe emner. At han udtrykker accept af relationernes indhold, tyder på, at han ikke forventer en relation til medarbejderne, der er præget af gensidig emotionel støtte. Som skildret tidligere kender Ahmed flere somaliere, som han bor med på centret. Relationerne til dem beskriver han som venskabelige, samt dem han spiller fodbold med, hvorfor han angiveligt får dækket sit behov for omsorgsfulde relationer herigennem.

Mens Ahmed fra start fik et positivt indtryk af medarbejderne, ser det anderledes ud for Samir og Romal, hvis indtryk af medarbejderne har et negativt islæt: *"Nobody is listening to our complaints*

here [...]” (Bilag L: 147), og Samir fortsætter: *”We have lots of things to talk about, but there are no use, to whom should we cry, to whom should we say, there’s need of an ear to listen to us, but we don’t have that ear”* (Ibid.). Ud fra Samir og Romals fortælling føler de sig ikke respekterede af medarbejderne på samme måde som Ahmed. Tværtimod oplever de stor frustration, da de ikke føler, at medarbejder lytter til dem. Romal og Samir kan siges at have et uopfyldt behov for omsorg. På asylcentret er der ud fra deres beretninger ingen, der viser dem omsorg ved at lytte til deres problemer. I forlængelse af Allardt, oplever Samir og Romal i deres nuværende situation manglende behovstilfredsstillelse i form af social velfærd. At Ahmed udtrykker tilfredshed med sin relation til medarbejderne kan betyde, at han ikke på samme måde som Romal og Samir oplever afsavn. Dette kan være tegn på Ahmeds resiliens, da han formår at overkomme de svære omstændigheder han lever under. Her er væsentlig at have for øje, at de unge, som nævnt, kan opleve et stort savn til deres kærlighedsfulde relationer i hjemlandet, som familie og venner, hvorfor de kan have behov for at søge omsorg blandt medarbejderne på asylcentret. At Samir og Romal eksplicit udtrykker deres behov for omsorg og opmærksomhed, kan netop ses som tegn på manglende emotionel anerkendelse fra deres nære relationer, da deres familie ikke befinder sig samme sted som dem. Fravær af emotionel anerkendelse kan ifølge Honneths teori virke nedbrydende for de unges selvtillid og dermed gøre deres situation vanskelig. Derfor kan relationen til en professionel blive betydningsfuld. Ud fra Samir og Romals oplevelser kan unge uledsagede asylansøgere, der flytter til et opholdscenter, altså opleve manglende tilfredsstillelse af deres behov for omsorg samt savne emotionel anerkendelse. Samir har yderligere oplevet, at medarbejderne på asylcentret prioriterer at give støtte til piger: *”When I get a letter and go to camp office to just solve those problems and talk with them, they don’t listen to us, they give priority to the girls”* (Bilag L: 143). Set i Honneths teoretiske perspektiv kan Samirs fortælling være tegn på solidarisk krænkelser, da han oplever, at medarbejderne ikke værdsætter ham som en ligeværdig del af fællesskabet på asylcentret, hvilket kan have negativ effekt på hans forudsætninger for at blive inkluderet i fællesskabet på opholdscentret. Netop deltagelse i fællesskaber og sociale aktiviteter såsom skolegang og fritidsaktiviteter kan medvirke til at skabe en meningsfuld tilværelse, hvilket vil blive uddybet i de følgende afsnit.

Mangel på meningsfuld undervisning

De unge oplever stor forskel på undervisningen samt engagementet fra lærerne på skolen på henholdsvis børnecenter og opholdscenter: *"In børnecamp the situation were very good, they were paying attention [...] in børneschool they wanted us to learn, that is why, they were a little bit strict with us [...] here when we go to school the situation is really bad"* (Bilag L: 140-141). Citatet udtrykker Romals opfattelse, hvilken bakkes op af Mustafa: *"When I was in børnecamp and I was going to school, there I learned a lot dansk there, but for four months I am in this adult camp, I forget all those things"* (Bilag L: 141). De oplever altså, at lærernes forventninger til dem i undervisningen falder, hvilket kan siges at påvirke deres muligheder for at vedligeholde og udvikle deres danskkundskaber. Ud fra de unges fortællinger om deres skolegang kan det udledes, at de har et ønske om at dygtiggøre sig i skolen og særligt lære dansk, hvilket eksempelvis udtrykkes af Ahmed: *"[...] school is nice [...] I really love the school "* (Bilag N: 165-166). I hans første tid i Danmark på børnecenter lærte han det dansk, han kan i dag:

"[...] at first when I came to Denmark [...] I learned Danish in like 3 months, what I speak right now...what I know in Danish...I only learned in 3 months [...] I liiike to learn, you know, and I am trying to learn like every day, like everyone I see, I ask someone [...] then I learn a little bit, and I do not stop right now, I am still learning" (Bilag N: 169).

Der ses altså tydeligt ønske om fortsat at dygtiggøre sig i det danske sprog. Dog er de nuværende muligheder for at lære noget som voksen asylansøger langt fra ideelle, ifølge Ahmed: *"[...] we do not learn anything in school [...] that's why I do not go to school [...] I only study myself"* (Bilag N: 167). Flere af de øvrige unge har gjort sig lignende erfaringer med skolegangen som voksen asylansøger: *"[...] I'm going here in the school it's not so good, because they are not teaching so good, they are just passing the day [...] every day same, only the papers, write or say something over there"* (Bilag M: 160, 162). Tahmina fortsætter med at beskrive, hvorfor hun ikke synes om skolen: *"[...] they never never put pressure on students, you have to learn this, because they never take a test [...] if they put a little bit more pressure on the student [...] I'm sure, they will learn something"* (Bilag M: 161-162). Ifølge Tahmina vil undervisningen altså blive forbedret, hvis lærerne stillede højere krav til eleverne i form af varieret undervisning, der også indebærer tests. De unges ønske om at dygtiggøre sig kan ses som behov for selvrealisering inden for at være velfærdsdimensionen.

Gennem undervisningen kan de udvikle sig og opnå faglige kompetencer i blandt andet det danske sprog. De unges behov og motivation for at opnå faglige kompetencer under ophold på opholdscentret tolker vi ligeledes som tegn på resiliens blandt de unge. Dette empiriske fund er i tråd med den skitserede eksisterende forskning i problemfeltet, der belyser, at resiliens foruden sårbarhed er et karaktertræk blandt uledsagede mindreårige asylansøgere. Skolegang kan desuden være vigtig for de unge, da de derigennem kan tilegne sig færdigheder, der kan danne grundlag for videre uddannelse i eksempelvis det danske uddannelsessystem, og dermed på sigt kan give dem ressourcer til at dække deres grundbehov i form af materiel velstand.

På baggrund af de unges oplevelser kan det siges, at skoleforholdene på børnecentret altså er at foretrække sammenlignet med forholdene på opholdscentret. De forskellige forhold, der findes på de to centertyper, kan ligeledes have betydning for de unges syn på skolen, når de kommer fra et børnecenter til opholdscenter. På opholdscentret kan de optjene en kontant tillægsydelse, når de deltager i undervisning og/eller aktivering, mens skolegangen på børnecentret ikke var forbundet en tillægsydelse. I Samirs fortælling om pocketmoney, som tillægsydelse kaldes i daglig tale, træder hans skepsis over for reglerne om pocketmoney tydeligt frem:

"Sometimes when we get sick, we don't go to school, but if we are absent from school for two days, they cut 400 kroner, if we are absent seven days they cut 400 kroner, so it's the same [...] I have finished my pocketmoney a week earlier, so now for this week, I don't have anything, what should I do, should I kidnap somebody, and ask for ransom?" (Bilag L: 142).

Samirs har altså en oplevelse af at blive trukket urimeligt meget i sine pocketmoney, hvis han har et par dages fravær i skolen på grund af sygdom. Samir oplever, at de stramme regler, som påvirker muligheden for at få hverdagen økonomisk til at løbe rundt, i høj grad gør ham frustreret. Sammenkoblet med de unges opfattelse af undervisningens kvalitet kan det tyde på, at rammerne for de unges skolegang på opholdscenter har en negativ effekt på de unges motivation for at gå i skole og dygtiggøre sig, hvilket ses i Ahmeds fortælling: *"I do not go to school so much in here [...] Pocketmoney is the worst rule of, you know, of the center [...]"* (Bilag N: 166). Dette er tegn på, at de unge har vanskelige forudsætninger for at realisere sig selv i skolesammenhæng, mens de bor på opholdscentret. Derudover kan Samirs skolefravær ved sygdom og Ahmeds manglende motivation

for at gå i skole ansues i sammenhæng med den eksisterende forskning beskrevet i problemfeltet. Her er skitseret, hvordan unge uledsagede asylansøgere psykiske problemer ligeledes kan påvirke deres motivation for at deltage i undervisning. Dette gør sig gældende, da unge uledsagede asylansøgere i forskellig grad kan være prægede af deres oplevelser i hjemlandet samt flugten til asyllandet. De kan blandt andet opleve traumer og angst, der kan komme til udtryk ved hukommelses- og indlæringsvanskeligheder. På baggrund af de unges fortællinger ses, at der ved sygdomsfravær i skolen, fra asylcentrets side ikke tages højde for eller hensyn til de vanskeligheder, de unge har. Vi tolker derfor, at de unge oplever systematiske krænkelser, da de ikke anerkendes for deres behov, men i stedet sanktioneres i deres pocketmoney. Dermed begrænses deres økonomiske ressourcer, hvilket kan gøre vanskeligt for dem at dække deres grundlæggende fornødenheder i hverdagen. Herved får de unge svært ved at opretholde en rimelig materiel velstand. Krænkelsererfaringerne i dette tilfælde kan siges, at skyldes bevidstheden om forskelle i rettigheder i forhold til andre borgere i samfundet.

Foruden oplevelsen af retlig krænkelser kan der i henhold til de unges oplevelse af undervisningen være tale om solidarisk krænkelser. Dette gør sig gældende, da de unge ikke oplever, at de gennem undervisningen opnår læring om det danske sprog, kultur og samfundsforhold, hvilket ellers er formålet med undervisning af voksne asylansøgere (jf. afsnittet "Det sociale arbejde på asylcentret"). Herved mister de deres færdigheder og muligheden for en hverdag, hvor de foretager sig noget meningsfuldt. Samtidig vil deres muligheder for på sigt at opnå solidarisk anerkendelse, gennem det danske sprog- og kulturfællesskab blive forringede.

Anderledes ser det ud for beboere der har fået tilkendt asyl, da undervisningen har en anden kvalitet, ifølge Tahmina, der netop er blevet tilkendt asyl. Tahmina har derfor både erfaring med undervisning til beboere, der har fået tilkendt asyl og til beboere, der afventer svar. Her har hun omvendt en positiv opfattelse af undervisningen: "[...] *they [lærerne] will explain everything, they will teach so so good [...]*" (Bilag M: 161). Ud fra Tahminas oplevelse har beboere, der har fået tilkendt asyl altså bedre forudsætninger for at dygtiggøre sig i skolen og eksempelvis lære dansk, sammenlignet med de beboere, der afventer svar på deres asylsøgning. Ud fra denne diskrepans afspejles det, i henhold til Honneths teori, at de unge, der afventer svar, ikke behandles på lige fod med de beboere, der har fået asyl og dermed flygtningestatus. Forskelligheden i undervisningen kan altså ses som et udtryk for, at det danske samfund først interesserer sig for asylansøgere

integrationsproces, når de har fået opholdstilladelse, og dermed ikke længere betragtes som asylansøgere. Deres situation er altså den, at de befinder sig i et land, hvor de ikke betragtes som medborgere, da de ikke har rettigheder som en fuldgyldig medborger. De ulige rettigheder kan siges at føre til krænkelsererfaringer blandt de unge, hvilket kan have en negativ indflydelse på deres selvforståelse og mulighed for at leve et godt liv.

Betydningen af en aktiv og meningsfuld hverdag

Som forrige afsnit tydeliggjorde, har det stor betydning for de unges muligheder for at føle sig som en del af det danske samfund, at de anser deres skolegang som asylansøgere, som meningsfuld og kompetencegivende. Hvad angår de unges fritidsaktiviteter, er det ligeledes elementært, at deres tid fyldes med meningsfulde aktiviteter. De unge er i en situation, hvor de ikke selv afgør deres fremtid, men må afvente, om de får asyl i landet. Derfor har det betydning for deres autonomi, at de har muligheden for at præge deres hverdag på asylcentret, og så vidt det nu er muligt skabe en form for eksistentiel værdi i deres liv.

Den somaliske fyr Ahmed bruger sin fritid på fodbold: "[...] *I only love football...I go to football [...] I sleep...I go to...maybe I go to school*" (Bilag N: 180). Fodbold har altså en stor betydning for Ahmeds hverdag, og han fortæller, at han både spiller fodbold i en lokal fodboldklub og spiller med beboere på asylcentret. Hans passion for fodbold fylder i hans hverdag, hvilket gør, at han ikke ender i slagsmål som andre beboere på asylcentret: "*I never think to pressure, you know...pressure someone, you know and start a problem with someone...fight with someone...and I only think football [...]*" (Bilag N: 180). At være beskæftiget med fodbold giver ham dermed et meningsfuldt indhold i hverdagen, mens han uden fodbold har svært ved at opretholde en struktur i hverdagen: "*I sleep like aall the day like, you know...I can't sleep at night*" (Bilag N: 185). Foruden fodbold kan det siges, at Ahmed altså har svært ved at finde struktur og mening i tilværelsen. Det tolkes, at Ahmed gennem fodboldspil med andre får opfyldt sit behov for at realisere sig selv i et interessefællesskab, da han kan opnå en følelse af, at der er brug for ham på fodboldholdet. Samtidig fortæller han, at det primært er gennem fodbold, at han møder nye mennesker og venner. At spille fodbold med andre giver ham et sportsligt fællesskab, der rummer gensidig værdsættelse og anerkendelse af hinandens evner til fodbold. Den lokale fodboldklub, som Ahmed går i, kan

samtidig danne katalysator til en integrationsproces til det danske samfund, hvor han bliver inkluderet ved at deltage i denne fælles aktivitet.

Afghanske Tahmina udtrykker ligeledes tilfredshed med sine fritidsaktiviteter og fortæller, at hun efter skole har en del af give sig til: "[...] *after the time I come back from school, I have to cook [...] I have to watch the TV, I have to study [...] then in the free time, the off days also the same, cooking, and cleaning and studying, watching TV*" (Bilag M: 158). Dog udtrykker hun et ønske om at have mere kontakt til andre unge kvinder på hendes egen alder, da hun fortæller, at hun ikke snakker med nogle: "[...] *I didn't see anyone in my age here*" (Bilag M: 158). Herved tolker vi, at hun savner fællesskab med andre unge kvinder, hvor hun kan opnå samhørighed med ligesindede. At Tahmina finder sine fritidsaktiviteter meningsfulde, kan være påvirket af, at hun netop har fået godkendt sin asylansøgning og nu afventer at flytte til en kommune, hvor hun skal integreres. Hun ved derfor, hvornår hendes ventetid ophører, og kan af denne grund finde mening med eksempelvis at bruge noget af sin fritid på at studere. Dette kan også hænge sammen med, at hun, som beskrevet i forrige del, føler sig imødekommet i skolen og dermed er motiveret for at dygtiggøre sig. I modsætning til Ahmed og Tahmina finder de afghanske fyre det derimod svært at få tiden til at gå. Romal fortæller, at de unges muligheder for at fylde deres fritid med meningsfulde aktiviteter er begrænsede:

"In our spare time, we don't do anything, we don't have money, to go somewhere, because the tickets are really expensive and in [byens navn] there are no place to go it's an isolated area [...] so we spend all our time in our room" (Bilag L: 150).

Samme opfattelse har Samir, der tilføjer: "*Where can we go, no money, no bicycle, no football, no volleyball, no fitness, no books, and where do we go, like crazy in here [holder på hovedet med begge hænder]*" (Bilag L: 150). Romal og Samir udtrykker hermed frustration over manglen på at fortage sig noget meningsfuldt. Samtidig har de ikke mulighed for at tage væk fra asylcentret i flere dage: "[...] *you have to be here to check the post every day, if you are not then the whole process will be started again*" (Bilag P: 197). De unge har altså begrænsede muligheder for at opleve det land, de nu opholder sig i, da asylsystemets regler kan siges at holde dem bundet til det opholdscenter, hvor de er indkvarterede. Asylcentrets geografi og deres begrænsede økonomiske ressourcer som asylansøgere bevirker, at de fratages mulighederne for at deltage i meningsfulde aktiviteter i det

danske samfund. Således er de ikke på lige fod med danske samfundsmedlemmer i forhold til at tage del i samfundets goder.

At mange af de unge på asylcentret ikke foretager sig noget i deres fritid, er også beboerrådsmedlemmet Manus erfaring: “[...] *some of them, they are wasting their time, and doing nothing, just staying in their room [...] smoking cigarettes most of them...smoking hashes [...] some of them don't go out to play...they are just like staying in their room...all the time*” (Bilag P: 207). Efter Manus’ erfaring bliver mange af de unges fritid brugt på ligegyldige ting, som at ryge cigaretter, hash og opholde sig på værelset. Det er dog Manus opfattelse, at de unge selv fravælger muligheden for at deltage i meningsfulde aktiviteter: “[...] *they say that there are not activities...but there is if you want to...not a lot...but at least you can have a chance, but they don't participate*” (Bilag P: 208). Ifølge Manu findes der altså muligheder for at deltage i aktiviteter, dog ikke mange. De unges mangel på meningsfulde aktiviteter kan ud fra Manus udsagn, i lige så høj grad findes i de unges manglende engagement. Dette kan ses i tråd med Vitus’ forskning om ventetiden under asylsagen (2010), der viser, at uvisheden om fremtiden kan medføre følelsen af rastløshed, træthed og kedsomhed i nutiden. At både Samir, Romal og andre unge på centret, ud fra Manus erfaring, forspilder tiden på deres værelse kan være tegn på, at deres nutid har mistet sin værdi, mens unges cigaret- og hashrygning kan være en måde at håndtere uvisheden og fortvivlelsen over situationen på.

Ventetidens konsekvenser

Ud fra de unges fortællinger er det tydeligt, at de befinder sig i en særdeles vanskelig situation. At være asylansøger sætter dem i en venteposition på ubestemt tid, der kan give anledning til frustration, hvilket udtrykkes af Ahmed: “[...] *waiting and waiting...interview one time...waiting and interview like... waaait for answer [...] we have to have patience [...] I think it is so hard [...] if you don't have patience...no, you cannot do it...you can't [...]*” (Bilag N: 184). Ifølge Ahmed skal man altså væbne sig med en stor mængde tålmodighed for at kunne klare den hårde ventetid på behandlingen af asylansøgningen. Ventetiden bliver ikke lettere, når den præges af frygt for at få afslag:

"We heard that in this camp everybody is getting negative and negative and negative [...] we lost hope, to learn the language of this country...if we learn the language of this country and we get negative and we go to another country, there is no use of this

language in that country...it's like losing hope, I think we all have lost our hope [...] For two years it's like I'm wandering here, there's no specific aim or goal [...] and we don't know what will happen next to us, so it's hopeless" (Bilag L: 152).

Her fortæller Abdullah om bekymringen for at få afslag på asylansøgning, der bevirker, at han mister håbet om at få opholdstilladelse i Danmark. Dette fører til manglende motivation til at lære det danske sprog. Hans hverdag har i flere år været præget af *wandering* eller vandring uden noget formål og uden at vide, hvad der efterfølgende skal ske. Dette ses i tråd med Katrine Vitus' forskning, hvis empiriske fund ligeledes viser unge uledsagede asylansøgere rastløshed og kedsomhed, da tilværelsen mister sin værdi på grund af ventetid uden nogen tidsramme. Også Ahmeds hverdag præges af asylansøgningens uvished: *"I do not learn anything, you know, I do not try to learn anything, I can learn Danish, but I do not try to learn Danish [...] I have seen one guy [...] he got a negative, so he moved to other country, and I just think about it, you know"* (Bilag L: 153). Her begrundes Ahmed sin manglende motivation for at lære dansk i frygten for at få afslag i sin asylansøgning. De fem mandlige afghanske informanter fortalte endvidere under fokusgruppinterviewet, at mange afghanere får negativt svar på asylansøgningen, hvilket tydeligt påvirkede deres håb for fremtiden. De kan hermed føle sig fanget i asylsystemet, da de afventer en afgørelse, hvis udfald de ikke tror på, bliver en opholdstilladelse. At de unge præges af andre unges afslag i asylansøgning bakkes op af beboerrådsmedlemmet, Rajahs, erfaring med de unge på asylcentret: *"[...] for example four friends, the four of them get negative, I am the fifth person sitting together, so what is in my mind, I am also thinking, that okay they also get negative, I will get negative too, my mind will go that way only [...]"* (Bilag T: 255) Han har altså en opfattelse af, at asylansøgere, hvis venner på asylcentret får afslag på asyl, konstant vil bekymre sig om deres fremtid. Empirien foreligger altså, at de unges situation i høj grad er præget af uvished og dermed utryghed i forhold til, hvad fremtiden vil bringe, hvor det er uvist for dem, om de skal forsøge at finde sig til rette i Danmark eller ej. Dette tolkes som manglende tilfredsstillelse af deres grundlæggende behov for tryghed og mening, som blandt andet påvirker deres motivation for at lære dansk. Asylansøgningens ventetidsbetingelser kan siges blandt andet at mindske deres muligheder for at lære dansk og dermed opnå anerkendelse som en del af det danske fællesskab. Yderligere kan det siges ud fra Honneths perspektiv, at de unges tab af al fremtidshåb har betydning

for at skabe et meningsfuldt liv. Når man ikke tør have håb og drømme, men i stedet frygter for, hvad der kommer til at ske med én, kan det påvirke ens selvbillede negativt.

Som vi har berørt tidligere, har overgangen fra børnecenter til opholdscenter været vanskelig for samtlige informanter. At bo på et opholdscenter kan føre til frustrationer blandt de unge, da de fra den ene dag til den anden skal klare sig selv. Samir beskriver, hvordan han oplever situationen som ung uledsaget asylansøger på opholdscentret:

"We feel alone, we feel like we are separated from the...what we deserve [...] especially when we are in adult camp [...] we are starving, we don't have anything, we don't have pocketmoney [...] we don't have enough clothes [...] and we are living in misery here" (Bilag L: 142-143, 149).

Samirs beskrivelse rummer således en klar kritik af forholdene på opholdscentret. Ifølge Samir får de ikke nok penge, mad og tøj. Dette tolkes som manglende behovstilfredsstillelse af de unge uledsagede beboeres materielle behov. Derudover fortæller han, at de føler sig ensomme, hvilket kan anses som manglende behovsdækning i forhold til sociale relationer. Han prøver samtidig at udtrykke, at han føler, at de er afskåret fra omverdenen. De oplever altså ikke at føle tilhørsforhold, men føler sig udstødt, hvilket kan ses som manglen af anerkendelse på deres person generelt. Situationens alvor på asylcentret udtrykkes af Abdullah: *"It's like people are getting so depressed in these camps, that sometimes you think that it's best for you to commit suicide, and we have heard a lot that people have committed suicide in the camps"* (Bilag L: 153). Også Samir oplever fortvivlelse, der gør, at han selv har haft lignende tanker: *"I'd rather go to Afghanistan and die there but to live in here in Denmark"* (Bilag L: 138). Abdullah og Samir finder altså forholdene på opholdscentret umenneskelige og udviser bekymring for den vidtrækkende konsekvens, forholdene har fået for andre beboere, da nogle har taget deres liv på asylcentret. I denne sammenhæng er det væsentligt at nævne, at det er uvist, hvorvidt forholdene på asylcentret har været medvirkende til selvmord blandt nogle beboere på asylcentret. Her spiller de generelle forhold for asylansøgere i form af ventetid, usikker fremtid og psykiske problemer ligeledes en markant rolle. Forholdene som asylansøger på et opholdscenter er altså yderst problemfyldte, ifølge disse unge, hvilket ligeledes udtrykkes af Mustafa, der mener, at en beskrivelse af centrets problemer vil fylde en hel bog: *"If I point out all the problems in this center, I should start writing a book for you"* (Bilag L: 148).

Mangel på behandling

Et problem, der fylder meget for de unge, er deres behov for sundhedsbehandling. Eksempelvis fortæller Ahmed og Tuan, at de var med i et busuheld, mens de boede på børnecenter, og har nu behov for behandling af eftervirkninger fra dette: *"I feel pain, you know, when I play football [...] but nobody can help me"* (Bilag L: 146). Ahmed oplever altså ikke at blive imødekommet i hans behov for sundhedsbehandling. Ligeledes giver manglende behandling anledning til frustration hos Tuan, der fortæller: *"I don't care if they give me full pocketmoney or half pocketmoney [...] they say that there's a 5000 or 6000 insurance money and I say that I don't want that, but the only thing I want is treatment"* (Bilag L: 146). Tuan ytrer altså indgående behov for behandling. I denne situation er han ikke bekymret om penge, hverken den store forsikringssum han kan få udbetalt, eller hvorvidt han ikke kan optjene sine pocketmoney på grund af sine mén. Sidstnævnte skal forstås i sammenhæng med analyseemnet "Mangel på meningsfuld undervisning", hvor det fremkommer, at de unge ikke oplever, at asylcentret tager højde for, om de har fravær i skolen på grund af psykiske og fysiske problemer, og derfor ikke optjener deres pocketmoney. Som skitseret i afsnittet "Det sociale arbejde på asylcentret" ændrer de unges rettigheder i forhold til sundhedsbehandling sig markant, når de anses som voksne frem for børn og flytter på et opholdscenter. Som voksen asylansøger er man blot berettiget til sundhedsbehandling af akutte tilstand samt smertelindring:

"[...] they have access to health here in clinic, but you don't have access of full health insurance, you know he cannot have full help services only urgent...if there is a threat of death you can be treated...if there is a threat of being a øh...handicapped you get full treatment, otherwise you can drink water and painkillers that a provided by the clinic" (Bilag P: 201).

Sådan lyder en del af den information, som beboerrådsmedlem, Manu, giver nyankomne unge beboere, der tidligere har boet på børnecenter. For Romal har det voldt problemer at flytte på opholdscenter, da han ikke længere fik samme hjælp til at tage sin medicin for sine mentale problemer:

"When I changed to this camp, they gave me a bunch of pills and I don't know how to use those pills [...] for the first time I came here to the clinic, and I showed them my pills and they organized it, but for the second time, they didn't do it, and said that you can go by yourself" (Bilag L: 145).

Han oplevede altså ikke hans behov for guidning til at tage sin medicin blev opfyldt på opholdscentret. Ud fra Romals fortælling var han tilfreds med den sundhedsbehandling, han modtog på børnecentret, mens han på opholdscentret oplevede, at han selv måtte bære ansvaret for at tage sin medicin, hvilket han ikke følte, at han var i stand til. På baggrund af de unges ytringer vurderer vi, at de unge oplever manglende behovsdækning af deres sundhed, da de oplever ikke at modtage den behandling, de ytrer behov for. Ud fra Honneths perspektiv kan denne oplevelse af krænkelse siges at have en retlig karakter, da de som voksne asylansøgere ikke har samme rettigheder som danske statsborgere, hvad angår sundhedsydelse. Denne nægtelse af behandling kan måske påvirke dem yderligere, da de kommer fra et børnecenter, hvor de har haft adgang til sundhedsydelse på lige fod med danske børn. At de unge som voksne asylansøgere kun er berettiget til behandling ved akutte tilstande samt smertelindring, kan angiveligt give konsekvenser, da de dermed ikke vil modtage behandling for psykisk og fysisk sygdom, der ikke anses som akut. Dette gør deres nuværende situation ulidelig og kan på lang sigt medføre, at de unge eksempelvis oplever mén eller forværring af deres symptomer, hvilket unægteligt vil sætte dem i en endnu mere sårbar situation, både i forhold til at blive en del af det danske samfund eller opnå et velfungerende liv i et andet land.

Ufrivillige flytninger

Ikke kun manglen på sundhedsbehandling, asylsagens ventetid og den følgende uvished belaster de unge. De oplever ligeledes afmagt, da de ikke selv har mulighed for at tage beslutninger om eget liv, hvilket kan blive en mental belastning for de unge. Samirs fortvivelse over sin situation på opholdscentret skinner tydeligt igennem i citatet: *"Everywhere we go [...] they say it's like, 'it's your problem, not my problem', actually this is my problem that I came to Denmark...now it's like I'm chained in Denmark, I cannot go anywhere else [...]"* (Bilag L: 138). Her oplever Samir at være overladt til sig selv samt at have manglende handlemuligheder i forhold til at ændre sin situation. Oplevelsen af at være bundet fast til Danmark ude af stand til at forlade landet. Denne oplevelse deler Tuan, der ligeledes ytrer sin afmagt i sammenhæng med, hvilket center han indkvarteres på:

"The first day I have arrived here, I applied for camp change, I didn't want to live here...but now, when I got used to it and I found some friends here in this camp, and I don't want to go, they are changing [...] me again to another camp [...] why are they changing by their choice? If I say that no, I don't want to go, they move me by force,

they call the police and they handcuff me [...] We feel like they are joking with us, with our lives" (Bilag L: 138, 148-149).

Tuan ønsker altså ikke at flytte fra de venner, han nu har fået på asylcentret, men kan intet stille op med asylsystemets afgørelse om, at han nu skal flytte til et andet center. Denne beslutning giver ham en følelse af, at systemet ikke tager hans liv alvorligt. Han oplever, at han bliver frataget sin ret til selv at have indflydelse på beslutninger, der påvirker hans liv i stor grad. På denne måde oplever han ikke, at blive anset som et fornuftigt selvstændigt individ, hvilket kan siges at påvirke hans mulighed for at realisere sig selv i samfundet.

Dette kan, som nævnt, tolkes som en oplevelse af krænkelse, da han ikke anerkendes for sine behov for at for knytte sociale relationer og fratages sine handlemuligheder. Denne frustration over ikke at have mulighed for at tage del i beslutningen om, hvilket opholdscenter man vil bo på, har beboerrådsmedlemmet, Manu, ligeledes oplevet blandt de unge: *"[...] maybe some of their friends are in another camp and they wanted to go there, but it is not the rule that they have a choice to go anywhere that they want, so they couldn't but they were trying [...] and they were so frustrated"* (Bilag P: 199). I sådan et tilfælde forsøger Manu at berolige de unge med, at det er naturligt at føle, at man ikke passer ind, når man flytter til et nyt sted: *"Don't worry, don't try to change yourself, it is natural when a person is moving from one house to another house he don't feel fit in, please be patient [...] because they were claiming 'I will break the window, I will hit the staff'"* (Bilag P: 199). Som uddybet tidligere i analysen kan de unges frustrationer give sig til kende gennem voldsom adfærd, som eksempelvis ved at smadre vinduer, hvilket Manu forsøger at afbøde ved at støtte de unge i overgangen fra børnecenter til opholdscenter, hvilket han har gode erfaringer med da: *"[...] most of them were listening to us [...]"* (Bilag P: 199). De unges fortvivlelse kan endvidere skyldes, at de har vanskeligheder ved at forstå, hvordan asylsystemet fungerer, heriblandt hvilke rettigheder de har. Dette belyses ligeledes i Kohli og Mathers forskning (jf. "Problemfeltet"), hvor uvisheden om asylsystemet sammenholdt med den usikre fremtid som asylansøger kan skabe en psykologisk barriere blandt mindreårige uledsagede asylansøgere.

Delkonklusion

Ud fra de unges oplevelser træder det tydeligt frem, at de ikke oplever at blive anerkendt for de behov, de har som unge uledsagede asylansøgere. De betingelser, som de befinder sig under, i form

af uvished om fremtiden, sætter dem i en tilstand af desperation, hvor det kan siges, at deres nutid mister sin eksistentielle værdi. Samtidig kan de på baggrund af psykiske problemer have svært ved at opsøge de få aktivitetsmuligheder, der findes på opholdscentret. De unge oplever, at der fra asylcentret og samfundets side ikke tages tilstrækkeligt hensyn til deres sårbare situation som de, som unge uledsagede asylansøgere, befinder sig i. Samtidig begrænses de, i kraft af deres position som asylansøger, i deres muligheder for at være et selvstændigt individ, der træffer valg for eget liv. De unge kan dermed siges at være udsat for systematiske krænkelsererfaringer, idet de oplever manglende anerkendelse fra nære relationer og i fællesskaber samtidig med at de ikke har rettigheder på lige fod med danskere, hvilket kan have en negativ indflydelse på deres muligheder for at opnå en acceptabel og meningsfuld tilværelse under asylsagsventetiden. Dermed vil deres forudsætninger for at blive inkluderet i fællesskaber på asylcentret og ligeledes i det danske samfund være minimale.

Anden analysedel

Mens den første analysedel skildrede den situation, som de unge uledsagede asylansøgere befinder sig i, samt hvorvidt de oplever, at der tages hensyn til deres behov under opholdet på opholdscentret, rummer denne analysedel medarbejdernes syn på deres muligheder for at imødekomme de konkrete behov. For at afdække medarbejdernes syn på deres muligheder analyseres deres perspektiv på det sociale arbejde på asylcentret, deres opfattelse af de unge uledsagede asylansøgere, samt deres rolle som medarbejdere.

Asylcentre som opbevaringssted

Overordnet bærer medarbejdernes perspektiv på det sociale arbejde på asylcentret præg af, at deres rolle som 'netværkere' i højere grad er præget af administrative opgaver frem for relationsarbejde med beboere på centret, hvor der her fokuseres på unge uledsagede asylansøgere. Indholdet i medarbejdernes arbejde har vi ligeledes redegjort for i afsnittet "Det sociale arbejde på asylcentret", hvor medarbejdernes opgaver indbefatter støtte til asylansøgers kommunikation samt planlægning af rejser til møder, med Udlændingestyrelsen og andre myndigheder. Om medarbejdernes rolle over for de unge fortæller Martin: "*Det er jo hjælp til selvhjælp. Tag ansvar for eget liv...det er jo sådan set det der...det er ikke os, der skal ind og [...]*" (Bilag V: 283). I Martins

optik skal beboerne passe sig selv på et opholdscenter, og medarbejdernes rolle er som i: "[...] et socialkontor i et socialt boligbyggeri...ikke andet" (Bilag V: 284). Ud fra beboernes perspektiv, og særligt de unges, som belyst i første analysedel, blev de unges behov for omsorgspersoner tydeliggjort. De unges oplevelse af medarbejdernes rolle på opholdscentret er ikke præget af pædagogisk omsorgsarbejde. Det er heller ikke relationsarbejdet, der præger Kims opfattelse af det sociale arbejde på asylcentret:

"Man kan sige i bund og grund, hvis man skal sige det hårdt og kontant...vi er intet andet end ren og skær opbevaring...i forhold til deres situation...det eneste de er her for, det er enten at få ophold eller også sendes hjem igen [...] så kan vi sidde og være nok så hyggeonkler og vil gerne gøre det så godt for dem, som overhovedet muligt...det er bare ikke dét der er intentionerne lige pt." (Bilag V: 284).

Medarbejdernes rolle er altså ikke at være *hyggeonkler* for de unge, da asylcentre blot fungerer som midlertidig opbevaring af mennesker, der befinder sig i en venteposition. At Kim anser asylcentre, som *opbevaring* kan skyldes, at han har en opfattelse af, at samfundets holdning til asylområdet er:

"[...] jo hurtigere de [asylansøgere] ryger ud, jo bedre vil det være...så det er jo klart, det opbevaringssted, som vi er, får mindre og mindre ressourcer tildelt [...] fordi 'Det behøves jo ikke, fordi jo ringere vi gør forholdene her, jo mindre attraktivt er det at komme her' [...]" (Bilag V: 284).

Gennem Kims udtalelser spores en kritik af de strukturelt givne muligheder på asylområdet, da de medvirker til, at området har fået tildelt færre midler til eksempelvis personalebemanding. Dermed er der, ifølge Kim, forringede muligheder for at lave pædagogisk arbejde på opholdscentret. Denne anskuelse tydeliggøres af Martin: *"Vi er jo mange om, hver medarbejder har et vist antal i systemet, der hedder omkring [...] 55, 60 pr. medarbejder, så det begrænset hvor meget du kan nå, hvis du skal følge det"* (Bilag V: 291). Dermed medvirker det lave antal personale i forhold til antallet af beboere til, at den enkelte medarbejder har begrænset mulighed for at lave egentligt relationsarbejde. Hermed kan det siges i tråd med Allardt, at den sociale struktur påvirker muligheden for behovsdækning hos asylansøgere.

Som nævnt er medarbejdernes arbejde præget af administrative opgaver på asylcentret. Disse opgaver indebærer dog ikke, at medarbejderne har indflydelse hverken på asylproceduren eller beboernes asylsag, da det der er Udlændingestyrelsen, som har beslutningskompetence. I den

forbindelse oplever medarbejderne indimellem, at beboerne har svært ved at skelne mellem, hvilken rolle Udlændingestyrelsen eller *Immigration* har, og hvilken rolle medarbejderne har. Ifølge Martin kan beboerne derfor antage, at medarbejderne har indflydelse på deres asylsag, hvorfor medarbejderne: "[...] *gør meget ud af at fortælle, at det er ikke os, det er Immigration, det er dem der bestemmer det hele, fordi vi skal jo være sammen med dem hver dag*" (Bilag V: 285-286). Martin finder det altså væsentligt at klargøre medarbejdernes roller over for beboerne, da de er i daglig kontakt med beboerne på asylcentret og: "[...] *skal være på god fod med dem [beboerne] hele tiden*" (Bilag V: 286). At Martin, som medarbejder ønsker at være på god fod med beboerne, kan være tegn på, at han tillægger det relationelle betydning i sit arbejde. Han fortæller videre, at Udlændingestyrelsen forsøger at overdrage noget af ansvaret for asylsagen til dem som medarbejdere, men her siger de fra: "[...] *Immigration har forsøgt at lægge den lidt mere over på os, hvor vi må sige 'Det ønsker vi ikke'*" (Bilag V: 286). Dette kan være tegn på, at Martin og de øvrige medarbejdere netop ikke ønsker, at deres rolle over for beboerne skal blive koblet sammen med Udlændingestyrelsens rolle. Han lægger dermed også årsagen til beboernes frustrationer over asylsagen over på Udlændingestyrelsen: "*Vreden er jo ikke...fordi ruderne bliver smadret...vreden er ikke rettet mod os direkte, men selvfølgelig er det os, der får skideballen, hvis det er gået ad helvede til, ikke*" (Bilag V: 286). Martin er altså af den opfattelse, at beboernes vrede ikke er tilsigtet medarbejderne men i stedet selve asylsystemet, og at beboerne blot har brug for at få afløb for deres frustrationer. Da medarbejderne ikke har indflydelse på de unges asylansøgning, er det også begrænset, hvor meget de kan hjælpe beboerne i denne sammenhæng. Som professionelle er deres muligheder for at afhjælpe og ændre de unges situation, derfor indskrænkede, da de blot kan tage imod de unges frustrationer, men ikke kan afhjælpe årsagerne til de unges frustrationer, som med afsæt i første analysedel, blandt andet skyldes den usikkerhed og ventetid, der er forbundet med asylsystemet. Medarbejdernes muligheder for at afhjælpe de unge indebærer at støtte de unge. Heraf kan der stilles spørgsmål ved vilkårene for deres arbejde, da de besværliggør mulighederne for overhovedet at være en støtte for de unge. Her kan det diskuteres om det sociale arbejde på asylcentret indfrier betingelserne for asylansøgere indkvartering. Ifølge kontrakten med Udlændingestyrelsen (jf. "Det sociale arbejde på asylcentret") er det et krav, at asylcentret sørger for, at beboerne får en tryk ventetid, der fokuserer på den enkeltes forudsætninger. Mulighedsbetingelserne for det sociale arbejde kan i den henseende siges at være begrænsede.

De unge lever i en kompleks og presset situation

Som vi har udfoldet ud fra de unges eget perspektiv samt beboerrådsmedlemmernes erfaringer er de unges overgang fra børnecenter og til opholdscenter forbundet med utryghed samt oplevelser af krænkelser og afmagt, hvilket i manges tilfælde gav sig til udtryk ved voldsomme reaktioner. Det er ligeledes medarbejdernes opfattelse, at de unge befinder sig i en vanskelig situation, når de flytter ind på opholdscentret. Ud fra medarbejdernes beretninger føler de unge sig usikre og ved ikke, hvordan de skal håndtere situationen: *"For de er sgu noget fortabte nogle gange, når de kommer"* (Bilag Y: 314), lyder det fra medarbejderne, der videre fortæller: *"De bliver meget psykisk ustabile, og de kan ikke lige finde ud af, hvad de skal gøre [...]"* (Bilag V: 265). Ifølge medarbejderne fører flytningen fra børnecenter til opholdscenter ofte til, at de unge oplever psykiske problemer og afmagt. Medarbejdernes erfaringer støtter op om Vitus' forskningsresultater i forhold til, at unge føler sig voldsomt stressede, når de flytter fra og til asylcentre. I dette tilfælde hvor de unge endda flytter fra børnecenter til opholdscenter ses et yderligere pres, da de ikke er mindreårige længere og dermed ikke har de særlige retningslinjer for asylansøgningen. At flytte til et nye sted er derfor blot én af udfordringerne i de unges situation, da denne, ud fra de unges perspektiv, er kendetegnet ved at være særdeles kompleks. Det udtrykkes også af medarbejderen Kim, at der er adskillige grunde til, at de unge oplever vanskeligheder:

"[...] samtidig er der også to ben i det, at de kommer på et voksencenter. Der er jo en grund til de er kommet herop, og så er der selve overgangen fra et børnecenter til et voksencenter. Fordi ofte når de kommer herop, så er det jo fordi, de er blevet sendt afsted...af familien...eksempelvis mange af de unge Afghanere er sendt afsted med henblik på at få et ophold heroppe [...] så vil de have mulighed for en familiesammenføring i Danmark [...] Det har kostet mange penge...så [...] nogle af dem kommer under et meget meget stort pres...fordi de ved, at der har været lagt mange ressourcer i deres tur herop" (Bilag V: 275).

Ifølge Kim er unge uledsagede asylansøgere situation ikke blot vanskelig i kraft af deres overgang fra børnecenter til opholdscenter. Årsagerne findes ligeledes i, at nogle af de unge er blevet sendt til Danmark af deres familier - i håbet om, at de alle kan få en fremtid i Danmark. Da de unge er bevidste om, at udsigterne til at få opholdstilladelse og efterfølgende familiesammenføring er minimale, lever de under et stort pres. Klaus uddyber, at et afslag på de unges asylansøgning - vil få

konsekvenser for de unge og deres familier: "[...] så kunne de lige så godt have smidt pengene ud af vinduet, kan man sige [...] det er en voldsom [...] mental belastning for dem" (Bilag V: 276). De unge lever altså i en presset situation, hvor de strukturelle rammer i asylsystemet yderligere sætter de unge i en afmagtssituation, da de, som skitseret i første analysedel, er bundet til at afvente svar på deres asylansøgning, der for manges vedkommende ender med et afslag.

Et liv på eget ansvar

Til trods for de belastende omstændigheder, de unge befinder sig i, bliver der, ifølge medarbejderne, ikke taget højde for deres situation, når de flytter til opholdscentret: "*Der er ikke noget særligt over for de unge, når de kommer her, de får henvist et værelse og lignende, som alle andre gør, men der er ikke taget særlige forhold [...]*" (Bilag V: 267). De unge behandles derimod som de øvrige voksne på centret, hvilket, ifølge Jonnas fortælling, er en brat opvågning, når de har været vant til omsorgsfulde professionelle på børnecentret:

"På børnecentret har de været vant til nogen, der har stået og banket på døren og sagt go' morgen, ik...jamen her har de måske været vågne hele natten, ik...fordi der er to der har festet ik, eller...eller ikke har kunne sove fordi de har haft problemer, ik...og så lige pludselig skulle stå op og være klar til at skolebussen kører halv 8" (Bilag V: 266).

På opholdscentret er det ikke på samme måde medarbejderes arbejde at støtte de unge, som de unge har været vant til på børnecentret, i stedet er de alene med deres problemer og har selv ansvar for at strukturere deres hverdag. Martin uddyber de forskellige roller, som en medarbejder har på de to centertyper: "*På børnecentrene, der har de jo haft én hele tiden, der er døgnvagt [...]* De har altid haft én de kunne gå til [...] det er der ikke her...efter kl. 16, så er der ingen" (Bilag V: 265). At de unges muligheder for at søge støtte blandt medarbejderne på opholdscentret er yderst begrænsede, er ifølge medarbejderne kritisabelt, da mange unge ikke er over 18 år i medarbejdernes optik: "[...] mange af dem [...] er ikke aldersvurderet rigtigt, ud fra, i hvert fald mange gange vores synspunkt" (Bilag V: 265-266). De unge rummer altså, ifølge medarbejderne, ikke en psykologisk modenhed til kunne fungere som voksne mennesker, og dermed bo på et opholdscenter. Sammenkobles dette med Kohli og Mathers forskning (jf. "Problemfeltet"), der tydeliggør, at mindreårige uledsagede asylansøgere psykologiske modenhed ikke nødvendigvis svarer til deres alder, da de eksempelvis kan rumme en sårbarhed som et yngre barn. De unges

psykiske tilstand kan medvirke til, at de har et indgående behov for omsorg og støtte, når de bor på et opholdscenter. De strukturelle rammer på området i form af den gældende procedure i aldersvurderingen udtrykker således, at der ikke tages hensyn til unge uledsagede asylansøgere sårbarhed, hvilket kan siges at være kritisabelt i forhold til deres forudsætninger for at leve et acceptabelt liv. På baggrund af denne viden kan det betragtes som kritisabelt, at medarbejdernes funktion hovedsageligt er administrativ samtidig med, at personalenormeringen er begrænset, da medarbejderne dermed ikke har mulighed for at tage særligt hensyn til sårbare grupper, som unge uledsagede asylansøgere hører under. Således besværliggør vilkårene mulighederne for det sociale arbejde i forhold til at opfylde kriterierne i kontrakten mellem de pågældende asylcenter og Udlændingestyrelsen (jf. "Det sociale arbejde på asylcentret"). Disse indebærer dels, at antallet og sammensætningen af personale skal afgøres af de livsvilkår, som beboerne har på det pågældende center, samt dels at der skal tages særligt hensyn til sårbare grupper.

Sanktionering ved sygdomsfravær i skolen

I første analysedel belyste vi, at unge uledsagede asylansøgere ikke oplevede, at de blev anerkendt for deres behov for sundhedsbehandling. Et eksempel på dette gjorde sig gældende i forbindelse med skolefravær, hvor de unge oplevede, at de blevet trukket i deres pocketmoney, når de var syge og dermed ikke kunne komme i skole. Under interviewet med medarbejderne tydeliggjorde de, at pocketmoney er en: "*[...] ekstra ydelse som de kan få [...] vi tager ikke noget fra dem*" (Bilag V: 288). Pocketmoney er dermed en tillægsydelse, der kan optjenes ved at deltage i deres pligter som asylansøgere, så som skolegang og aktivering. Ifølge medarbejderne bliver de unge derfor ikke fratrukket en del af ydelsen ved skolefravær. Samtidig fortæller Anika om sygdomsfravær i skolen, at: "*[...] det er deres pligt at komme op og fortælle os, at de er syge...der er et tidsrum, hvor vi har sygemeldinger [...] fra 08:30 hver morgen til 09:30 [...]*" (Bilag V: 288). Ved at sygemelde sig har de unge altså mulighed for at modtage pocketmoney, selvom de ikke kan komme i skole. Ud fra et medarbejderperspektiv tyder det på, at de unges sygefravær anerkendes, og at systemet er fleksibelt, således at de stadig kan optjene tillægsydelsen til trods for, at de melder sig syge og ikke kommer i skole. Mellem beboerne og medarbejderne viser der sig dermed at være forskellige opfattelser af, hvornår man er for sig til at tage i skole. Dette har medarbejderen Jonna erfaret, da én af hendes arbejdsopgaver er at tage imod beboernes sygemeldinger:

"Mange fra syden, de har en helt anden opfattelse af at være syg end os danskere...så det er noget af en diskussion, man sommetider kan have [...] hvor vi siger 'Ved du hvad, vi andre vi kommer på arbejde, selvom vi har ondt i ryggen og vi har ondt i dit og vi har ondt i dat, ikke også...kom bare afsted'...ja men det er jo en mentalitet" (Bilag V: 289).

Ud fra Jonnas synsvinkel findes der altså kulturelt prægede forskelle, der spiller ind på sygdomsmentaliteten blandt danskere og asylansøgere fra syden. Ud fra eksemplet skal der, ifølge Jonna, ikke skal så meget til, før asylansøgere fra syden melder sig for syge til at deltage i skole og aktivering, sammenlignet med hvornår en dansker ville melde sig syg fra arbejde. Her sidestiller Jonna altså asylansøgeres pligt til at deltage i skole og/eller aktivering med danskeres arbejde. Dette fokus på 'mentalitet' kan siges at udelukke andre forståelser for årsagerne til, at de ikke dukker op til undervisning. De unge opfatter netop deres skolegang som formålsløs, hvilket fremkom ud fra de unges perspektiv i første analysedel. Ud fra de unges synsvinkel kan det siges, at undervisningen ikke indfrier de lovgivne krav. Ligeledes kan et fokus på mentalitet siges at mangle forståelse for, at unge kan have psykiske og fysiske problemer, hvorfor de ikke deltager i undervisning.

Kim deler ikke Jonnas opfattelse af, at synet på sygdom skyldes en mentalitet. Han mener i stedet, det handler mere om, at asylansøgere kan have svært ved at forstå princippet bag pocketmoney som tillægsydelse:

"Jeg tror ikke det er mentaliteten for dem [...] hver anden mandag udskriver jeg nogle sedler, som giver dem et overblik over, hvor meget fravær de har haft de sidste 14 dage [...] hvor i stedet for at hidse sig op og alt muligt andet, så siger jeg til dem 'Jamen hvis du nu sad i for eksempel i Syrien eller Afghanistan eller Iran og du øh...og du ikke gik op og sagde du var syg [...] hvordan ville det så være? Ville du få dine penge eller ville du ikke få dine penge. Jaaa...okay, så ville de nok ikke få noget [...] 'Ville du have et arbejde så efterfølgende', nej det ville de heller ikke [...] det er jo de samme regler, der er her i Danmark, ikke også. Og hvis man prøver at anskueliggøre det overfor dem, sådan på en stille og rolig, fornuftig måde, så kan man faktisk godt vise dem, om det så er unge eller det er ældre, så kan de godt forstå det" (Bilag V: 289).

I tråd med Jonnas betragtning benytter Kim også en sidestilling mellem et arbejde og asylansøgeres pligt til skolegang og/eller aktivering til at forklare de unge uledsagede asylansøgere, hvorfor de skal melde sig syge for at være berettigede til pocketmoney. På denne måde oplever Kim, at de unge forstår princippet bag pocketmoney.

Ud fra henholdsvis medarbejdernes og de unges perspektiv er der tydeligvis forskellige opfattelser af, hvornår sygdom anerkendes som sygefravær i forhold til skole/aktivering. Som udfoldet i første analysedel oplever de unge, at der ikke tages hånd om deres sygdomsrelaterede problemer og føler sig uretfærdigt behandlet, da de i stedet bliver sanktioneret. Den form for socialt arbejde, der udføres i denne sammenhæng, kan forstås i et læringsteoretisk perspektiv. At de unge ikke møder op i skolen, er en adfærd, som forsøges forhindret gennem en sanktioneringstankegang, der er bestemt oppe fra i asyloperationsmetoden, hvor de unge bliver trukket i tillægsydelsen (Hutchinson & Oltedal 2006: 146). En sanktioneringstankegang kan dog have en negativ indflydelse på relationen mellem medarbejderen og asylansøgeren (Caswell 2013: 229), da de unge, som tidligere nævnt, kan miste troen på, at deres psykiske og/eller fysiske problematikker bliver taget alvorligt af asylcentrets medarbejdere, hvormed tilliden til dem svækkes. Her kan sanktionering af de unge altså ikke forenes med socialt arbejde, hvor de unges behov for omsorg i forhold til deres psykiske og/eller fysiske problemer imødekommes. I samme ombæring oplever de unge, på baggrund af første analysedel, at deres behov for tryk og sociale relationer heller ikke anerkendes. Medarbejderne ser i denne forbindelse behov for kvalificering af det sociale arbejde, hvilket uddybes i det følgende.

Beboermentorer som støttende foranstaltning

Som belyst, er det altså medarbejdernes opfattelse, at de unge oplever stor kontrast mellem det at bo på et børnecenter og bo på et opholdscenter. De oplever derfor et behov for at styrke samarbejdet mellem børnecentre og opholdscentre således, at overgangen bliver tryk og mere forudsigelig for de unge. En støttende foranstaltning, der kunne forberede de unge på at flytte til et opholdscenter, er at lade dem besøge et opholdscenter, mens de stadig bor på et børnecenter: *"En enkelt gang har vi oplevet nogen komme på besøg, ik...men øh det er meget, meget, meget sjældent [...]"* (Bilag V: 268). Det er altså ikke en ordning, som er sat i værk endnu. Medarbejderne mener dog heller ikke, at et besøg på opholdscenter vil være tilstrækkeligt til at forberede de unge på at flytte. Både fra ledelsens side og medarbejdernes side er der brug for: *"Sådan en udslusning skråstreg indslusning"* (Bilag V: 268). Her foretager Klaus en sammenligning med udslusningsafdelinger tilknyttet døgninstitutioner for eksempelvis anbragte unge. Han mener, at unge uledsagede asylansøgere på samme måde har behov for en flydende overgang fra børnecenter til opholdscenter, hvor de med støtte fra en mentor gradvist kan blive mere selvstændiggjorte. Da medarbejderne blot er på arbejde i hverdagene fra kl. 8-16 og desuden hovedsageligt besidder

administrative arbejdsopgaver, diskuterer medarbejderne mulighederne for at inddrage beboere på opholdscentret som en slags mentorer for de unge. Ved en beboerdreven mentorordning er medarbejderne enige om, at det kræver en vis mængde ressourcer at være mentor. På baggrund af at mange asylansøgere er prægede af traumatiske oplevelser, kan beboerne, i medarbejdernes perspektiv, mangle overskud til at være mentor. Martin mener i denne sammenhæng, at ansvaret som mentor for en ung uledsaget kan virke overvældende for beboerne: *"Vi har jo nogle [beboere] der er ressourcestærke, ik...men vi må ikke bare misbruge dem [...]"* (Bilag V: 273). Dette er flere af medarbejderne enige i, og Klaus fortsætter:

"[...] de [beboerne] er heller ikke ressourcestærke 24/7, fordi de har jo også deres ups and downs, ik [...] det vil også være rigtig fint at de kunne det, men det kan [med tryk på] de ikke, altså...og vi kan heller ikke regne med, at de er her om fire måneder, eller et halvt år [...] og det mener jeg ikke vi skal forlange af dem, at de skal [...] fungere og så tilsidesætte nogle ting for dem selv [...]" (Bilag V: 273-274).

Klaus mener altså, at en mentorløsning drevet af beboere kan komme til at kræve så meget af dem, at de er nødsaget til at tilsidesætte nogle af deres egne behov, hvilket ifølge Klaus ikke er forsvarligt: *"Altså ud fra et professionelt synspunkt, så synes jeg jo ikke det er vores beboeres ansvar at tage vare på vores nyankomne unge mennesker, det er jo det, vi ligesom må være opfattet at være ansat til [...]"* (Bilag V: 273). Ud fra et professionelt perspektiv er det i stedet medarbejdernes opgave at tage sig af de unge, og Klaus tydeliggør, at en mentorordning drevet af beboere, bare er: *"[...] fra Regeringens side, en måde at spare penge på [...] og overskueliggøre den mangel på ressource vi så har, i de tilfælde hvor vi modtager de unge mennesker, der har behov for...for ekstra...opmærksomhed"* (Bilag V: 273-274). De nuværende strukturelle rammer på asylområdet medvirker altså til, at der ifølge Klaus er mangel på ressourcer, hvormed en beboerdreven mentorordning vil dække denne mangel, til trods for at ansvaret ikke bør overdrages beboerne. I stedet mener Martin at: *"Det man kunne ønske, det er selvfølgelig, at vi havde nogle flere ansatte [...]"* (Bilag V: 272). En beboerdreven mentorordning som løsning vil være en uholdbar løsning, ifølge medarbejderne, da de mener, at ansvaret som mentor vil belaste de pågældende beboere og føre til, at de må tilsidesætte deres egne behov. Medarbejdernes råderum til at udtænke løsninger, der kan kvalificere det sociale arbejde i forhold til unge uledsagede asylansøgere, er dermed yderst

begrænsede, hvorfor der kan stilles spørgsmål ved, hvorvidt de strukturelle rammer på området overhovedet rummer forudsætningerne for, at medarbejderne kan imødekomme de unges behov. I denne diskussion er det interessant at inddrage en anden aktør i feltet, den koordinerende frivilligkonsulent tilknyttet asylcentret, der har et andet perspektiv på en mentorordning varetaget af beboere. I modsætning til medarbejderne anser frivilligkonsulenten en beboerdreven mentorordning som en løsning i forsøget på at lette de unges overgang fra børnecenter til opholdscenter: "[...] jeg godt li' tanken om, at man måske kunne skaffe nogle mentorer...altså simpelthen uddanne nogle voksne [...] blandt vores beboere her [...]" (Bilag Y: 311). Frivilligkonsulenten fortæller videre, at mentorordningen kan fungere som en praktik for voksne beboere, hvor de kan optjene den føromtalte tillægsydelse. Mentorernes opgave skal ifølge frivilligkonsulenten være at byde de unge velkommen, når de flytter ind på asylcentret og være: "[...] en far...øh på en eller anden måde for dem når de kommer [...]" (Bilag Y: 311). Her forestiller han sig, at voksne beboere på asylcentret kan fungere som mentor for de unge og dermed som en form for forælder. Mentorordningen vil fungere som: "[...] tryghedsskabende foranstaltninger [...]" (Bilag Y: 313), da mentoren kan skabe tryghed på et ukendt og nyt center ved eksempelvis at informere de unge om, hvordan reglerne er på stedet samt sikre, at de unge kommer med skolebussen om morgenen. Derved kan de unge skabe en relation til mentoren og blive mere tryk på asylcentret ved at kende nogen: "[...] så der ikke er 400 fremmede, men der kun er 399 fremmede [...]" (Bilag Y: 313). Derudover er det i frivilligkonsulentens perspektiv ikke kun de unge, der vil have gavn af mentorordningen. Også de voksne beboere, der påtager sig rollen som mentor, vil få noget ud af det: "[...] der er faktisk mange her, der sidder og mangler noget [...] at give mennesker et ansvar, der gør jo også, at de vokser og [...] det er jo et ansvarsfuldt job kan man sige på den måde og være mentor" (Bilag Y: 313). Frivilligkonsulenten udtrykker her, at det at fungere som mentor for en uledsaget ung kan opleves som et meningsfuldt foretagende for voksne beboere på centret, der netop længes efter noget meningsfuldt at bruge deres tid på. Ud fra frivilligkonsulentens erfaringer vil en mentorordning varetaget af beboere altså både gavne de uledsagede unge og de beboere, der fungerer som mentorer. På baggrund af frivilligkonsulentens positive syn kan mentorordningen med afsæt i Honneths terminologi ses som en mulighed for, at parterne kan udvikle en relation, og dermed øges deres trivsel i en sårbar og afventende situation som asylansøgere. De unges relation til en mentor kan netop siges at skabe en indgang til større fællesskaber på opholdscentret, mens

beboernes virke som mentorer kan opleves som en meningsfuld beskæftigelse, hvor de ved at tage hånd om et andet menneske kan føle, at der er brug for dem både fra de unges side men også i fællesskabet på asylcentret.

Både medarbejderne og frivilligkonsulenten ser det som en forudsætning, at en beboer, der påtager sig ansvaret som mentor for en uledsaget ung, skal være ressourcestærk. Mens medarbejderne i denne sammenhæng mener, at opgaven som mentor vil overdrage for meget ansvar til vedkommende, der er mentor, mener frivilligkonsulenten, at: "[...] *der er også enormt mange ressourcestærke beboere her, som sagtens kunne påtage sig den opgave*" (Bilag Y: 313). På baggrund af mentoropgavens meningsgivende karakter opfatter frivilligkonsulenten altså mentorordningen som en givtig beskæftigelse for beboerne. Dette afsnit omhandlede medarbejdernes perspektiver på en mentorordning som støttende foranstaltning, mens det følgende afsnit rummer medarbejdernes overvejelser over, hvordan de unge påvirkes af at omgås beboere, der er ældre end dem selv.

Mangfoldig beboersammensætning gavner de unge

Som beskrevet i første analysedel, medvirker den blandede beboersammensætning på et opholdscenter til oplevelser af utryghed og manglende tillid blandt de unge uledsagede asylansøgere, da de føler sig forskellige fra beboere, der er meget ældre end dem selv. Disse følelser blev i nogle af de unges tilfælde erstattet af en tillidsfuld venskabelig relation til roommates, når de oplevede samhørighed med roommaten. At de unge kan opleve overgangen fra børnecenter som voldsom i forhold til beboersammensætningen er ligeledes medarbejdernes erfaring. Jonna fortæller:

"[...] det er også noget af en overgang at komme fra et børnecenter, hvor der er lidt mere struktur på deres værelser, på deres hverdag, ikke...og så herved i et hus, hvor de skal bo sammen med fire eller fem andre, hvor halvdelen ligger og snorker ikke og så og den anden halvdel der er ikke blevet vasket i tre uger eller sådan et eller andet...det er [med tryk på] en virkelig voldsom overgang de oplever" (Bilag V: 271).

På opholdscentret er det, ifølge Jonna, en voldsom omvæltning for de unge pludseligt at bo med voksne asylansøgere, hvis hverdag ofte er ustruktureret, mens de har været vant til en struktureret

hverdag på børnecentret. De vaner og uvaner, som de unges roommates har, præger de unge, hvilket Martins erfaring vidner om:

"[...] nogle [uledsagede unge] ved vi jo kommer i klædedragter, særligt afghanerne, der beder, lige så snart du så flytter over på et voksencenter, så det måske ikke så velanset at ligge med røven i hver ende på værelset og bede ikk, for du bliver påvirket af det de andre gør , det nok bedre at tage en flaske vodka, det er i hvert fald det vi har oplevet" (Bilag V: 266-267).

Martins oplevelse tydeliggør altså, at uledsagede unge er letpåvirkelige. Citatet viser, at nogle unge, der har været vant til at bede, fralægger sig dette ritual, og påvirkes af deres roommates' vaner, selvom disse kan ligge langt fra de overbevisninger, som de er vokset op med. Til forståelse af hvordan de unge reagerer, mener Martin, at man skal have for øje, at unge der kommer fra et børnecenter, hvor der er helt anderledes forhold: *"Man skal også tænke på, at vores børn der kommer fra børnecentrene, den dag de fylder 18 bliver de flyttet, der ikke været spiritus, der har været udgangsforbud efter kl. 22, lige pludselig så er døren åben for dem"* (Bilag V: 272). Dermed skal de unge fra den ene dag til den anden tage ansvar for sig selv i frie rammer, i modsætning til hvad de har været vant til på børnecentret. Som analyseret ud fra både de unges oplevelser og medarbejdernes erfaringer, befinder de unge sig i en udsat position, når de flytter til et opholdscenter, da de er afskåret fra deres familie og venner fra hjemlandet, og dermed skal klare sig selv. At de unge, ud fra medarbejdernes perspektiv, let påvirkes af de beboere, som de bor sammen med, kan være tegn de unges fundamentale behov for at have nogen at støtte sig opad, hvorfor de til trods for deres roommates eventuelle uvaner finder samhørighed med dem. Som belyst i første analysedel, præges en del af de unge af manglende motivation, hvilket kan medvirke til, at de opholder sig meget på deres værelser. Dermed kan de, i kraft af deres vanskelige situation, mangle overskud til at opsøge andre beboere, med hvem de kan skabe mere gunstige relationer. Et fællesskab med roommates, hvor de samles om eksempelvis druk, hænger næppe sammen med en hverdag med struktur og skolegang. I den sammenhæng vil de unges muligheder for at deltage i undervisning samt meningsfulde aktiviteter blive forringede, hvilket, som analyseret i første analysedel, ligeledes kan mindske deres forudsætninger for at blive en del af gavnlige fællesskaber på centret samt blive en del af det danske samfund.

Mens det i første analysedel blev belyst, at flere beboerrådsmedlemmer ville anbefale, at de unge i alderen 18 til 25 år blev samlet i boenheder på asylcentret, vil det i medarbejdernes optik, gavne de unges behov for tryghed samt tilhørsforhold til et fællesskab, hvis de unge bor med: *"en mangfoldig gruppe af beboere"* (Bilag V: 270), i stedet for at bo samlet blot med andre unge. Jonna forestiller sig, at: *"[...] det bliver én stor festbule"* (Bilag V: 271), hvis de unge bor sammen adskilt fra øvrige beboere. Ifølge Klaus er det en god idé: *"[...] at blande de modne og de umodne [...]"*, så de unge også bor blandet med familier på centret, da: *"[...] alle vores familier er virkelig en...en...altså det er sgu en positiv...hvad skal man sige...grundsten et eller andet sted, i at komme på sådan et center her"* (Bilag V: 269). I Klaus' perspektiv kan familierne på centret skabe et positivt og trygt miljø for de unge, mens eksempelvis: *"[...] unge singlemænd [...] kan appellere lidt til de unge mennesker i forhold til fest og farver og sådan noget"* (Bilag V: 269-270). Unge singlemænd kan altså, ifølge Klaus, have tendens til at præge de unge, der kommer fra et børnecenter, i en negativ retning. I Kims optik handler det yderligere om, hvilke karaktertræk de pågældende familier eller voksne har, og måden de agere på over for de unge:

"[...] det kommer også meget an på [...] om man har [...] nogle ressourcestærke mennesker boende på asylcentret, som egentlig kan være, kan man sige en ledestjerne [...] som kan varetage den der rolle i og være opdragende i forhold til dem [de unge] [...] Nogle som kan fortælle dig, 'Jamen du skal opføre dig ordentligt, gøre sådan...gå i skole'" (Bilag V: 270-271).

Ud fra Kims beretning er det altså en forudsætning, at de ældre beboere rummer en vis mængde ressourcer for at kunne præge de unge i en positiv retning ved at påtage sig en opdragende rolle, hvilket, som anskueliggjort i forrige afsnit, ligeledes blev anset som en forudsætning for, at beboere kunne varetage rollen som mentor for de unge. Som nævnt er det medarbejdernes opfattelse, at de unge i høj grad påvirkes af de beboere, som de omgås meget med. Da de omgås deres roommates hver dag, kan de påvirkes af roommatens adfærd, som eksempelvis rygning og druk, og imitere denne adfærd. Dette kan forstås ud fra Edwin Sutherlands forståelse af sociale problemer. De unges tilknytning til roommates på asylcentret kan medvirke til, at de indlærer den adfærd, de er vidne til i interaktionen med roommaten. Dermed kan unges indlæring af problemadfærd skyldes deres tilknytning til deres roommates (Ejrnæs & Monrad 2013: 59-60). Ud fra dette perspektiv kan medarbejdernes betoning af beboerrollemodeller have en positiv indflydelse på de unge uledsagede asylansøgere, ved at de udøver en form for social kontrol over for de unge.

Ovenstående tydeliggør altså, at medarbejderne ser fordele ved at uledsagede unge omgås beboere i forskellige aldre. For at øge de unges forudsætninger for at udvikle sig både personligt, fagligt og leve en meningsfuld tilværelse, er det, på baggrund af medarbejdernes erfaring, dermed af stor betydning, at de unge har nogle rollemodeller, der kan guide dem i at opføre sig på en socialt accepteret måde, tilskynde dem til at følge skolegangen samt udvikle gavnlige sociale relationer med, mens de bor på et opholdscenter.

Når uledsagede unge og en ressourcestærk voksen/familie med samme etnisk baggrund har skabt en relation, er der i Kims optik dannet grobund for, at de unge kan læne sig opad nogle rollemodeller. Ifølge Kim lytter de unge mere til nogle med samme etniske baggrund end til medarbejderne på asylcentret: *"Fordi én ting er, hvad vi siger, noget andet er hvis der kommer nogle fra deres egen etniske baggrund [...] det virker stærkere på dem"* (Bilag V: 271). Dermed mener Kim altså, at beboerne har en anden indgangsvinkel til de unge, hvilket er en styrke i forhold til at nå ind til de unge og dermed tilskynde dem til eksempelvis at deltage i skolens undervisning og opføre sig på en social legitim måde. Denne anskuelse ses i tråd med beboerrådsmedlem Innas synspunkt, som skitseret i første analysedel, da hun mener, at det vil være gavnligt for de uledsagede unge, hvis de samles i boenheder med andre med samme kulturelle baggrund. Hermed vægter både Kim og Inna betydningen af, at beboerne indbyrdes har et kulturelt fællesskab. Ud over at medarbejderne har en anden kulturel baggrund end de unge, kan deres position som professionelle inden for asylområdet ligeledes have betydning for deres relationer til de unge. Dette kan skyldes, at de unge kan have svært ved at gennemskue, hvilken rolle medarbejderne har på asylcentret, da de er ansatte i asylsystemet. Dermed kan de unge, i tråd med den præsenterede forskning, nære mistillid til medarbejderne på centret, mens de i stedet kan føle sig mere trygge ved beboere, der tilmed har samme kulturelle baggrund som dem. Ud fra medarbejderes synspunkt findes der altså fordele ved en mangfoldig beboersammensætning på centret, hvilket de ligeliges udtrykker i forhold til aktiviteter for de unge, som udfoldes i det følgende afsnit.

Vanskelige betingelser for nye tiltag

Klaus mener, at det vil være gavnligt for både de unge og de øvrige beboere, at mødes om fritidsaktiviteter på tværs af alderstrin:

"Jeg synes det er rigtig fint, hvis de kan spille fodbold sammen med nogle der er ti, eller femten eller tyve år ældre end dem selv. Selvfølgelig er det det, og det er jo netop der, hvor man kan få de der sociale rammer og de sociale bånd eller relationer skabt til noget, der er mere givtigt end de tre andre, der sidder på værelset og ryger hash eller drikker bajere [...]" (Bilag V: 278-279).

Ved at mødes om aktiviteter ser Klaus således potentiale for, at beboere på tværs af aldersforskelle kan skabe sociale bånd. Et fællesskab omkring aktiviteter giver altså mulighed for at møde nogle andre mennesker end dem, de unge bor på værelse med, og dermed skabelsen af mere frugtbare relationer. Dette perspektiv på aktiviteter adskiller sig fra de unges og beboerrådets, som blev belyst i første analysedel, da de unge og beboerrådet ser fordele ved at opdele de unge fra de ældre ikke bare i forbindelse med boforholdene, men også i forhold til aktiviteter. At motivere de unge til aktiviteter er en udfordring, da medarbejderne har erfaret, at en stor del af de unge mangler motivation til at aktivere sig selv, hvilket også gjorde sig gældende i de unges perspektiv. I den forbindelse har Klaus erfaringer med at motivere de unge til aktiviteter ved at henvende sig direkte til dem: *"Jeg oplever også, at vi går ud og siger 'Hej, nu skal du komme med mig' så følger de jo med, og så kan vi egentlig godt motivere dem til at deltage i forskellige tiltag og sådan noget. Men lige så snart man slipper det igen, så drysser det fra hinanden"* (Bilag V: 279). For at blive motiveret har de unge altså brug for, at andre rækker en hånd ud, mens opretholdelse af forskellige aktivitetstiltag ligeledes kræver, at andre tager styringen. Samme udfordringer ser Kim, der står for kampsport med unge fyre fra centret, men har selv været tilstede et stykke tid:

"[...] så kan man se tilgangen dertil [laver lyd] den går ned med det samme. Øh...fordi en ting er, at der står to beboere som...og højst sandsynligt er langt bedre [...] end jeg er, men [med tryk på] hvis jeg ikke er der, så kommer de andre ikke fordi... altså sådan er det. Så vi kan sagtens skyde en masse ting i gang og så overlade det til beboerne, men...så går det ned...for ellers skal beboerne være ekstremt ressourcestærke [...]" (Bilag V: 282).

Medarbejderne er enige om, at det kun er ganske få beboere, som ville kunne sikre, at tilslutningen til aktiviteter blev bevaret. Der er altså behov for, at vedkommende er ressourcestærk og har respekt fra de andre beboere, som derved kan motivere de andre beboere. Dette tydeliggør, at mulighederne for stabile aktiviteter for blandt andet de unge er begrænsede, da medarbejderne samtidig har svært ved at finde tid til at arrangere aktiviteter, da: *"[...] vi hele tiden får så mange nye*

opgaver pålagt" (Bilag V: 281). Som nævnt tidligere er der meget få medarbejdere pr. beboer sammenlignet med på børnecenter, hvilket besværliggør planlægningen af aktiviteter, ifølge Klaus:

"Vi har en masse mountainbikes, men det skal i skemasættes for at få det til at fungere [...] altså i netværksgruppen [...] der er vi nødt til at sætte det ned på et stykke papir for ellers så sker der ikke noget, vi har forsøgt flere gange, jamen bare at få det struktureret på en eller anden måde, men det er virkelig svært [...] på grund af ressourcer" (Bilag V: 281).

Her er det hovedsageligt manglen på personalemæssige ressourcer, som skaber udfordringer, da der ellers er eksempelvis mountainbikes til rådighed. Det økonomiske aspekt spiller her også en stor rolle i forhold til mulighederne for at arrangere udflugter: *"[...] vi skal jo spare, højst sandsynligt vil det blive sammen med alle de andre, vi kan ikke lave en tur kun for unge og det er jo maks. to gange om året [...]"* (Bilag V: 280-281). Dermed skaber de strukturelle rammer, i form af økonomi, begrænsninger i forhold til at lave inkluderende tiltag for unge uledsagede asylansøgere. I og med at medarbejderne vurderer, at nedskæringer i blandt andet personalebemandingen medvirker til, at medarbejderne er hindrede i forhold til at foranstalte aktiviteter for de unge, er der tegn på, at det sociale arbejde, i mange tilfælde ikke lever op til målet om at sikre asylansøgere et værdigt ophold, hvilket er beskrevet i kontrakten mellem det pågældende asylcenter og Udlændingestyrelsen (jf. "Det sociale arbejde på asylcentret"). Dette kan forstås ud fra Honneths perspektiv, hvor forholdene på opholdscentret kan siges at vanskeliggøre de unges muligheder for at udfolde sig i samt deltage i meningsfulde aktiviteter. Til trods for det lave antal medarbejdere på opholdscentret og administrativt prægede arbejdsopgaver vidner Kims engagement i kampsport med nogle unge fyre om, at medarbejderne har *nogle* muligheder for at iværksætte aktiviteter med de unge. Træningen foregår på en lokal skole, og om denne fortæller Kim:

"[...] altså det træning som jeg har [...] der er vi nået så langt [...] så de to knægte, som hjælper mig, har fået en nøgle, som de bruger derop til...øh og det er jo simpelthen bare lavet på ren og skær...tro...på, at de opfører sig ordentligt. Og den har de så haft i det her lange stykke tid, hvor jeg ikke har kunnet deltage [...]" (Bilag V: 279-280).

Kims oplevelse med at låne en nøgle ud til de unge fyre, da han ikke selv er tilstede, vidner altså om, at han har tillid til, at de unge kan bære et ansvar og opføre sig på en socialt forsvarlig måde. Det

har vist sig, at fyrene levede op til Kims forventninger, da han ikke havde modtaget klager eller lignende over de unges brug af lokalerne på den lokale skole. Kims erfaring med at lave kampsport med unge er altså et eksempel på et sportsligt fællesskab mellem de unge og en medarbejder. Ud fra Honneths perspektiv er dette fællesskab gavnligt for alle parter, da de indbyrdes har opbygget en tillidsfuld relation, hvilket ses i kraft af, at Kim har tillid til fyrene kan tage ansvar for lån af nøgle til den lokale skole. At Kim viser dem tillid, kan ligeledes påvirke lokalsamfundets opfattelse af de unge, og i kraft af Kims 'godkendelse' kan deres muligheder for at blive en del af lokale fællesskaber samt fællesskaber på asylcentret øges. Samtidig har de i interessefællesskabet mulighed for at udfolde sig selv gennem meningsfulde aktiviteter, hvormed de anerkendes for deres sportslige evner, hvilket ligeledes kan give betydningsfuldt indhold i deres liv her og nu.

Grundlæggende er medarbejdernes forudsætninger for at arrangere inkluderende aktiviteter for unge uledsagede asylansøgere altså begrænsede. Derfor kan det være en mulighed at inddrage frivilligt socialt arbejde på opholdscentret, hvilket dog er svært at sætte i værk ifølge frivilligkonsulenten: "[...] historisk så har det været svært og få dem nu her i [byens navn] og det har jo lidt med byens størrelse at gøre, lidt med byens sammensætning af beboere at gøre også" (Bilag Y: 294). Der er altså svært at hverve frivillige i den by, hvor opholdscentret er placeret. Frivilligkonsulenten mener, at det vil give mest mening med unge frivillige til arbejdet med unge uledsagede asylansøgere, da han ikke mener, at ældre mennesker kan motivere de unge og uddyber dette med, at det ikke nytter noget, at der: "[...] kommer sådan en gammel som mig og skal sige til den 18-årige 'Hvad skal vi lave?' Det virker ikke så godt, som hvis der kommer én ung og siger 'Skal vi ikke lave noget sammen?'" (Bilag Y: 302). At unge frivillige vil have en bedre tilgang til de unge uledsagede asylansøgere er, ifølge frivilligkonsulenten, svært at imødekomme, da det ofte er en ældre generation, der ønsker at være frivillige: "[...] det jo pensionister og efterlønnere vi har [...] Der er ikke den der mellemgruppe der, sådan af de her fra 30 til 45-50 år, den gruppe af frivillige har vi ikke ret mange af" (Bilag Y: 300). Han anser det altså som en stor udfordring at finde nogle, som er unge, der vil være frivillige, som end ikke er for unge til at varetage opgaven: "[...] det er det der med at finde nogen, der er modne nok og mod på det også" (Bilag Y: 307). Dette tydeliggør altså, at der grundlæggende findes ugunstige forudsætninger for at iværksætte aktiviteter for blandt andet de unge, både med de professionelle og frivillige som primus motorer.

Kapitel 6: Konklusion og afsluttende refleksioner

Konklusion

Dette afsnit rummer konklusionerne, der er frembragt gennem analysen og besvarer dermed specialets problemformulering:

Hvordan imødekommes unge uledsagede asylansøgere behov på et opholdscenter, når de flytter fra et børnecenter, og hvordan kan inklusionen af de unge kvalificeres på et opholdscenter, så de unges behov så vidt muligt imødekommes?

For at undersøge dette tog vi afsæt i både et brugerperspektiv, herunder unge uledsagede asylansøgere samt beboerrådsmedlemmer og et professionelt perspektiv, som indebar medarbejdere på asylcentret og den koordinerende frivilligkonsulent. Med udgangspunkt i de unge uledsagede asylansøgere oplevede de overgangen fra børnecenter til opholdscenter som vanskelig. Deres oplevelse af at bo på et opholdscenter er præget af utryghed, mangel på sundhedsbehandling samt mad, afsavn af nære sociale relationer, da de ikke befinder sig samme sted som deres familier, samt mangel på meningsfuld undervisning og fritidsaktiviteter. Dermed er de unge, ud fra Erik Allardts behovsbegreb, præget af manglende behovsdækning i form af psykisk velfærd, materiel velstand og social velfærd. De unge oplever altså ikke individuel velfærd ud fra standarten i samfundet. Derimod præges de unge af systematiske krænkelseserfaringer med afsæt i Axel Honneths forståelse af anerkendelse. Dette gør sig gældende, da de befinder sig langt fra deres primærrelationer, da de ankom til Danmark uledsaget. Her oplever de udfordringer ved at skabe relationer til medarbejderne på opholdscentret i modsætning til på børnecentret, hvilket betyder, at de mangler anerkendende relationer. Samtidig er de blot berettiget til akut sundhedsbehandling, hvorfor de oplever manglende anerkendelse af deres sundhedsbehov og dermed retlig krænkelse, da de ikke har rettigheder på lige fod med danske statsborgere. Ligeledes oplever de unge, at de ikke modtager meningsfuld undervisning, og erfarede dermed solidarisk krænkelse. De strukturelle rammer på asylområdet kan siges at sætte begrænsninger for, at de unges behov bliver imødekommet. Dels på grund af de sparsomme ressourcer, som området tildeles, der giver sig til kende i mangel på medarbejdere og lange ventetider på asylsagsbehandlingen.

Tager man udgangspunkt i de professionelles og frivilligkonsulentens perspektiv, er det ligeledes deres erfaringer, at de unge uledsagede asylansøgere oplever overgangen til opholdscentret som voldsom. De professionelles muligheder for lave relationsarbejde med støtte til de unge, er i denne forbindelse dog yderst begrænsede, hvilket ligeledes grunder i de strukturelle rammer på området. Dette har ligeledes indflydelse på deres muligheder for at udtænke og iværksætte nye aktivitetstiltag, som derfor er yderst begrænsede, da også tilslutningen af frivillige i området er lav. Dog er få muligheder for deltagelse i aktiviteter på centret, men de unge har i nogen grad manglende motivation, hvilket deres situation som afventende asylansøger med eventuelle traumer og psykiske problemer kan have indflydelse på.

Et yderligere fund gjorde sig gældende i den herskende sanktioneringstankegang. Det sociale arbejde præges af sanktionering, da der forsøges at disciplinere de unge til at deltage i skole, hvorved en forståelse af at de unges fravær kan skyldes psykiske og/eller fysiske problemer udelukkes.

De professionelles har altså manglende handlemuligheder for at imødekomme de unge uledsagede asylansøgers behov og dermed øge deres inklusion i fællesskaber opholdscentre samt i det danske samfund. De strukturelle rammer på området hindrer dette og fører i stedet til, at de unge uledsagede asylansøgere oplever systematiske krænkelserfaringer.

Afslutningsvist er det væsentligt at diskutere specialets videnskabelige kvalitet. Specialet rummer træk fra praksisforskning og søger dermed at skabe anvendelsesorienteret viden. Praktikerne har været medvirkende i udformningen af specialets problemstilling, hvilket har præget vores undersøgelse, som ville have været anderledes, hvis brugerne i stedet var inddraget helt fra start, hvormed brugerperspektivet kunne siges at stå stærkere. For netop at leve op til målet om at skabe anvendelsesorienteret viden vil vi efter specialeforsvaret besøge asylcentret igen og videreformidle vores viden om de unge uledsagede asylansøgers krænkelserfaringer samt præsentere forslag til aktiviteter og tiltag, der kan øge de unges trivsel, til trods for at forudsætninger for dette er begrænsede på centret. Vi har anvendt kvalitative interviews som dataindsamlingsmetode, hvilket, med udgangspunkt i specialets hermeneutiske udgangspunkt, har givet et dybdegående indblik i de forskellige aktørers perspektiver på problemstillingen. For at opnå større forståelse kunne det være ideelt at kombinere interviews med eksempelvis deltagende observation og på den måde få indblik

i faktorer, der ud fra aktørernes perspektiv kan være ubevidste og derfor spille ind på problemstillingen.

Afsluttende refleksioner

Gennem specialet fandt vi frem til, at unge uledsagede asylansøgere oplever systematiske krænkelser. Her finder vi det relevant at reflektere over deres muligheder for at kæmpe for anerkendelse. Ifølge Honneth kan krænkelser af ens selvforståelse påvirke en i sådan en grad, at man finder motivation til social og politisk modstand - en kamp for anerkendelse (Honneth 2006: 176, 180). Honneth udtrykker endvidere: "*[...] hvorvidt [...] følelsen af krænkelser bliver til en politisk-moralsk overbevisning, afhænger først og fremmest af det berørte subjekts politiske og kulturelle omverden*" (Ibid.: 184). Han tilføjer, at der skal en social bevægelse til, før krænkelserne kan omdannes til politisk modstand (Ibid.). Asylansøgere kan siges at befinde sig i ingenmandsland, da de ikke længere hører til hjemlandet, men samtidig ikke er blevet optaget i asyl landet og dermed ikke anses som en medborger. Derfor er de i en position, hvor de har ringe forudsætninger for at kæmpe for intersubjektiv anerkendelse. I kraft af deres position som asylansøger er det vanskeligt for dem at blive hørt, selv som gruppe. I stedet oplever de social og retlig udelukkelse fra samfundet, hvor deres systematiske krænkelser undertrykkes af det politiske system, da de ikke tages op af den herskende politiske agenda (Honneth 2006: 17).

Vi oplevede netop i interviewsituationen deres motivation for at blive hørt af os som repræsentanter fra det danske samfund. Det fremstod for os, at de anså interviewet som en mulighed for at fortælle om den frygtelige situation, de oplever at befinde sig i. Derfor kan interviewet ses som en kamp for anerkendelse, som udtrykker deres behov for forandring. Det var tydeligt, at de var blevet interviewet mange gange før i forhold til deres situation, og alligevel sporede vi en vis håbløshed, der kan skyldes, at de ikke oplever, at dette fører bedre forhold og anerkendelse. Vi gik til undersøgelsen med en ambition om at udvikle selve modtagelsen og inklusionen af de unge uledsagede asylansøgere, når de kom fra børnecenter til opholdscenter. Gennem undersøgelsen udledte vi dog, at det ikke blot er modtagelse og inklusion, der har behov for ændringer, men at de oplever krænkelser på flere områder. Det er altså de overordnede strukturelle og politiske rammer, som skal rykkes, for at de unge vil kunne opleve forandringer, som vil kunne få dem til at føle sig anerkendt som person i samfundet. Dette påvirker derfor vores

muligheder for at ændre praksis, da samfundssynet og manglen på ressourcer kan siges at fastholde de unge uledsagede asylansøgere i en position, hvor de oplever krænkelser. Praksis' muligheder for at skabe forandring begrænses til små inkluderende tiltag i forbindelse med overgangen fra børnecenter til opholdscenter. Derfor har vi med afsæt i denne undersøgelse fokus på at facilitere de knappe ressourcer, der er, så de unges behov imødekommes, så vidt det er muligt.

Litteraturliste

- Allardt, E. (1975): *Att Ha, Att Älska, Att Vara – Om Välfärd i Norden*. Lund: Argos Förlag AB.
- Andersen, M. (2015): "Borgerperspektiver som drivkraft i sociale analyser" i Harder, M. & Nissen, M. (red.): *Socialt arbejde i en foranderlig verden*. København: Akademisk Forlag.
- Antoft, R. et al. (2012): "Kvalitativ sociologi: Renæssance, særegenhed, mangfoldighed" i Antoft, R. et al. (red.): *Håndværk & Horisonter – Tradition og nytænkning i kvalitativ metode*. Odense: Syddansk Universitetsforlag.
- Antoft, R. & Salomonsen, H. (2012): "Det kvalitative casestudium – introduktion til en forskningsstrategi" i Antoft, R. et al. (red.): *Håndværk & Horisonter – Tradition og nytænkning i kvalitativ metode*. Odense: Syddansk Universitetsforlag.
- Bendixen, M. (2016a): *Alene i et fremmed land – Uledsagede flygtningebørn*. Sidst set 20.02.2017 på <http://refugees.dk/fokus/2016/juli/alene-i-et-fremmed-land-uledsagede-flygtningeboern/>
- Bendixen, M. (2016c): *Tvivlsom test afgør flygtningebørns alder*. Sidst set 20.02.2017 på <http://refugees.dk/fokus/2016/december/tvivlsom-test-afgoer-flygtningeboerns-alder/>
- Berg-Sørensen, A. (2013): "Hermeneutik og Fænomenologi" i Jacobsen, M. et al. (red.): *Videnskabsteori i statskundskab, sociologi og forvaltning*. København: Hans Reitzels Forlag.

- Bloksgaard, L. & Andersen, P. (2012): "Fokusgruppeinterviewet – når gruppedynamikken er redskabet" i Qvotrup, S. & Jacobsen, M. (red.): *Kvalitative udfordringer*. Viborg: Hans Reitzels Forlag.
- Brinkmann, S. (2013): "Forståelse og fortolkning" i Jacobsen, M. et al. (red.): *Videnskabsteori – i statskundskab, sociologi og forvaltning*. København: Hans Reitzels Forlag.
- Bryman, A. (2012): *Social Research Methods*. New York: Oxford University Press Inc.
- Burchett, N. & Matheson, R. (2010): "The need for belonging: The impact of restrictions on working on the well-being of an asylum seeker", *Journal of Occupational science*, 17:2.
- Caswell, Dorte (2013): "Socialt arbejde på beskæftigelsesområdet – arbejdsløse, aktive tilbud og sanktioner" i Guldager, J. & Skytte, M. (red.): *Socialt arbejde – teorier og perspektiver*. København: Akademisk Forlag.
- Chase, Elaine (2010): "Agency and Silence: Young People Seeking Asylum Alone in the UK" *British Journal of Social Work*.
- Christensen, Else (2006): *Uledsagede asylansøgerbørn*. København: SFI.
- Danmarks Statistik (2017): "Antallet af asylansøgere falder kraftigt" I: *Nyt fra Danmarks Statistik* nr. 67, 20.02.2017 på <http://www.dst.dk/da/Statistik/nyt/NytHtml?cid=22654>
- Dansk Flygtningehjælp (2016): *25 spørgsmål og svar om flygtninge*. Sidst set 06.07.17 på <https://flygtning.dk/nyheder-og-fakta/25-sp%C3%B8rgsm%C3%A5l-og-svar-om-flygtninge>

- Dr.dk (2017): *Antallet af asylansøgere faldt kraftigt sidste år*. Sidst set d. 23.06.2017 på <https://www.dr.dk/nyheder/indland/antallet-af-asylansoegere-faldt-kraftigt-sidste-aar>

- Ejrnæs, M. & Monrad, M. (2013): "Teorier om sociale problemer" i Guldager, J. & Skytte, M. (red.): *Socialt arbejde – teorier og perspektiver*. København: Akademisk Forlag.

- Folketingets EU-oplysning (u.å.): *Flygtningekrise i EU*. Sidst set 22.05.2017 på <http://www.eu.dk/da/fakta-om-eu/aktuelle-sager/flygtningekrise-i-eu>

- Johnson, J. & Rowlands, T. (2012): "The Interpersonal Dynamics of in-Depth Interviewing" i Gubrium, J. & Holstein, J. (red.): *The SAGE Handbook of Interview Research: The Complexity of the Craft*. SAGE Publications Inc.

- Halkier, B. (2012): *Fokusgrupper*. Frederiksberg: Samfundslitteratur.

- Harder, M. & Nissen, M. (2015): "Prolog: Socialt arbejde i en foranderlig verden" i Harder, M. & Nissen, M. (red.): *Socialt arbejde i en foranderlig verden*. København: Akademisk Forlag.

- Healy, Karen (2009): *Socialt arbejde i teori og kontekst. En grundbog*. København: Akademisk Forlag.

- Henriksen, K.; Sørensen, T. & Westersø, P. (2016): *Praksisforskning i socialt arbejde*. København: Hans Reitzels Forlag.

- Honneth, A. (2006): *Kamp om anerkendelse – Sociale konflikters moralske grammatik*. København: Hans Reitzels Forlag.

- Hutchinson, G. & Oltedal, S. (2006): "Læringsteoretiske modeller i socialt arbejde" i Hutchinson, G. & Oltedal, S. (red.): *Modeller i socialt arbejde*. København: Gyldendal uddannelse.
- Juul, Søren (2013): "Hermeneutik" i Juul, S. & Pedersen, K. (red.): *Samfundsvidenskabernes videnskabsteori – en indføring*. Latvia: Hans Reitzels Forlag.
- Kvale, S. & Brinkmann, S. (2012): *Interview – introduktion til et håndværk*. København: Hans Reitzels Forlag.
- Kristiansen, S. & Krogstrup, H. (2012): *Deltagende observation – Introduktion til en forskningsmetodik*. København: Hans Reitzels Forlag.
- Kohli, R. & Mather, R. (2003): "Promoting psychosocial well-being in unaccompanied asylum seeking young people in the United Kingdom" *Child and Family Social Work* 2003, 8.
- Larsen, J. (2010): "Forståelser af begrebet social udsathed" i Rådet for Socialt Udsatte: *Udsat for forståelse – Antologi om socialt udsatte*. København: Silkeborg Bogtryk.
- Launsø, L. & Rieper, O. (2005): *Forskning om og med mennesker – Forskningstyper og forskningsmetoder i samfundsforskning*. København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.
- Mortensen, N. (2009): "Kortlægning af social marginalisering" i Larsen, J. & Mortensen, M. (red.): *Udenfor eller indenfor – Sociale marginaliseringsprocessers mangfoldighed*. København: Hans Reitzels Forlag.
- Nordisk Råd (2016): *Udvalgsforslag om uledsagede flygtningebørn*. Stockholm: Udvalget for Velfærd i Norden.

- Nordisk Samarbejde (u.å.): *Om Nordisk Råd*. Sidst set 06.03.2017 på <http://www.norden.org/da/nordisk-raad/bag-om-nordisk-raad/om-nordisk-raad>

- Nordisk Samarbejde (2016): *Uledsagede mindreårige asylansøgerees rettigheder skal styrkes*. Sidst set 20.02.2017 på <http://www.norden.org/da/aktuelt/nyheder/uledsagede-mindreaarige-asylansoegeres-rettigheder-skal-styrkes>

- Ny i Danmark.dk (u.å): *Søgning – kontrakt*. Sidst set 06.07.2017 på <https://www.nyidanmark.dk/da-dk/Search.htm?keywords=kontrakt&language=da-DK>

- Ny i Danmark.dk (2016a): *Asylcentre*. Sidst set 15.03.2017 på <https://www.nyidanmark.dk/da-dk/Ophold/asyl/asylcentre/asylcentre.htm>

- Ny i Danmark.dk (2016b): *Færre asylansøgere betyder lukning af ca. 4.800 pladser på asylcentre*. Sidst set 16.02.2017 på https://www.nyidanmark.dk/da-dk/Nyheder/Nyheder/udlaendingestyrelsen/2016/lukning_pladser_asylcentre.htm

- Ny i Danmark.dk (2016c): *Færre driftsoperatører på børnecenterområdet i 2017*. Sidst set 15.03.2017 på https://www.nyidanmark.dk/da-dk/nyheder/nyheder/udlaendingestyrelsen/2016/faerre_driftsoperatoerer_boernecenteromraadet_2017.htm

- Ny i Danmark.dk (2016d): *Sundhedsbehandling*. Sidst set 22.06.2017 på https://www.nyidanmark.dk/da-dk/Ophold/asyl/asylansoegernes_vilkaar/sundhedsbehandling.htm

- Ny i Danmark.dk (2016e): *Uledsagede mindreårige asylansøgere*. Sidst set 20.02.2017 på https://www.nyidanmark.dk/da-dk/ophold/asyl/uledsagede_boern.htm

- Ny i Danmark.dk (2017a): *Hvor ligger centrene?* Sidst set 13.03.2017 på https://www.nyidanmark.dk/da-dk/Ophold/asyl/asylcentre/hvor_ligger_centrene.htm

- Ny i Danmark.dk (2017b): *Kontante ydelser.* Sidst set 10.04.2017 på https://www.nyidanmark.dk/da-dk/Ophold/asyl/asylansoegernes_vilkaar/kontante_ydelser.htm

- Olesen, S. (2015): "Metodologiske perspektiver og socialt arbejde" i Christensen, A. et al. (red.): *Viden og videnskabsteori i socialt arbejde – en introduktion til centrale temaer.* København: Hans Reitzels Forlag.

- Patton, M. (2002): *Qualitative Research & Evaluation Methods.* California: Sage Publications, Inc.

- Robson, C. & McCartan, K. (2015): *Real World Research.* London: John Wiley & Sons Ltd.

- Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet (2010) *Bekendtgørelse om undervisning og aktivering m.v. af asylansøgere m.fl.* BEK nr 497 af 03/05/2010.

- Udlændinge- og Integrationsministeriet (2016): *Udlændingestyrelsen (US).* Sidst set 16.02.2017 på <http://uim.dk/us>

- Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet (2016a): *Tal og fakta på udlændingeområdet 2015.* Sidst set 24.05.2017 på https://www.nyidanmark.dk/NR/rdonlyres/EBDF83E7-B151-4B3B-A87C-CC291B29CF14/0/tal_og_fakta_2015.pdf

- Udlændinge- og Integrationsministeriet (2017): *Tal på Udlændingeområdet pr. 31.05.2017.* Sidst set 06.07.2017 på https://www.nyidanmark.dk/NR/rdonlyres/E3C50EA0-BD36-4DDD-9C8D-7AAF44DE1F12/0/seneste_tal_udlaendingegeomraadet.pdf

- Uggerhøj, Lars (2008): "Hvad er socialt arbejde?: en indkredsning af et mangfoldigt og komplekst felt" i Jacobsen, M. & Pringle, K. (red.): *At forstå det sociale: Sociologi og Socialt Arbejde*. København: Akademisk Forlag.
- Vitus, Kathrine (2010): "Waiting Time - The de-subjectification of children in Danish asylum centres" *Childhood* Vol. 17(1).